COLECȚIA

Iubiri de poveste

Bestseller USA Today

LORRAINE HEATH

Un pact cu diavolul

SERIA „REBELII DIN ST. JAMES“

A fost poreclit Contele Diavol – un bărbat cu spirit nesupus, acuzat de crimă, crescut pe străzile periculoase ale Londrei și care nu-și mai amintește nimic despre trecutul lui. Orice domnișoară bine educată știe că riscă mai mult decât reputația atunci când își asociază numele cu frumosul Lucian Langdon, însă Lady Catherine Mabry nu are altă soluție. Ar face orice pentru a-i proteja pe oamenii pe care îi iubește... chiar și să ajungă la o înțelegere cu însuși diavolul.

Lucian vrea să fie respectat și, mai presus de asta, își dorește o soție. Problema este că aleasa lui nu cunoaște eticheta pe care trebuie să o respecte în mijlocul aristocrației și nu e acceptată de înalta societate. Catherine îl poate ajuta pe Lucian să dobândească tot ce-și dorește. Dar prețul pe care îl cere ea în schimb le poate pune chiar viețile în pericol.

Atunci când primejdia le dă târcoale, cei doi se descoperă cu adevărat: Lucian se dovedește a fi un bărbat incredibil de pasional, iar Catherine, o femeie de un curaj nemăsurat. Pe măsură ce ies la iveală secrete din trecutul lui întunecat, Lucian ajunge să pună sub semnul întrebării toate lucrurile pe care le considera adevărate, inclusiv dorințele propriei inimi...

Lorraine Heath a scris peste 60 de romane de dragoste, care au apărut constant pe lista de bestselleruri a *USA Today* și *New York Times*. În plus, cărțile sale au fost recompensate cu numeroase premii, printre care RITA Award, *Romantic Times* Reviewers' Choice Award și Career Achievement Award.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0095-0
9 786063 300950
Alma®

In Bed with the Devil
Lorraine Heath
Copyright © 2008 Jan Nowasky

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un pact cu diavolul
Lorraine Heath
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HEATH, LORRAINE
Un pact cu diavolul / Lorraine Heath.
trad.: Lavinia Şerban. –Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978-606-33-0095-0
I. Şerban, Lavinia (trad.)
821.111(73)-31=135.1

LORRAINE HEATH

Un pact cu diavolul

Traducere din limba engleză
Lavinia Șerban

Alma

Prolog

Din *Jurnalul lui Lucian Langdon*

Lumea spune că părinții mei au fost omorâți pe străzile Londrei de o bandă de tâlhari. Eu nu-mi amintesc incidentul nefericit, dar întotdeauna am avut impresia că ar trebui.

La urma urmelor, se presupune că eram acolo, dar asta numai în cazul în care sunt cu adevărat omul care se crede că aș fi. Contele de Claybourne.

Nu e un lucru plăcut să te îndoiești mereu de propria identitate. Se întâmplă deseori să privesc îndelung portretul tatălui meu, care atârnă deasupra căminului uriaș din biblioteca locuinței mele din Londra, și să înșir în gând asemănările fizice dintre noi.

Părul – negru ca funinginea, care se adună pe interiorul hornului. Ochii – în nuanță de gri a cositorului pe care-l furam, și care întotdeauna îmi aducea bani frumoși. Nasul – subțire ca un cuțit, cu nări frumoase și distinse. Deși e posibil ca asemănarea asta să nu fi fost decât în mintea mea, pentru că îmi doream să fie așa. E greu de stabilit dacă nasurile noastre seamănă într-adevăr, pentru că al meu a fost rupt foarte rău când eram mic, în urma unei întâmplări din care de-abia am scăpat cu viață. Întotdeauna am considerat că Jack Dodger m-a scos din ghearele morții, luându-mi locul și suportând abuzurile. Pentru el, lucrurile au mers mult mai rău. Dar nu vorbim niciodată despre asta. Când crești pe străzile Londrei, afli multe lucruri despre care oamenii nu vorbesc niciodată.

Ochii mei sunt cei care l-au convins pe bătrânul gentleman, care susținea că e bunicul meu, că eu sunt, într-adevăr, nepotul lui.

– Ai ochi de Claybourne, a spus el cu convingere.

Iar eu am remarcat imediat că ochii lui mă priveau înapoi ca din reflexia unei oglinzi, dar tot mi s-a părut a fi un motiv prea neînsemnat, încât pe baza lui să iei o hotărâre atât de importantă.

La vremea respectivă, aveam paisprezece ani. Aşteptam să fiu judecat pentru crimă. Trebuie să mărturisesc, a fost un moment norocos în care să fiu declarat viitorul lord al ţinutului, deoarece sistemul judiciar nu avea nici o problemă să spânzure tinerii pe care îi considera o problemă. Şi, în privinţa asta, eu aveam o reputaţie bine cunoscută. Având în vedere împrejurările în care fusesem arestat, nu am nici o îndoială că mă aflam pe drumul cel mai scurt care ducea de la închisoarea Newgate direct la spânzurătoare. Şi cum îmi plăcea viaţa, eram hotărât să fac orice ar fi fost necesar ca să scap de laţ.

Deoarece am crescut sub tutela lui Feagan, omul care conducea adăpostul nostru de mici puşlamale, eram specialist în a înşela oamenii şi a mă preface că-mi amintesc lucruri despre care, în realitate, nu ştiam nimic. Am dat un adevărat spectacol în timpul unui interogatoriu destul de dur sub privirile detectivilor de la Scotland Yard, aşa că bătrânul nu numai că m-a recunoscut drept nepotul lui, dar a şi făcut apel la Coroană să ia în considerare împrejurările nefericite din viaţa mea şi să dea dovadă de maximă îngăduinţă. La urma urmelor, doar fusesem martor la uciderea părinţilor mei, apoi răpit şi vândut aproape ca un sclav. În circumstanţele acestea, era de înţeles că aveam să dau dovadă de un comportament rău. Bătrânul jurase că, dacă aveam să mă întorc în grija lui, el avea să mă aducă pe calea cea dreaptă şi să facă din mine un adevărat gentleman. Cererea i-a fost acceptată.

Aşa că m-am trezit pe un drum foarte diferit – şi mult mai dificil – decât cel la care mă aşteptasem. Căutam mereu ceva familiar, dovada că aparţineam cu adevărat locului în care locuiam. După toate aparenţele, până la maturitate, ajunsesem deja un aristocrat.

Dar sub această mască... în inima mea am rămas un ticălos.

Capitolul 1

Londra
1851

Toată lumea ştie că nu trebuie să vorbeşti despre diavol, de teamă că, dacă o faci, acesta are să-şi îndrepte atenţia pătimaşă asupra ta. Prin urmare, numai câţiva membri ai aristocraţiei vorbeau despre Lucian Langdon, conte de Claybourne.

Cu toate astea, în timp ce Lady Catherine Mabry aştepta ascunsă în umbra casei lui, nu putea nega faptul că fusese fascinată de diavolul de conte încă de când acesta îndrăznise să-şi facă apariţia la un bal, fără să fie invitat.

El nu dansase cu nimeni. Nu purtase nici o conversaţie. Se plimbase doar prin sala de bal de parcă ar fi analizat fiecare persoană prezentă, pentru a hotărî, în cele din urmă, că-i erau cu toţii mult inferiori.

Pentru ea fusese deosebit de tulburător momentul în care privirea lui se fixase asupra ei şi întârziase cu o secundă sau două mai mult decât se cuvenea. Catherine nu tresărise şi nici nu-şi îndreptase ochii în altă parte – deşi ar fi vrut –, ci îi susţinuse privirea cu toată îndrăzneala inocentă pe care o putea aduna o tânără domnişoară de şaptesprezece ani.

Într-o oarecare măsură, o mulţumise faptul că el fusese primul care-şi mutase privirea, dar nu înainte ca ochii lui straniu de gri să înceapă să se întunece, părând că ar fi fost încălziţi de flăcările din străfundurile mistuitoare ale iadului din care se presupunea că se întrupase.

Puţini credeau că el era adevăratul moştenitor, dar nimeni nu îndrăznea să-i pună statutul sub semnul întrebării. La urma urmelor, se ştia foarte bine că era capabil de crimă. Iar el nu negase

niciodată că l-ar fi omorât pe unicul fiu şi moştenitor al fostului conte.

În noaptea aceea, la bal, era ca şi cum toată mulţimea de invitaţi respira la unison şi aştepta, cu sufletul la gură, să vadă unde avea să lovească, asupra cui ar fi putut să-şi verse nemulţumirea, pentru că fusese foarte clar, de la început, că nu era binedispus. Şi nu puteau bănui decât că sosise cu vreun scop ticălos în minte, pentru că ştia foarte bine că nici o doamnă dintre cele prezente nu avea să îndrăznească să-şi rişte reputaţia dansând cu el, şi nici un gentleman nu ar fi cutezat să-i fie pusă sub semnul întrebării onoarea, discutând deschis şi din proprie voinţă cu Claybourne, într-un loc atât de public.

Dar el pornise agale mai departe, ca şi cum ar fi căutat pe cineva, şi faptul că nu găsise persoana respectivă – un el sau o ea – însemna că nu merita să-şi bată capul cu ceilalţi.

Lucrul acesta o enervase cel mai mult pe Catherine. Spre marea ei ruşine, îşi dorise cu disperare să danseze cu el, să se afle în braţele lui şi să se mai uite încă o dată în acei superbi ochi gri, care şi acum, cinci ani mai târziu, continuau să-i bântuie visele.

Îşi ridică gluga veşmântului lung şi-şi acoperi capul în încercarea de-a se încălzi în timp ce ceaţa devenea şi mai groasă. Studie mai îndeaproape locuinţa contelui, căutând un indiciu care să-i arate că acesta se afla acasă. Nu era sigură să obsesia ei pentru el era un lucru cu totul normal. De fapt, era destul de sigură că nu era în nici un fel firesc.

Nu putea spune exact ce anume o atrăgea la el; ştia doar că era fascinată de el. După prima ei întâlnire cu Claybourne, îndrăznise chiar să-i trimită printr-un servitor, în secret – fără ca familia ei să ştie –, invitaţii la balurile şi dineurile ei. Dar el nu se sinchisise niciodată să accepte invitaţiile sau să participe la petrecerile ei.

Din câte ştia, el nu-şi mai făcuse apariţia la nici o altă serată în afară de aceea. Nu era bine-venit în familiile cele mai respectabile, aşa că se simţise de-a dreptul jignită de faptul că îi respinsese încercările de a-l include în viaţa ei. Deşi trebuia să recunoască în sinea ei că îl dorea prezent din motive destul de egoiste şi nu neapărat onorabile.

Acum nu-şi mai permitea luxul de-a încerca să-l ademenească doar cu invitaţii aurite. Acum era foarte hotărâtă să vorbească cu el, şi dacă asta nu se putea întâmpla într-un loc sigur, în mijlocul unei săli aglomerate de bal, atunci avea să se mulţumească şi cu intimitatea locuinţei lui.

Un fior de gheaţă îi alunecă pe şira spinării, iar ea încercă să-l pună pe seama ceţii şi a frigului, şi nu a fricii. Stătea în umbra casei de ceva vreme, iar umezeala părea că îi intrase în oase. Sigur începea să tremure de frig dacă nu acţiona cât mai curând, iar asta nu avea s-o ajute deloc. Trebuia să pară stăpână pe sine, deloc afectată de faptul că se află în prezenţa lui, altfel sigur i-ar fi atras disprețul, şi asta nu era acceptabil.

Privi în jur cu precauţie. Era foarte târziu, iar noaptea era învăluită în liniște. O liniște care nu părea să prevestească nimic bun.

Nu era nimeni prin preajmă ca s-o vadă apropiindu-se de uşa lui, nimeni care să fie martor la vizita ei scandaloasă din miez de noapte. Reputaţia ei urma să rămână neatinsă. Odată ce avea să pună piciorul pe alee, nu mai exista cale de întoarcere, dar din punctul ei de vedere, nu avea nici o altă soluţie.

Şi mai hotărâtă decât înainte, păşi pe stradă şi începu să meargă înainte. Se temea că, înainte ca noaptea asta să se termine, reputaţia ei avea să rămână singurul lucru neatins de păcătosul conte.

Nimeni nu ar fi îndrăznit vreodată să susţină că Lucian Langdon, conte de Claybourne, era un laş. Cu toate astea, în timp ce stătea la masa de joc, el ştia adevărul. Se afla acolo doar pentru că nu avea curaj să ducă la bun sfârşit planurile pe care le avea cu frumoasa Frannie Darling. Venise la Salonul lui Dodger cu intenţia neabătută de-a o cere, în sfârşit, de soţie pe Frannie, şi tocmai când să ajungă la uşa biroului în care ea-i ţinea contabilitatea lui Jack Dodger, se hotărâse să facă un mic ocol pe la mesele de joc. Doar un răgaz, pentru ca mâinile lui să se oprească din tremurat şi să repete încă o dată fraza pe care o pregătise de atâta timp. Asta se întâmplase cu şase ore în urmă.

Putea da vina pe câştigul la cărţi pentru această întârziere. Pe de altă parte, el întotdeauna câştiga la cărţi.

Apoi fu împărțită următoarea mână de cărți și aruncă o privire asupra lor. Nu cărțile primite îi asigurau victoria, ci mai degrabă talentul lui de-a ghici cu acuratețe ce cărți aveau în mâini ceilalți domni.

Contele de Chesney își mărea puțin ochii atunci când primea o mână de cărți bune, ca și cum ar fi fost luat prin surprindere de norocul care dăduse peste el. În runda aceasta, ochii lui rămaseră lipsiți de expresie. Vicontele Milner schimba mereu ordinea cărților pe care le avea între degete, de fiecare dată nemulțumit de rezultat. Contele de Canton obișnuia mereu să ia o gură de coniac atunci când era încântat de cărțile primite. De data asta, paharul lui rămase neatins. Atunci când credea că șansa e de partea lui, ducele de Avendale stătea înclinat în față, ca și cum ar fi fost gata să se arunce asupra câștigului, iar atunci când nu era sigur de finalul jocului, se rezema de spătarul scaunului. În momentul de față, arăta de parcă ar fi fost în pericol să alunece direct pe podea. Cel mai probabil, avea o mână de cărți îngrozitor de proastă și spera să-și păcălească oponenții până la finalul jocului.

Jocul continuă, iar fiecare domn prezent își făcu pariul sau se abținu. Când runda respectivă de brag se termină, iar toți ceilalți lorzi gemeau și mormăiau nemulțumiți, Claybourne își luă câștigurile și le adăugă la mormanul de jetoane din lemn care se afla deja în fața lui.

– Domnilor, eu cred că mă retrag, spuse el și se ridică.

Un tânăr îmbrăcat în livrea purpurie, uniformă emblematică pentru cazinoul lui Dodger, se grăbi spre el cu un castron de alamă. Îl ținu la marginea mesei, iar Claybourne își trase câștigurile uriașe în el.

– Ascultă, Claybourne, începu Avendale, nu ne ajuți deloc aici. Cel puțin, ar trebui să ne dai ocazia să ne câștigăm înapoi banii.

Claybourne scoase o monedă din buzunar și i-o dădu băiatului în timp ce-i luă castronul din mâini. Băiatul, care probabil că nu avea mai mult de opt ani, îl salută milităreşte și o zbughi din fața lui.

– Am stat la dispoziția voastră aproape toată noaptea, domnilor. Credeți-mă când vă spun că ieșiți mai câștigați dacă plec acum.

Domnii mormăiră nemulțumiți, dar Claybourne știa că nu le părea chiar atât de rău că pleacă. Nu se simțeau în largul lor în prezența lui. Și ei aveau același efect asupra lui, dar ăsta era secretul lui. Spre deosebire de ei, el nu-și lăsa niciodată emoțiile, gândurile sau sentimentele să iasă la suprafață. Nici măcar atunci când era vorba de Frannie. Se îndoia că ea avea idee cât de mult o iubea.

Se opri lângă fereastra ghișeului și-și schimbă jetoanele în monede, bucurându-se de noua greutate a castronului.

În timp ce traversa cu pași mari cazinoul, își dădu seama că, cel mai probabil, Frannie deja plecase, caz în care trebuia să aștepte până a doua zi ca să-și declare sentimentele. Dar pe măsură ce se apropia de camerele din spate ale cazinoului, văzu că ușa de la birou era deschisă. Probabil că Jack era înăuntru. Omul acela dormea chiar mai puține ore decât el. Dar dacă nu era Jack? Claybourne voia să rezolve incertitudinea asta, așa că porni pe hol, trase cu ochiul pe după tocul ușii...

Și o văzu pe Frannie. Frumoasa Frannie. Părul ei roșcat era bine aranjat și prins la spate într-un coc, iar pistruii de pe nas și obraji de-abia dacă i se vedeau la lumina lămpii de pe biroul la care stătea și scria cu sârguință numere pe o coloană. Purta o rochie cu gât înalt, iar fiecare nasture, până la cel de sub bărbie, era închis. Mânecile lungi îi lăsau să se vadă doar palmele. Era încruntată. Când avea să devină soția lui, nu se va mai îngrijora pentru nimic.

Ea își ridică privirea, scoase un chițăit ușor, se dădu înapoi și își duse o mână la piept.

– Doamne, Dumnezeule, Luke! Ce sperietură mi-ai tras! De cât timp stai acolo și mă spionezi?

– Nu de multă vreme, răspunse el scurt.

Păși în cameră cu o siguranță aparentă pe care nu o simțea în realitate și așeză castronul pe birou.

– Pentru tine și casa de copii.

Casa la care se referea era o locuință de mici dimensiuni pe care o amenaja în speranța că le va face viața mai ușoară unor orfani. Ea se uită în sus la el, cu ochii mijiți.

– I-ai câștigat prin mijloace imorale?

– Desigur.

Frannie luă castronul şi-i zâmbi strengăreşte. Arcuirea buzelor ei avu asupra lui efectul obişnuit – ca o lovitură puternică în vintre.

– Atunci îi voi lua bucuroasă şi voi face fapte bune cu ei, ca să ţi se ierte păcatele.

Părea că îl tachinează, dar ochii ei îl priveau cu tristeţe.

– Nimeni nu mă poate ajuta în privinţa asta, Frannie, o ştii foarte bine. Îi opri protestele cu o fluturare a mâinii şi se aşeză în scaunul cu căptuşeală groasă din faţa biroului. Ai rămas destul de târziu, continuă el.

– N-o să-ţi vină să crezi de câtă muncă e nevoie pentru a contabiliza banii lui Jack. Are nişte profituri uimitoare.

– Întotdeauna a spus că, dacă vrei să mori bogat, trebuie să investeşti în vicii.

– Ei bine, el sigur o să moară bogat, iar asta e destul de trist. Ar trebui să-şi cheltuiască banii pe ceva care îi face plăcere.

– Cred că-i face plăcere să ia bani de la bogătani.

Cuvântul acela şi felul în care îl rostise trădă faptul că fusese crescut pe stradă. Întotdeauna îi era uşor să vorbească aşa în preajma lui Frannie, pentru că proveneau amândoi din acelaşi loc.

– Dar e fericit? întrebă ea.

– Este vreunul dintre noi?

În ochii ei se adunară lacrimile.

– La naiba, Frannie...

Ea îşi ridică mâna.

– E în regulă. Sunt într-o pasă mai sensibilă, atâta tot. Şi, deşi nu pot pretinde că sunt fericită, cred că sunt mulţumită.

Acum era ocazia perfectă să-i promită fericirea nesfârşită. Dar, dintr-odată, biroul ei păru un loc îngrozitor de lipsit de romantism. Ce o fi fost în capul lui când se gândise să-i ceară mâna în locul acela? Cadrul în care avea s-o ceară trebuia să fie de neuitat, la fel ca şi cererea în sine.

Mâine. Avea s-o ceară mâine. Îşi drese glasul şi se ridică în picioare.

– Păi, este destul de târziu. E mai bine să plec.

Ea îi zâmbi din nou, la fel de larg.

– A fost drăguț din partea ta să treci pe aici, să mă vizitezi, spuse ea și atinse vasul în care se aflau câștigurile. Îți mulțumesc pentru donație.

– Ți-aș da mai mult – fonduri legale – dacă ai accepta.

– Deja ai făcut mai mult decât trebuia pentru mine, Luke.

Acum se ivise din nou ocazia perfectă pentru a-i spune că nu făcuse nici pe aproape pe cât avea de gând, în privința ei. Dar cuvintele i se împotmoliră în gât. De ce naiba avea limba atât de beteagă în preajma ei, atunci când trebuia să-i vorbească de ceea ce simțea? Să fie motivul de care se temea el? Că el chiar nu avea inimă, ci doar o gaură neagră care îi oglindea întunecimea sufletului?

Ar fi trebuit să fie atât de ușor să-i spună totul. La urma urmelor, se cunoscuseră în cea mai grea perioadă din viața lor. De ce-i venea mai ușor să vorbească despre zilele acelea înnegurate decât despre un viitor luminos?

Luke făcu un pas înapoi.

– Probabil că o să ne vedem mâine.

– O să-ți spun exact cum am de gând să folosesc banii aceștia pe care mi i-ai dat.

– Folosește-i oricum dorești, Frannie. Nu-ți cer nimic în schimb. Nu-mi datorezi nici o explicație.

– Niciodată nu te-ai simțit în largul tău în preajma orfanilor, nu-i așa?

– Despre ce vorbești? Prietenii mei cei mai buni sunt cu toții orfani.

– Ceata de puștamale vesele de la Feagan. Suntem o adunătură stranie, nu-i așa?

– Doar pentru că am depășit condițiile grele în care am crescut și suntem oameni de succes.

– Trebuie să-i mulțumim bunicului tău pentru că ne-a schimbat destinul. El ne-a ridicat pe toți, odată cu tine.

– Dacă, într-adevăr, era bunicul meu.

– Încă te mai îndoiești de asta?

Îi venea să-i spună adevărul, dar nu credea că ea ar fi fost de acord cu minciuna în care el era sigur că trăia. Așa că o privi

cu ceea ce spera să fie unul dintre cele mai fermecătoare zâmbete ale lui.

– Noapte bună, Frannie. Vise plăcute.

Pentru că el nu avea decât coşmaruri atunci când adormea. Ieşi din cameră înainte ca ea să-l poată cicăli cu alte întrebări. Nu-i plăcea să-şi amintească de viaţa lui anterioară. Uneori i se părea ciudat că voia să se însoare cu cineva care îi cunoştea atât de bine trecutul. Nu avea să reuşească vreodată să fugă de trecut dacă o avea pe ea alături, dar cel puţin îl putea înfrunta mai bine.

Aproape ajunse la uşa din faţă, când fu oprit de un glas.

– Îmi datorezi cinci lire, Luke.

Se opri brusc şi se întoarse pentru a-l vedea pe Jack Dodger înaintând cu un mers ţanţoş spre el şi afişând un rânjet încrezător pe chipul lui aspru şi întunecat.

– Nu ai de unde să ştii asta, spuse Luke atunci când Jack se opri în faţa lui.

– Vrei să spui că ai întrebat-o pe Frannie dacă vrea să se mărite cu tine?

Cu un oftat, Luke îşi scoase portofelul din interiorul hainei şi-i înmână lui Jack suma cerută.

– N-ar fi trebuit niciodată să-ţi spun ce am de gând să fac.

– Nu, de fapt n-ar fi trebuit să spui c-o vei cere şi să accepţi pariul, replică Jack şi-şi vârî banii în buzunar. Vrei să iei acasă una din fetele mele, continuă el şi-i făcu cu ochiul, ca să te consolezi puţin în noaptea asta?

Luke îl înjură sănătos pentru că îl ispitea şi se blestemă pe sine pentru că-i venea atât de greu să reziste tentaţiei. Nu se folosise niciodată de fetele lui Jack.

– N-o s-o las pe Frannie să mă vadă plecând de-aici cu una dintre fetele tale.

– O s-o trimit în spate cu treabă. Frannie nu va şti niciodată.

– Şi nu crezi că fetele vorbesc? Luke cugetă o clipă, apoi scuturâ din cap. Nu, nu vreau să-i dau ocazia să se îndoiască de sentimentele mele.

– Vrei să spui că ai fost abstinent în toţi anii ăştia?

– Sigur că nu, dar şi eu sunt extrem de discret, la fel ca şi fetele tale.

Salonul lui Dodger nu era singurul local care oferea companie feminină. În plus, existau mai puține șanse ca Frannie să afle de relațiile lui Luke dacă acestea se consumau în altă parte. Avusese chiar și o amantă în toți anii aceștia, dar se despărțiseră atunci când Luke considerase că venise timpul să o ceară pe Frannie de soție.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Frannie lucrează aici. Știe că bărbații au pofte.

– Nu vreau să fie nesigură în privința mea. Ai putea să înțelegi și tu lucrul acesta dacă ai avea pe cineva drag.

– Eu prefer să-mi cumpăr femeile. Așa sunt sigur că nu există neînțelegeri.

Și, din experiența lui Luke, nici pasiune adevărată.

– Așadar, păstrăm același pariu și pentru mâine? întrebă Jack.

– Absolut.

– A trecut aproape un an de când ți-ai propus s-o ceri în căsătorie. Nu-mi face plăcere să mă îmbogățesc de pe urma prietenilor, așa că rezolvă problema mâine, da?

– Dacă nu te bucuri, atunci nu te mai ține de pariurile astea blestemate!

– Știi că am o slăbiciune când vine vorba de jocurile de noroc, zise Jack și zâmbi în colțul gurii. Iar la cărți te bat rareori.

– Mâine. O s-o întreb mâine, spuse Luke cu multă hotărâre.

Jack îl bătu pe umăr.

– Pentru orice eventualitate, mai adu încă cinci lire.

Lui Luke îi venea să-i tragă un pumn, ca să-i șteargă rânjetul acela atotștiutor. Dar așa cum Frannie îi era datoare lui Luke, și el avea față de Jack o datorie pe care nu putea s-o plătească niciodată.

Ieși cu pași mari în noaptea învăluită în ceață. Oasele începură imediat să-l doară, o amintire a faptului că își petrecuse mult prea multe nopți dormind în frig. Acum obișnuia să mențină o căldură insuportabilă în locuința sa, doar pentru că putea. Cum dusese un trai plin de lipsuri în tinerețe, acum se răsfăța cu tot confortul posibil. Își câștigase reputația de om excentric și extravagant, care obișnuiește să-și cheltuiască averea prostește. Dar el își permitea foarte bine să cheltuiască oricât de mult avea chef. Faptul că era

partenerul de afaceri al lui Jack îl asigura de asta. Da, câştiga frumuşel de pe urma faptului că investea în vicii.

Înainte să ajungă la trăsura sa, lacheul îmbrăcat în livrea se înclină uşor şi-i deschise uşa.

– Mergem direct acasă, ordonă Luke în timp ce se urca înăuntru.

– Da, milord.

Uşa se închise în urma lui şi se rezemă de spătarul tapiţat al banchetei. Trăsura cu arcuri zdravene porni clătinându-se. Luke privi lung pe fereastră, dar nu putea vedea prea multe în afară de ceaţa care se ridica de la pământ în rotocoale gri. Iar lui nu prea-i păsa de ceaţă, pentru că aceasta apărea mereu în visele sale.

Nu că ar fi visat prea des. Ca să viseze, omul avea nevoie de somn, iar Luke rareori dormea suficient de mult. Nu era sigur că vreunul dintre ei dormea îndeajuns. Nici unul dintre copiii de la Feagan. Erau legaţi prin lucrurile pe care le făcuseră. Nobilimea nu ar fi înţeles niciodată că oamenii puteau ajunge atât de disperaţi încât să facă aşa ceva.

Acesta era unul dintre motivele pentru care nu se simţea în largul lui în poziţia pe care o ocupa în lume. La scurt timp după decesul bătrânului conte, Luke participase la un bal pentru a-şi ocupa în mod public rolul de nou conte de Claybourne şi, imediat după ce fusese anunţat şi-şi făcuse apariţia în capul scărilor, mulţimea prezentă se cufundase în tăcere. Se plimbase prin sală sfidător, provocând pe oricine să-i pună sub semnul întrebării dreptul de-a fi prezent la bal. Dar nimeni nu fusese în stare să se uite în ochii lui.

O imagine neclară se ivi dintre amintiri. O tânără domnişoară, care nu numai că avusese curajul să-i susţină privirea, dar îl şi provocase făţiş. Nu era sigur din ce cauză, dar uneori se mai gândea la ea. Fata nu semăna deloc cu Frannie. Aşa cum stătea acolo în rochia ei elegantă de seară, cu fiecare şuviţă de păr blond aranjată corect în coafură, părea o fiinţă răsfăţată şi crescută doar în puf. Era unul dintre motivele pentru care detesta faptul că acum făcea parte din aristocraţie. Ei nu ştiau ce înseamnă suferinţa. Ei nu ştiau ce înseamnă umilinţa de-a fura resturi de mâncare. Nu cunoşteau usturimea loviturii de baston pe care o primeau atunci

când nu câştigau destui bani din cerşit, sau când nu găseau decât batiste în buzunarele din care încercau să fure. Nu ştiau ce este frica de-a fi prinşi. Chiar şi copiii erau trimişi la închisoare, uneori erau transportaţi pe nave uriaşe în Australia sau Noua Zeelandă şi, rareori, erau chiar şi spânzuraţi.

Trăsura se opri, uşa se deschise şi Luke coborî. Întotdeauna se simţea puţin vinovat când se gândea la prima zi când sosise în locuinţa lui din Londra. Acolo ar fi putut locui confortabil douăzeci şi patru de familii. În schimb, nu erau decât el şi servitorii. Desigur, asta avea să se schimbe odată ce se va însura cu Frannie. La scurt timp după fericitul eveniment, pe holurile acum pustii aveau să cutreiere copii. Iar micuţii urmau să aibă o viaţă mult mai blândă decât cea a părinţilor lor.

Uşa masivă de la intrare se deschise. Luke fu surprins să descopere că valetul său era încă treaz. El nu avea un program anume, venea şi pleca după bunul-plac, oricând dorea. Dar nu se aştepta ca şi servitorii să trăiască în funcţie de obiceiurile lui nocturne.

Fitzsimmons se ocupase de casa aceasta cu mult timp înainte ca Luke să vină să locuiască aici cu bătrânul său bunic. Valetul îi fusese extrem de loial fostului conte şi, din câte ştia Luke, nu pusese niciodată sub semnul îndoielii afirmaţia bătrânului cum că Luke era nepotul său.

După ce uşa fu închisă, Luke îşi scoase pălăria şi i-o dădu valetului.

– Ţi-am mai spus că nu trebuie să rămâi treaz până mă întorc eu acasă.

– Da, milord, dar am considerat că e mai bine să procedez astfel în seara asta.

– Şi de ce anume? întrebă Luke, scoţându-şi mănuşile.

– Mai devreme a sosit o doamnă.

Luke încremeni.

– Cine?

– Nu a dorit să spună. A bătut la uşa de la intrarea servitorilor, a spus că este extrem de important – o problemă de viaţă şi de moarte, astea au fost cuvintele ei – să vorbească cu domnia voastră. De atunci aşteaptă în bibliotecă.

Luke se uită spre hol.

– Şi nu ai nici o idee cine este?

– Nu, milord, deşi m-aş aventura să spun că este o doamnă de cel mai înalt rang. Are aerul acela.

De-a lungul anilor mai existaseră câteva doamne de rang înalt care căutaseră să intre în patul lui. Trăia o viaţă plină de opulenţă şi multe voiau să aibă parte de aşa ceva, dar el le dădea întotdeauna de înţeles că nu le oferea nimic permanent. Unele pur şi simplu voiau să se joace cu diavolul pentru o vreme. Dar nici una dintre ele nu susţinuse că vizita sa era o problemă de viaţă şi de moarte. Cât de dramatic! Restul nopţii promitea să fie distractiv.

Îi dădu mănuşile lui Fitzsimmons.

– Ai grijă să nu fim deranjaţi.

– Da, milord.

Acum că-i fusese stârnită curiozitatea, Luke porni cu paşi mari pe hol. În faţa uşii nu aştepta nici un lacheu. Servitorii nu aveau nici un motiv să creadă că cineva ar fi putut avea nevoie de serviciile lor la ora asta neobişnuită. Luke intră în bibliotecă şi trânti uşa în spatele său – o intrare spectaculoasă, pentru a-şi dezarma musafirul.

Femeia care stătea lângă fereastră, probabil uitându-se în grădina ascunsă de întuneric şi ceaţă, tresări şi se întoarse spre el. Gluga pelerinei îi aluneca pe umeri, iar încheietoarea acoperea zona minunată a decolteului. Pe sub pelerină purta o rochie menită să-l seducă şi, din motive pe care nu şi le putea explica, simţi brusc o dorinţă nebunească de-a se lăsa atras în jocul seducţiei.

– Lady Catherine Mabry, dacă îmi amintesc bine, rosti el tărăgănat şi se apropie încet ca să-i poată mirosi parfumul scump, precum mirosul delicat al unui trandafir, pe care îl emana pielea ei.

Ochii ei albaştri se măriră uşor.

– Nu ştiam că mă cunoşti.

– E în interesul meu să vă cunosc pe fiecare.

– Şi eu fac parte din aria dumitale de interes?

– O, da, Lady Catherine. Nu asta urmăreai la balul din noaptea aceea, când m-ai provocat?

– Nu, nu neapărat, murmură ea.

Urmări fascinat cum își mișcă puțin gâtul delicat în timp ce înghiți în sec – singurul semn care arăta că părea să se răzgândească în privința sosirii ei aici. Era mai frumoasă decât își amintea – sau poate că se făcuse mai frumoasă pe măsură ce crescuse – și încă mai avea curajul să-i susțină privirea. Sau poate că nu. Șovăi pentru o clipită și se uită în altă parte în timp ce-și umezi buzele. O invitație la intimitate.

Își trecu degetul peste pielea moale de sub bărbia ei, iar ochii ei se mișcară brusc spre ai lui. Sub atingerea degetelor, îi simți pulsul întețindu-se, zbătându-se ca o molie mică ce îndrăznise să se apropie de flacără, și care acum își dăduse seama că nu mai avea nici o șansă de scăpare. Era clar o începătoare în arta seducției, dar asta nu conta. Avea el destulă experiență pentru a merge amândoi mai departe.

– Știu de ce te afli aici, spuse el încet, pe un ton provocator, un preludiu pentru faptul că urmau să se întindă sub cearșafurile de mătase care îi acopereau patul.

Fruntea ei delicată se încruntă. Avea trăsături absolut perfecte, sculptate de natură cu extrem de multă grijă, și care nu păreau să fi fost vreodată modificate de greutățile vieții.

– Cum... începu ea.

– Să nu crezi că ești prima care încearcă să mă prindă în capcana căsătoriei. Eu nu cad ușor. Își trecu degetul peste pielea ei, în jos, până la încheietoarea pelerinei. Sunt sigur că tutorele tău stă chiar acum sub fereastră, urmărindu-ne, așteptând momentul perfect ca să-și facă cunoscută prezența.

Îi descheie închizătoarea cu degete abile și-i împinse cu grijă pelerina de pe umeri, până când aceasta căzu într-un morman pe podea.

Trupul i se încordă când o văzu pe de-a-ntregul, fără nici un obstacol. Trecuse al naibii de mult de când avusese o femeie în pat. Chiar dacă ar fi fost atras în capcana ei, tot avea să scape destul de ușor. Îi cuprinse chipul în palme și se apropie până când respirațiile li se amestecară.

– Chiar dacă mă vede că te dezbrac, chiar dacă te vede cum mă primești cu brațele deschise și strigând de extaz, tot nu mă voi căsători cu tine, îi șopti el.

O auzi cum rămase fără respirație.

– Nu-ți voi îndrepta reputația odată pătată. Își trecu buzele peste ale ei. Dacă rămâi însărcinată, nu voi face din tine o femeie respectabilă. Prețul pentru că dansezi cu diavolul este să ajungi în iad.

Își așeză cu hotărâre gura peste a ei și nu fu deloc surprins de faptul că ea îl acceptă cu atâta ușurință. Chiar dacă nu venise aici ca să-i întindă o capcană, știa ce însemna persoana lui pentru ea. Era o curiozitate, nimic mai mult. O mică escapadă înainte să se așeze la casa ei, înainte să se căsătorească cu un lord respectabil a cărui descendență nu era pusă sub semnul întrebării.

Ea nu opuse rezistență atunci când o forță să-și întredeschidă buzele. Gemu atunci când își strecură limba în gura ei, explorând tot. Îl prinse de reverele hainei și avu impresia că se clatină pe picioare pentru o clipă. El reacționă atât de puternic la atingerea ei, că aproape i se tăiară genunchii.

Deși o blestema și pe ea, pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă, înțelese că nu avea nici el voința necesară pentru a rezista tentației. Avea să fie a lui. Ea singură căutase asta, atunci când sosise la ușa lui. El era un bărbat care profita întotdeauna de ocaziile care i se iveau în cale, iar ea îi oferea șansa unei nopți pline de pasiune. Trecuse prea mult timp de când își dezlănțuise pasiunea. Ea avea să se bucure de tot ce urma să-i ofere el în noaptea asta, dar nimic mai mult. A doua zi de dimineață nu va lua cu ea nimic altceva decât amintirile.

Își smulse gura de pe buzele ei, îi cuprinse iarăși chipul în palme și o privi în ochi.

– Trebuie să fii sigură că îți dorești asta, milady, pentru că, odată ce vom merge mai departe, nu vom mai putea da înapoi.

Catherine dădu din cap, cu respirația sacadată.

– Ai înțeles greșit motivul pentru care am venit aici.

– Chiar așa? o întrebă el pe un ton zeflemitor.

Ea încuviință.

– Vreau să mă lipsesc de cineva. Și am auzit că dumneata ești exact bărbatul care poate face lucrul acesta.

Capitolul 2

Dacă nu ar fi stat atât de aproape de Claybourne, cât să aibă impresia că inimile lor băteau aproape în acelaşi ritm neregulat, Catherine ar fi crezut că bărbatul din faţa ei primise o lovitură violentă. Cu toate astea, părea să-şi revină destul de repede după reacţia aceea, pentru că îi dădu drumul şi făcu un pas în spate, iar chipul îi redeveni o mască indescifrabilă.

Expresia lui fusese la fel de enigmatică şi atunci când intrase pentru prima dată în cameră. Deşi era sigură că valetul îl anunţase că o doamnă venise în vizită, Claybourne nu păruse nici măcar surprins să descopere că ea era cea care îl aştepta. De-abia după ce o sărutase şi se retrăsese puţin, văzuse emoţie pe chipul lui, şi ar fi putut jura că era vorba de pasiune. Pasiune pentru ea, în mod special? Cel mai probabil, nu. Fără îndoială, nu era nimic mai mult decât dezlănţuirea unei pofte trupeşti, şi nu conta deloc cine anume era femeia care se afla în faţa lui.

Era cunoscut pentru faptul că flirta până la limita moralităţii şi, fără îndoială, obişnuia să-i tragă şi pe ceilalţi cu el în prăpastie. Dar, spre marea ei ruşine, nu se putea abţine să nu considere că ar fi fost un mod minunat de a-şi ruina reputaţia. În locurile ascunse din mintea ei, acolo unde stăteau la pândă gândurile păcătoase, visase că fusese sărutată de el, dar nici în cele mai nebuneşti vise nu-şi închipuise să buzele lui aveau să fie atât de moi, gura atât de fierbinte şi limba atât de hotărâtă. Gurile lor fuseseră înlănţuite într-un dans de-a dreptul necivilizat, sălbatic şi, deşi ştia că ar fi trebuit să plece de lângă el, să se opună şi să-l pălmuiască, nu-şi dorise decât să devină şi mai intimi. Avea un gust cum nu mai simţise niciodată. Avansurile lui erau îndrăzneţe şi o fermecaseră într-atât, că uitase tot ceea ce învăţase despre decenţă.

Când gura lui se jucase peste a ei, trupul ei fremătase nebuneşte, arzând de dorinţă ca niciodată până atunci. Aproape că fusese tentată să-i cedeze, dar erau mai multe lucruri în joc în afară de satisfacerea propriilor dorinţe. Cuvintele lui de mai devreme o convinseseră că nu avea s-o mai respecte deloc dacă ceda

farmecelor lui, la fel cum sigur făcuseră multe alte femei înaintea ei, iar în acest moment ea trebuia să fie stăpână pe situație.

El îi întoarse spatele și se îndreptă spre o măsuță pe care se aflau mai multe sticle. Scoase capacul uneia dintre ele și turnă pe rând un lichid chihlimbariu în două pahare.

– Să te lipsești? Ce cuvinte delicate. Presupun că voiai să spui că vrei să fie ucis cineva, declară el pe un ton răspicat.

– Da.

Întinse mâna și-și strânse săculețul în palmă cât putu de tare, ca și cum acesta ar fi avut puterea să-i oprească tremurul. Doamne, Dumnezeule, voia să se ducă la el, să-și treacă palmele peste spatele și umerii lui. Voia să-și răsfire degetele prin părul lui negru și des. Voia să-și lipească trupul de al lui. Să danseze cu diavolul, într-adevăr. Dumnezeu să aibă milă de sufletul ei, pentru că voia să se culce cu el.

El se întoarse de la masă și întinse un pahar spre ea. Înghițind în sec și strunindu-și trupul să nu-și afișeze freamătul interior, Catherine se întinse după pahar, dar se opri când privirea îi căzu pe partea interioară a degetului său mare, pe care avea niște cicatrici evidente, ca și cum cineva l-ar fi atacat în repetate rânduri cu un cuțit. Privindu-l mai îndeaproape, își dădu seama că urmele fuseseră făcute și de alte obiecte, nu doar de un cuțit. Iar pielea lui era și arsă.

– Nu o să devină mai frumoasă dacă te zgâiești la ea, îi spuse el.

Ea tresări și se uită la el.

– Îmi cer scuze, eu... Nu avea ce să spună ca să îndrepte lucrurile, așa că luă pur și simplu paharul pe care i-l oferise. Mulțumesc.

O studie din cap până-n picioare. Plin de dispreț. De-abia dacă-și mai putea ține capul ridicat, dar o făcu.

Trecu pe lângă ea și se tolăni cu nerușinare într-un scaun. Dispăruse orice atitudine de gentleman, orice dovadă că o privea ca pe o lady. Deși, sincer vorbind, încetase să mai fie un gentleman din clipa în care buzele lui calde și moi le întâlniseră pe ale ei. Trupul ei se înfiora chiar și acum, amintindu-și de felul în care buzele lui o forțaseră să-și deschidă gura pentru a primi asaltul limbii sale. Și, atunci când îl acceptase fără să protesteze, încetase

şi Catherine să mai fie o lady, doar că ea reuşise să revină cu picioarele pe pământ destul de simplu, amintindu-şi de educaţia pe care o primise.

Luke luă o înghiţitură lungă de coniac şi apoi îi indică scaunul din faţa lui cu mâna în care ţinea paharul. Şi pentru că nu era sigură cât aveau să o mai susţină picioarele tremurânde, se aşeză elegant, foarte atentă la postura aleasă, hotărâtă să rămână o lady chiar dacă el nu se mai comporta ca un gentleman. Din noaptea în care se cunoscuseră, îşi imaginase că se află în prezenţa lui de cel puţin o mie de ori, dar nu în împrejurările acestea. Mereu se aflau într-o sală de bal, iar privirile lor se întâlneau deasupra sălii aglomerate...

– Cine? întrebă el.

Intervenţia lui neaşteptată o readuse în prezent. Îşi înfăşură palmele în jurul paharului.

– Poftim?

El oftă nerăbdător.

– Cine vrei să fie omorât?

– Nu-ţi voi spune până nu voi şti cu siguranţă că eşti dispus s-o faci.

– De ce?

– Pentru că, dacă nu urmează să te ocupi de problemă, nu vreau să-l avertizezi.

– Nu, o întrerupse el brusc.

Fu izbită de un val de dezamăgire. Pentru o clipă se gândi să-şi susţină cauza, dar se simţea aproape complet dărâmată de sărutul şi refuzul lui absolut de-a o ajuta. Ura tremurul care nu-i mai dădea pace, şi pentru că voia să-şi facă o ieşire cât mai onorabilă, se ridică.

– Atunci, îţi mulţumesc pentru timpul acordat.

– Nu, mormăi el. N-am spus că n-o voi face. Am spus nu, pentru că nu răspundeai la întrebarea corectă.

– Poftim?

– Nu te întrebam de ce nu vrei să-mi spui despre cine este vorba. Voiam să ştiu motivul pentru care doreşti să fie mort.

– O! exclamă ea şi se aşeză la loc. Speranţa se întoarse în inima ei ca un pui de pasăre care învaţă să zboare. Mă tem că nu-ţi pot spune nici asta.

El luă altă înghiţitură de coniac şi o studie de dincolo de marginea paharului. Ea îşi adună toate forţele pentru a nu se foi pe scaun. Nu îl considera un bărbat de o frumuseţe clasică. Nasul lui era uşor îndoit, cu linii neregulate la bază, de parcă ar fi fost zdrobit cândva în trecut. În mod ciudat, lucrul acesta dădea un plus de farmec chipului său, care altfel ar fi părut un pic prea elegant. Barba îi crescuse puţin, dar presupunea că mulţi bărbaţi se aflau în aceeaşi situaţie, la momentul acesta din noapte. Încă mai simţea locul unde barba lui neagră îi zgâriase bărbia şi obrajii, atunci când o sărutase.

Închise ochii şi se luptă să alunge imaginile acelea erotice şi felul ruşinos în care reacţionase trupul ei. Buzele încă îi mai erau umflate şi o furnicau. Se întrebă dacă le va mai simţi vreodată normale, ca înainte. Se părea că un bărbat născut în străfundurile iadului era extrem de incitant. La cât de înfierbântată fusese, era uimită că nu se transformase în cenuşă.

– Câţi bărbaţi ai sărutat? o întrebă el dintr-odată.

Pleoapele i se ridicară brusc şi – la naiba! –, se foi pe scaun. Se gândi să mintă, dar ce avea de câştigat din minciună? Bănuia că mintea el destul, cât pentru amândoi.

– Acum a fost prima oară.

El sorbi iarăşi lung din băutură şi continuă să o analizeze. Ei nu-i plăcea când o studia din priviri. Nu-i plăcea asta deloc. Nu făcea decât să-i amintească de noaptea de la bal, când parcă îi cântărise valoarea din priviri – şi hotărâse că nu valora aproape nimic.

– Dar eu nu sunt aici ca să vorbesc despre săruturi. Am venit să discut...

– Da, da, dacă o să omor pe cineva pentru tine. Şi te aştepţi să te cred pe cuvânt că omul acela merită să fie omorât, fără ca măcar să-mi spui ce anume a făcut. Poate că vrei să te răzbuni că nu te-a invitat la dans.

– Doar nu crezi că sunt o persoană atât de josnică.

– Nu te cunosc aproape deloc, Lady Catherine. Ştiu doar că nu vezi nici o problemă în a vizita un gentleman în miez de noapte. Poate că l-ai vizitat şi pe domnul acesta, el te-a respins şi tu te-ai simţit jignită.

– Nu am obiceiul să vizitez domni în miez de noapte.

– Faptele tale dovedesc contrariul.

– Judeci pe toată lumea după faptă?

– Faptele sunt mai grăitoare decât cuvintele.

– Şi dumneata, fără îndoială, ai foarte multă experienţă în ceea ce priveşte cuvintele mincinoase.

Colţul gurii i se ridică uşor, într-un rânjet batjocoritor.

– Majoritatea femeilor îi linguşesc pe bărbaţi atunci când vor ca aceştia să le satisfacă toanele.

Ea se uită în jos, la paharul pe care îl ţinea între palme. Oare dacă ar fi băut tot lichidul acela chihlimbariu, şi-ar fi regăsit pe fundul paharului curajul care o părăsise?

– Nu am vrut să te insult.

– Chiar aşa?

Ea îşi ridică ochii spre el.

– Bine, cred că am vrut.

Ochii lui se măriră puţin şi părea surprins de răspunsul ei sincer.

– Aşadar, cu ce anume te-a supărat acest gentleman? A râs de rochia ta? Te-a călcat pe vârfuri în timp ce dansaţi? Ţi-a oferit flori ofilite?

– Motivele mele sunt secrete, milord. Nu mă poţi convinge să ţi le dezvălui. Înţelegerea noastră se va rezuma doar la acceptul dumitale, la promisiunea că te vei ocupa de problemă, moment în care eu îţi voi spune despre cine este vorba.

– De ce aş accepta asta? Ce am eu de câştigat?

– Te voi plăti frumuşel pentru favorul acesta.

Râse sălbatic şi sunetul acela care răsună între pereţii acoperiţi cu rafturi pline cu cărţi părea să fie potrivit pentru un astfel de loc. Ca şi cum acolo era la putere masculinitatea, şi nu era permis nimic mai blând.

– Lady Catherine, banii sunt singurul lucru de care nu am absolut deloc nevoie.

Ea se temea că așa vor sta lucrurile, caz în care nu prea mai avea cu ce să se târguiască. Ce îi putea oferi? Auzise destule zvonuri ca să știe că era un bărbat care nu făcea nimic fără să aibă un beneficiu.

– Atunci, de ce ai nevoie, milord?

– De la dumneata... de nimic.

– Sigur ai nevoie de ceva ce nu poți obține în situația în care te afli acum.

El se ridică în picioare.

– Nimic pentru care să omor un om doar pentru că dumneata îl vrei mort. Ți-ai irosit timpul venind aici. Te rog să găsești singură drumul spre ieșire.

Acum că îi spusese să plece, se duse înapoi în colț și începu să-și umple din nou paharul. Ea nu avea de gând să-l implore, dar nici să renunțe atât de ușor. Se ridică și ea.

– Nu-ți dorești nimic cu atâta disperare, încât să fii dispus să faci orice pentru a obține acel lucru?

– Dacă vrei să-l vezi mort, de ce nu-l omori singură?

– Mă tem că aș face o treabă de mântuială. Dacă stau mai bine să mă gândesc, cred că e nevoie de un anumit fel de om pentru a duce fapta la bun sfârșit.

– Un om ca mine, probabil? Un nenorocit fără inimă?

– L-ai... l-ai omorât? Ți-ai omorât unchiul?

Nu-i venea să creadă că pusese întrebarea aceea obraznică. Cuvintele îi ieșiseră din gură înainte să aibă ocazia să le oprească. El bău tot coniacul și-și mai turnă un pahar.

– Ce răspuns te-ar mulțumi, Lady Catherine?

– Unul sincer.

Se întoarse ușor și o privi în ochi.

– Nu, nu l-am omorât pe unchiul meu.

Și, în ciuda acestui răspuns adevărat, pentru care stătea dovadă privirea lui neclintită, ea simți că părul fin de pe ceafă i se ridică și că nu mai vrea să se afle în prezența lui. Fusese o proastă că venise aici, dar, pe de altă parte, disperarea îi face pe oameni să se comporte prosteşte.

– Îmi pare rău că te-am deranjat, milord.

– Nu-i nici o problemă, Lady Catherine. Pentru sărutul acela, a meritat cu vârf şi îndesat să mă deranjezi în seara asta.

Ea îşi ridică bărbia.

– Ce păcat că eu nu pot spune la fel.

Râsul lui diavolesc o urmări afară din bibliotecă şi nu avea nici un dubiu că sunetul acela avea să se strecoare şi în visele ei, alături de amintirea buzelor lui, lipite de ale ei. Fusese o greşeală să-l viziteze pe diavol, şi nu putea decât să se roage că fapta acesta nu avea să o bântuie.

Blestemată să fie! Blestemată! Blestemată!

Întinzându-se în fotoliul tapiţat cu brocart, Luke scurse ultimele picături de whisky din sticlă, după care o aruncă de perete. Îşi lăsă capul pe spate, respirând din greu. Camera se învârtea în jurul lui şi simţea că se afundă în întuneric. Era a treia sticlă pe care o terminase. Încă una, şi era suficient. Încă una şi avea să devină indiferent la imaginile înfiorătoare ale inocenţei pierdute care îl asaltau. Încă o sticlă şi ar fi trebuit să ajungă înapoi în cele mai întunecate cotloane din mintea sa. Încă una şi ar fi scăpat de remuşcări, de sentimentul de vinovăţie şi de regret.

În timp ce alţii se rugau la Dumnezeu, el îşi vânduse sufletul diavolului pentru a găsi puterea să facă ceea ce trebuia făcut. Şi acum, o fetişcană neghioabă îi cerea să o facă din nou. Blestemată să fie!

Îi trimisese invitaţii la balurile ei stupide, ca şi cum ar fi fost evenimente importante, de parcă merita să-şi petreacă o seară în compania ei. Ce ştia ea despre chin? Ce ştia ea despre iad? Dacă i-ar fi satisfăcut capriciul, nu ar fi făcut altceva decât s-o târască şi pe ea în iad, şi, odată ajunsă acolo, nu mai avea să găsească scăpare. El cunoştea mult prea bine adevărul acesta.

Se aplecă şi înşfăcă altă sticlă de pe micuţa masă pe care o aşezase pe podea, lângă scaunul lui. Avusese parte de prea multe nopţi ca aceasta, ca să nu ştie unde să caute alinare atunci când nu avea o femeie aproape.

La naiba, ar fi trebuit să aducă acasă una dintre fetele lui Jack. În starea în care se afla, nici măcar Frannie nu i-ar fi putut oferi alinare. Nu ar fi putut s-o facă niciodată a lui cu disperarea care pusese stăpânire pe el acum. Avea nevoie de o femeie suficient

de puternică să-i accepte fără teamă pasiunea sălbatică, o femeie care să nu se clintească, o femeie care să ispitească bestia din el şi să nu aibă nici o dorinţă să-l îmblânzească.

Imaginea lui Lady Catherine Mabry, zvârcolindu-se sub el, îi copleşi mintea şi aruncă sticla pe jumătate goală în cealaltă parte a camerei. O blestemă din nou. Se luptase din răsputeri să rămână politicos, să nu se întoarcă la rădăcinile sale, iar ea reuşise să îl distrugă de tot. Ar fi trebuit să o ridice în braţe şi să o ducă în dormitorul lui, ar fi trebuit să-i arate exact de ce era în stare.

Crimă? Sfinte Dumnezeule, el era capabil de lucruri mult mai îngrozitoare decât asta, după cum o şi dovedise.

Din *Jurnalul lui Lucian Langdon*

Nu ştiam numele omului pe care l-am omorât. Nu ştiam că soarta îl hărăzise să fie moştenitorul unui titlu nobiliar.

Ştiam doar că îi făcuse rău lui Frannie – cu cruzime şi fără milă. Aşa că am hotărât să-i fiu judecător, jurat şi călău.

Din nefericire, în graba mea de-a înfăptui actul de justiţie, nu am luat măsurile de precauţie necesare. A existat un martor, iar eu am fost arestat imediat.

Privind în urmă, îmi dau seama că am fost arogant să consider că eu singur aveam dreptul de a-i hotărî soarta. Doar că eu cunoşteam foarte bine sistemul judiciar, pentru că fusesem arestat la vârsta de opt ani. Făcusem trei luni de puşcărie. Purtam însemnul crimei mele pe degetul mare de la mâna dreaptă. Un H, de la „hoţ", însemnat în carne.

La un an după ce ieşisem din închisoare, eram convins că practica de-a însemna criminalii în felul acesta crud trebuia să fie oprită. Şi aşa s-a şi întâmplat.

Eu ştiam că închisoarea nu este un loc drăguţ. Ştiam că unii criminali erau transportaţi pe corăbii mari, dincolo de ocean, dar nu ştiam mai multe detalii, astfel că nu puteam spune că era o soluţie corectă sau nu. Fusesem de faţă la o spânzurare publică. Părea un mod aspru de-a pleca de pe lumea asta.

Dar tot nu eram dispus să risc ca bărbatul care o rănise pe Frannie să scape nepedepsit, sau ca pedeapsa lui să nu fie pe măsura nelegiuirii înfăptuite. Aşa că l-am ucis.

Poliţistul care m-a arestat mă asigurase că voi atârna în ştreang foarte curând. Eu i-am ascultat profeţiile cu stoicism, pentru că nu aveam nici un regret. Când cineva face rău unei persoane pe care o iubim, trebuie să acţionăm în consecinţă. Iar eu am iubit-o dintotdeauna pe Frannie.

Aşteptam în camera pentru interogatoriu din Whitehall Palace când au adus înăuntru un domn în vârstă. Ochii lui sclipeau de dorinţa de răzbunare şi atunci am ştiut, fără să-mi spună cineva, că îl omorâsem pe fiul lui. După veşminte şi felul în care se comporta, mi-am dat seama că era un om care avea puterea să mă trimită în iad.

Bătrânul s-a uitat la mine mult timp, iar eu i-am susţinut privirea. De când fusesem arestat, nu mai rostisem nici un cuvânt în afară de numele meu. Nu negasem, dar nici nu recunoscusem acuzaţiile.

– Să vă ţineţi mereu limba ferecată, ne sfătuise Feagan în cazul în care am fi fost arestaţi. Orice le-aţi spune, adevăr sau minciună, o să vă răstălmăcească vorbele cum le convine lor.

Învăţasem de mic copil că trebuie să ţin cont de sfaturile lui Feagan. El ştia ce vorbeşte.

Apoi, bătrânul a făcut un lucru ciudat. A păşit înainte, mi-a cuprins bărbia cu mâna înmănuşată şi mi-a întors faţa într-o parte şi în cealaltă.

– Am nevoie de mai multă lumină, mi-a spus el.

Au fost aduse mai multe felinare şi aşezate pe masă, până când m-am simţit ca un exponat de muzeu. Mânia din ochii bătrânului se transformase într-o expresie mai blândă, o emoţie pe care nu o recunoşteam.

– Ce este, milord? l-a întrebat inspectorul de poliţie.

– Cred că el este nepotul meu, a rostit răguşit bătrânul.

– Cel care a fost dat dispărut?

Domnul în vârstă încuviinţase o dată şi atunci am văzut o cale de-a scăpa din situaţia mea dificilă. Deja învăţasem cum să-i

citesc pe oameni. Ştiam ce voia bătrânul, aşa că i-am răspuns la întrebări şi l-am făcut să creadă că eu eram cel căutat.

Când a fost convins că eu eram nepotul lui, le-a spus inspectorilor să ne lase o clipă singuri. S-a aşezat pe scaunul din faţa mea.

– L-ai omorât pe fiul meu? m-a întrebat.

Eu am dat din cap o singură dată.

– De ce?

Pentru prima oară în noaptea aia, am spus adevărul. În cele din urmă, adevărul a fost cel care l-a convins pe bătrân că puteam fi salvat. Dar avea să treacă mult timp până să mă ierte de tot. Salvarea şi pedeapsa mea erau să-mi trăiesc viaţa ca nepot al lui.

Capitolul 3

– Îmi este atât de îngrozitor de greu să mă hotărăsc, spuse ducesa de Avendale. Nu ştiu care dintre ele este mai potrivită.

Privind peste micuţa masă din grădină, o surprinse pe Catherine căscând, un gest ruşinos, dar ducesa nu păru să observe. Împinse mostrele spre ea.

– Pe care o preferi?

– Winnie, alegi hârtia pentru invitaţii, îi zise Catherine. N-o să cadă monarhia dintr-atâta lucru. Dar tu pe care o preferi?

Winnie îşi muşcă buza inferioară.

– Nu ştiu. Cred că îmi place cum arată cea crem, dar costă mai mult. Oare merită?

– Dacă îţi place, atunci merită cheltuiala în plus.

– Nu mie trebuie să îmi placă, ci soţului meu. Papetarul mă aşteaptă în după-amiaza asta. Vrei să vii cu mine, ca să fiu sigură că fac invitaţiile aşa cum trebuie?

Încă din copilărie, Winnie fusese cea mai bună prietenă a lui Catherine. Pe Catherine o deranja foarte mult să vadă că prietena ei nu era mai încrezătoare în propriile forţe nici acum.

– Ai mai organizat baluri până acum. Știi cum să comanzi invitații corespunzătoare.

– Dar Avendale e mereu nemulțumit de câte un detaliu. Vreau ca totul să fie perfect.

Catherine nu credea că existau mulți bărbați în Londra cărora să le pese de pregătirile pentru bal. Ghinionul lui Winnie era că se măritase cu unul căruia îi păsa. Un bărbat care tindea mereu spre perfecțiune, care îi făcuse viața un calvar prietenei sale și-i furase bucuria de-a îndeplini orice sarcină.

– Perfecțiunea nu există și, chiar dacă ar exista, cred că ar fi mai degrabă plictisitoare. Totuși, hai să alegem culoarea crem, o sfătui Catherine. Cred că arată nițel mai elegant și voi cumpăra eu invitațiile.

– Nu e nevoie.

– Măcar atâta să fac. Îmi permiți să organizez balul la tine, în frumoasa ta casă, pentru că tata este bolnav și nu s-ar cuveni să dau balul la mine. Așa că mă voi ocupa eu de invitații.

– Dar ești sigură că nu te deranjează?

– Nu mă deranjează deloc.

Winnie respiră ușurată.

– Mulțumesc. Am o grijă mai puțin la care să mă gândesc.

– O să mă opresc pe la papetărie pe drumul spre casă.

– Ești o drăguță.

Catherine căscă din nou.

– Scuze.

– Nu-mi amintesc să fi fost vreun bal noaptea trecută, dar cu toate astea, de când ai sosit, mi-ai lăsat impresia că ai fost plecată până târziu, observă Winnie.

– Pur și simplu nu am dormit bine.

– Din cauza tatălui tău? Starea lui s-a înrăutățit?

Tatăl ei ar fi trebuit să fie motivul insomniilor. Trecuse aproape un an de când ultimul atac de apoplexie îl transformase într-un invalid căzut la pat. Acum nu mai era decât o umbră a omului din trecut. Ea își petrecea după-amiezile și deseori și serile în compania lui, citindu-i și încercând să-i aducă alinare. Angajase infirmiere care să îl îngrijească atunci când nu putea fi alături de el, pentru că știa că s-ar fi simțit vinovat la gândul că fiica lui își

petrecea tot timpul lângă patul lui. Ea era tânără, iar el voia ca fiica lui să se bucure de viață. În ultima vreme însă, lucrul acesta era foarte greu de realizat.

– Nu, starea tatei nu s-a schimbat, deşi mi-e greu să-mi dau seama, pentru că nu poate să vorbească.

– Atunci, ce te frământă?

Un anumit lord enervant. Cumva, acesta reuşise să arunce un fel de vrajă asupra trupului ei, o vrajă care o făcuse să se foiască nemulțumită pentru tot restul nopții. Nu că ar mai fi rămas prea mult din noapte atunci când, în sfârşit, se vârâse şi ea în pat. Oare la ce dezmăț luase parte, de se întorsese acasă atât de târziu? Şi cum să presupună imediat că o femeie ca ea se afla acolo doar pentru plăceri carnale? Doar cei mai josnici ticăloşi priveau femeile în felul acela. Catherine nu era o femeie uşuratică. Era virtuoasă, pură şi manierată. Deşi, după ce gustase săruturile lui, îşi dăduse seama că viața ei fusese mai degrabă plictisitoare. Cu toate astea, acțiunile lui o făcuseră să înțeleagă în cele din urmă motivul pentru care femeile erau descurajate să experimenteze astfel de intimități înainte de căsătorie. Oare toți bărbații aveau o asemenea putere asupra femeilor – să le facă să ardă de dorință? Sau doar cei precum Claybourne, care rătăceau pe la porțile iadului?

– Winnie, eşti căsătorită de cinci ani deja.

Îi atrăsese atenția ducelui de Avendale încă de la primul lor sezon şi se căsătorise cu el în acelaşi an, de Crăciun.

Winnie se încruntă.

– Asta e o întrebare?

– Nu, e doar o observație pe care mă simt obligată să o fac înainte să te întreb: El te sărută?

– Asta e o întrebare ciudată.

– Eu sunt fecioară şi nu mai am o mamă căreia să-i pun întrebările astea, aşa că trebuie să mă întorc la prietena mea măritată ca să primesc răspunsuri. Te sărută?

Winnie îşi sorbi ceaiul, ca şi cum ar fi vrut să chibzuiască asupra răspunsului.

– Uneori.

– Şi atunci te face să-ți doreşti mai mult?

– Ce anume să-mi doresc?

Catherine aproape izbucni în râs. Dacă trebuia să-i explice, ei bine, atunci însemna că el nu săruta la fel ca Lucian. Dar Avendale se născuse gentleman, în timp ce Claybourne era doar ceva mai mult decât un escroc îmbrăcat în haine de lord.

O urmări pe Winnie aplecându-se înainte cu foarte mare grijă, ca să mai toarne ceai. Era straniu cum grădina asta frumoasă înconjura o casă în care stătea la pândă o urâțenie de neimaginat. Mișcările ei vorbeau foarte bine despre grija ei nefondată legată de invitații.

– Te-a bătut iarăși, nu-i așa, Winnie?

– Nu fi prostuță.

Catherine se întinse și îi acoperi mâna cu a ei, oprind-o.

– Văd cu câtă grijă te miști – ca și cum cea mai mică mișcare îți provoacă o durere foarte mare. Poți avea încredere în mine. Nu voi spune nimănui. Știi asta.

Ochii expresivi ai lui Winnie se umplură de lacrimi.

– Ieri-noapte a venit acasă târziu și foarte nervos. Nu știu sigur cu ce am greșit...

– Mă îndoiesc că ai greșit cu ceva și, chiar dacă ai fi făcut-o, nu are nici un drept să te lovească.

– Legea te contrazice.

– La naiba cu legea!

Icnind, Winnie făcu ochii mari.

– Catherine, ai grijă cum vorbești!

– Mă certi pentru cuvintele pe care le folosesc, dar pun pariu că suporți bătaia fără să scoți o vorbă.

– Sunt soția lui, proprietatea lui. Legea îi permite să se poarte cu mine cum dorește, chiar să se impună cu forța asupra mea, dacă eu nu vreau. O să vină o zi în care o să afli cum stau lucrurile cu adevărat într-o căsnicie.

– Mă îndoiesc că mă voi mărita vreodată. Dar dacă o voi face, nu-i voi permite unui bărbat să mă controleze.

– Ai reușit să scapi de măritiș doar pentru că ai un tată infirm și un frate care hoinărește de pe un continent pe altul. Odată ce se va întoarce și-și va asuma responsabilitățile, inclusiv cea față de tine, totul se va schimba.

Nu, nu se va schimba nimic. Catherine era mai puternică decât Winnie. Deşi trebuia să recunoască fără tăgadă că devenise mai independentă după plecarea lui Sterling. Tatăl ei începuse să o înveţe anumite lucruri, de teamă că fratele ei, mare amator de călătorii, nu avea să se mai întoarcă acasă. Şi cum tatăl ei se îmbolnăvise, ea considerase că era de datoria ei să-i calce pe urme cât mai mult posibil. Ştia că firea ei puternică îi speria pe unii, şi că alţii o bârfeau din cauza asta, dar nu avea de gând să lase de izbelişte moştenirea tatălui ei.

– Am douăzeci şi doi de ani, Winnie, şi nici un bărbat nu mi-a dat de înţeles că ar fi interesat să-i devin soţie.

– Asta e din cauza felului în care diavolul acela de conte s-a uitat la tine, în noaptea aia, de parcă erai singura din salon – şi din cauza felului în care şi tu te-ai holbat la el. Ar fi trebuit să-ţi cobori privirea, ca orice femeie decentă. Acum ai fost murdărită de el.

Catherine se sili să nu râdă. Dacă ar fi ştiut Winnie că în ultimul timp făcuse mai mult decât să se uite la el, şi că de fapt îi acceptase cu plăcere sărutul, fără îndoială că ar fi murit pe loc.

– Încerca din răsputeri să mă sperie. Eu nu mă sperii. Mi s-a părut ocazia perfectă să-i arăt lucrul acesta, spuse Catherine.

– Nu ai demonstrat decât că eşti îndărătnică. Nici un bărbat nu vrea o femeie îndărătnică.

– Atunci, nu voi fi a nici unui bărbat, pentru că nu mă voi schimba doar ca să-i fac lui pe plac.

– Când iubeşti un bărbat, faci orice ca să-i câştigi atenţia.

– Îl laşi chiar să te şi bată?

Winnie făcu o grimasă şi, deşi Catherine regreta cuvintele dure pe care le rostise, nu ştia cum altfel să o facă pe prietena ei să asculte – pentru binele ei.

– Părăseşte-l, Winnie! Vino cu mine! O să mergem la casa de la ţară a tatei. Acolo vei fi protejată.

– Ai idee cât de furios ar fi soţul meu? Mă va găsi, Catherine, şi mă va omorî pentru o trădare atât de strigătoare la cer. Sunt sigură de asta! Are mândria lui, şi când aceasta îi este ameninţată...

– Te loveşte pentru că nu are curajul să-şi înfrunte singur slăbiciunile?

– Ai o părere atât de proastă despre el.

– De ce n-aş avea? Văd ce îţi face. Tu încerci din răsputeri să ascunzi asta, dar mă tem că va veni o zi în care nu vei mai reuşi.

– Acum mai puţin de cinci minute mă întrebai dacă mă sărută. Mă sărută, şi uneori asta e chiar foarte drăguţ.

– Drăguţ? Nu. Un sărut ar trebui să te mistuie, să-ţi facă genunchii să tremure, să-ţi facă inima să bubuie...

Glasul îi pieri în timp ce dădea din cap. Se lăsase purtată de val, amintindu-şi de sărutul lui Claybourne.

– Catherine, ce ai făcut?

– Nimic.

– Te porţi ciudat şi descrierea asta... Ai flirtat cu cineva?

– Nu fi ridicolă!

– Atunci, de unde interesul ăsta brusc pentru săruturi?

– Pur şi simplu încerc să stabilesc motivul pentru care suporţi toate astea. Ce-ţi oferă el în schimb?

– Rolul unei femei e să stea alături de soţul ei.

Catherine o strânse de mână.

– Winnie, eu nu sunt familia ta, care insistă să fii o fiică şi o soţie bună. Mi se rupe inima când te văd că suferi astfel.

Lacrimile curgeau din ochii lui Winnie.

– O, Catherine, uneori mă sperie îngrozitor! Se spune că prima lui soţie a fost neatentă şi a căzut pe scări. Şi că cea de-a doua a alunecat în dormitor şi s-a lovit atât de tare de podea, că a murit. Ştiam toate poveştile astea şi, până să mă căsătoresc, nu m-am îndoit niciodată că n-ar fi adevărate. E un bărbat atât de fermecător când nu e furios. O, dar când e supărat, este absolut înfricoşător.

– Atunci, părăseşte-l.

– Nu pot! exclamă ea printre dinţi. Legea nu mă va proteja. Poate să spună că l-am abandonat, şi legea o să i-l dea pe fiul meu. Familia mea va fi umilită şi nu mă va susţine moral, iar soţul meu... Doamne, Dumnezeule, Catherine, furia de care va da dovadă va face ca tot ce s-a întâmplat până acum să pălească prin comparaţie. Ştiu lucrul acesta, la fel cum ştiu că ceaiul nostru s-a răcit. Toată lumea va fi nefericită. Cel mai bine este să-mi accept pur şi simplu soarta şi să mă străduiesc să-i fiu pe plac din toate punctele de vedere.

Catherine îşi retrase mâna şi se rezemă de scaun.

– O, Winnie, urăsc tot ce ți-a făcut. Abuzul fizic este destul de rău, dar tot ce a făcut ca să-ți distrugă sufletul frumos... Nu-l voi ierta niciodată pentru asta.

Winnie făcu o grimasă, se întinse peste masă și-i prinse mâna lui Catherine.

– Știu cât de încăpățânată poți fi. Nu trebuie să îl înfrunți niciodată în problema asta, nu trebuie să-i dai niciodată de înțeles că știi. Dacă se simte trădat, Dumnezeu să ne apere pe amândouă, Catherine!

– Nu va afla niciodată de la mine cât de mult îl urăsc.

Winnie păru să se relaxeze și mai eliberă din strânsoare.

– Acum putem schimba subiectul? Mă doare inima și mai mult la gândul că ești atât de îngrijorată din cauza mea.

– Nu trebuie să-ți faci griji din cauza sentimentelor mele, Winnie. Te iubesc. Orice s-ar întâmpla, asta nu se va schimba.

– Mami!

Un băiețel de patru ani traversă grădina în goană, lăsându-și bona în urmă, și se izbi de Winnie. Aceasta icni și deveni dintr-odată palidă.

– Scumpule, nu trebuie să o înghiontești așa pe mami.

Băiatul păru rănit de mustrarea aspră. Catherine își dădu seama că Winnie era rănită mai rău decât lăsa să se vadă, pentru că ea nu-și certa niciodată copilul. Niciodată.

– Whit, haide la mătușa Catherine, zise ea. Genunchii mei vor să găzduiască un copilaș.

Micuțul se grăbi spre ea, și Catherine îl strânse în brațe. Se întrebă peste câtă vreme tatăl lui avea să-și verse nervii și asupra copilului.

În cele din urmă, spre seară, Catherine se întoarse acasă. Cum ar fi putut trăi cu sentimentul de vinovăție, dacă Avendale o omora pe Winnie? Cum ar fi putut să se privească în oglindă dacă nu făcea nimic – când știa că se întâmplă asemenea lucruri?

Avea o grămadă de cunoștințe, prieteni, servitori, și totuși, uneori se simțea atât de singură. Winnie era singura persoană în care simțea că poate avea încredere, căreia să-i încredințeze toate gândurile care o frământau. Și cu toate astea, nu îndrăznise să-i spună totul lui Winnie, pentru că prietena ei cea mai bună era

deja doborâtă de propriile probleme, aşa că rămase să-şi ducă singură grijile şi frământările.

Ostenită şi cu inima grea, urcă scările şi se opri în faţa dormitorului tatălui ei. De când se îmbolnăvise, ea câştigase un grad de independenţă la care ajungeau foarte puţine doamne. Fără fratele ei pe post de tutore, putea face tot ce dorea şi nu trebuia să răspundă în faţa nimănui.

Oare Winnie avusese dreptate? Dacă s-ar mărita vreodată, şi-ar pierde libertatea aceasta? Sau Catherine avea dreptate – şi nici un bărbat nu s-ar gândi vreodată la ea în felul acesta?

Încă de copilă fusese un pic încăpăţânată. Bine, se mustră ea. Foarte încăpăţânată. Fratele ei îi spusese de mai multe ori că era răsfăţată. Nu că ar fi fost omul cel mai potrivit să o arate cu degetul. El era cel plecat în jurul lumii, distrându-se, ducând o viaţă libertină, în timp ce ea rămăsese în urmă ca să aibă grijă de tatăl lor. Deşi, ca să fie corectă, trebuia să admită faptul că Sterling nu ştia că tatăl lor se îmbolnăvise.

După atacul de apoplexie, tatăl lor nu-şi pierduse capacitatea de-a vorbi. Îi spusese că, pentru nimic în lume, nu trebuia să ia legătura cu Sterling. După următorul atac, nu mai putuse vorbi, nu mai putuse comunica deloc. Iar acum pur şi simplu se ofilea.

Făcu o pauză ca să-şi stăpânească emoţiile. Dacă o vedea plângând pentru prietena ei, pentru el sau pentru toate lucrurile pe care nu avea puterea să le schimbe, nu avea decât să-i îngreuneze situaţia tatălui ei. Respiră profund, deschise uşa şi păşi înăuntru. Imediat, o lovi mirosul greu al bolii.

Infirmiera se ridică din scaunul ei aflat lângă pat, acolo unde stătea şi broda, pentru a face o reverenţă.

– Milady.

– Cum se simte?

– E spălat şi aranjat, vă aşteaptă în vizita de după-amiază.

Catherine înaintă până la picioarele patului şi-i zâmbi tatălui ei. I se păru că citeşte bucurie în ochii lui albaştri, dar poate că asta era ceea ce voia ea să vadă.

– E o zi frumoasă. O să pun un servitor să te ducă în grădină.

El nu reacţionă la propunerea ei altfel decât clipind din ochi.

Ea se întrebă dacă se simțea stânjenit – sau recunoscător – că urma să fie cărat până jos. Îi era atât de dificil să-şi dea seama ce trebuie să facă.

– Temperance, înainte să iei o pauză, te rog să pui servitorii să mute în grădină şezlongul din camera de zi şi apoi trimite sus un lacheu ca să-l ducă pe tata jos.

– Scuzați-mi îndrăzneala, milady, dar nu sunt sigură că doctorul ar fi de acord cu mutarea asta. Ar putea face mai mult rău decât bine.

Şi atunci Catherine ar putea avea pe conştiinţă moartea părintelui ei. Cu moartea lui Avendale ar fi putut trăi, dar cu a tatălui ei... Oftă.

– Să-l întrebi pe doctor data viitoare când vine să-l consulte pe duce.

– Da, milady.

Se părea că nu putea face prea multe lucruri pentru confortul tatălui ei.

– O să stau eu cu tata în ora următoare, îi spuse Catherine. Poți să iei o pauză.

– Vă mulțumesc, milady.

Catherine se aşeză pe scaun şi luă între palme mâna tatălui ei. El îşi mută capul foarte uşor, ca să o privească şi dădu să atingă inelul pe care ea începuse să-l poarte la mâna dreaptă.

– Am început să port verigheta mamei. Te deranjează?

El scoase un geamăt. Catherine luă o batistă de pânză dintr-un teanc care se afla pe noptieră şi îi şterse saliva de la colțul gurii.

– Mi-aş dori să-mi poți spune ce dorești, zise ea şi-şi trecu degetele prin părul lui rar şi argintiu. Sper că nu ai dureri.

Se lăsă apoi pe spătarul scaunului cu un oftat şi luă o carte de pe noptieră.

– Hai să vedem în ce fel de bucluc mai intră astăzi Oliver şi hoțul Artful Dodger, da?

– Mă aşteptam să-ți faci apariția mai devreme, spuse Jack în seara aceea, în timp ce-l întâmpina pe Luke în stabilimentul lui.

– Am fost puțin plecat.

Mai exact, pentru trei zile. Cel mai rău fusese fost atunci când revenise de pe culmile disperării, după ce băutura îşi îndeplinise menirea şi efectele sale începuseră să dispară. Îl durea capul, stomacul i se răzvrătea şi se simţea ca naiba. Era ciudat pentru un bărbat ca el, care făcuse lucrurile pe care le făcuse, să aibă acum mustrări de conştiinţă. Noaptea era întotdeauna cel mai rău, pentru că atunci îşi înfrunta singur demonii. Dar toate astea aveau să se schimbe odată ce avea să se însoare cu Frannie. Ea avea să-i distragă atenţia de la gândurile lui sumbre. Avea să aducă lumină în lumea lui întunecată. Ea avea să fie salvarea lui.

– Într-o sticlă? întrebă Jack.

– Nu văd cum ar fi asta treaba ta.

Jack ridică din umeri.

– Nu este. Mă întrebam doar dacă n-ar trebui să-ţi trimit acasă o ladă din cel mai bun whisky irlandez.

Luke detesta să-şi recunoască slăbiciunile, chiar şi în faţa lui Jack.

– Da, ocupă-te de asta. În noaptea asta, dacă se poate.

– E ca şi făcut.

Luke era perfect conştient că Jack îl studia din priviri. Şi mai ştia şi că prietenul său nu avea să-l întrebe ce anume determinase ultima lui cădere, aşa că Luke fu surprins când se auzi vorbind fără să vrea:

– M-a vizitat Lady Catherine Mabry.

Jack se încruntă.

– Mabry?

– Fiica ducelui de Greystone.

Jack ridică dintr-o sprânceană.

– Măi, măi! Dar ce companie distinsă avem, aşa, dintr-odată!

– Voia să omor pe cineva.

Jack ridică şi cealaltă sprânceană.

– Cine e nefericitul?

– Nu a vrut să spună.

– Presupun că i-ai refuzat cererea.

– Presupui corect.

– Te-a deranjat faptul că nu avea nici o îndoială că-i vei duce la îndeplinire cererea?

Îl deranja faptul că îl credea capabil de crimă. Fără nici o explicație, fără nici o justificare, de parcă el era un bărbat obișnuit să-și spele sângele de pe mâini. Însă nu avea să-i mărturisească toate astea lui Jack, așa că păstră tăcerea.

Jack îl bătu pe umăr.

– Nu te îngrijora, prietene! Nici ei nu sunt mai buni decât cei de teapa noastră. Singura diferență este că noi știm asta, că ne acceptăm defectele și suntem pregătiți să recunoaștem că le avem.

– Se presupune că eu sunt unul de-al lor, Jack.

Dar nu se simțise niciodată în largul său în preajma lor, nu simțise niciodată că aparține acelei lumi.

– Dar amândoi știm că nu ești.

Jack era singurul care cunoștea adevărul legat de înșelătoria lui Luke, care știa că el se prefăcuse că-și amintește ceea ce dorea bătrânul gentilom.

– Nu, nu sunt.

– Nu știu de ce naiba te simți atât de vinovat din cauza asta.

Bătrânul îl iubise pe Luke deoarece crezuse că acesta era nepotul lui. Una era să convingă pe cineva să-i dea un ban ca să nu se culce cu stomacul gol în noaptea respectivă, și alta era să păcălească pe cineva ca să-l iubească, iar lucrul acesta era greu de acceptat chiar și pentru el.

– L-ai făcut fericit, Luke. Rareori putem face un lucru care să aducă mulțumire și bucurie unui muribund, așa cum era bătrânul, când a aflat că regatul lui era în siguranță în mâinile tale, și că tu erai moștenitorul de drept. Încearcă să te consolezi cu asta.

Încercase. Chiar încercase.

– O scot pe Frannie la o plimbare.

Jack rânji cu obrăznicie, dar el avea mereu o atitudine impertinentă și sigură pe sine. Mai mult, atunci când fuseseră în închisoare și Luke fusese mai speriat ca niciodată în viața lui, el se lăudase cu asta de parcă totul nu era decât o mare glumă.

– În sfârșit ai de gând s-o faci, nu? întrebă Jack.

– Cred că ai câștigat destui bani de pe urma mea.

– N-o să fie niciodată destui, dar ai dreptate. Am obosit să tot câștig bani din pariul ăsta. A devenit plictisitor. Du-te și fă-o fericită – și pe tine la fel!

Tocmai asta şi avea de gând Luke în timp ce traversa cu paşi mari cazinoul, salutându-şi scurt cunoscuţii, până ajunse în spate, acolo unde ştia că avea s-o găsească pe Frannie. Ea făcea actele de caritate în timpul zilei, dar noaptea se ocupa de contabilitatea lui Jack. Acum se afla la birou, cu părul prins într-un coc dezordonat. Purta hainele ei obişnuite, deloc atrăgătoare, şi totuşi pe el îl ispitea, ca întotdeauna.

– Bună seara, Frannie.

Ea îşi ridică privirea, fără să se mai sperie de data asta. Era sigur că o prinsese înainte să se afunde cu totul în cifre.

– Mă aşteptam să vii mai devreme, ca să-ţi povestesc cum am cheltuit banii pe care i-ai donat.

– Am fost ocupat cu alte treburi. În plus, ţi-am spus că nu trebuie să-mi povesteşti nimic. Totuşi, mă întrebam dacă ai vrea să facem o plimbare cu trăsura.

– De ce?

– M-am gândit că ar fi frumos să iei o scurtă pauză de la registrele contabile ale lui Jack. Încă nu s-a lăsat ceaţa şi, pe timpul nopţii, Londra îţi poate tăia răsuflarea cu frumuseţea ei. Aş vrea să vedem împreună asta.

– Sună atât de misterios.

– În ultima vreme nu am petrecut prea mult timp împreună şi, după cum bine ştii, îmi face mereu plăcere să fiu cu tine.

– Ţi-aş putea arăta casa de copii. Construcţia este aproape terminată.

– Mi-ar face plăcere.

Când se ridică, îi adresă acelaşi zâmbet dulce care îi încălzea mereu sufletul. El îi luă şalul de pe suportul de pălării aflat lângă uşă şi i-l puse în jurul umerilor. Apoi îi oferi braţul lui. Frannie îl acceptă cu sfială. Nici unul din ei nu rosti o vorbă până ce nu ajunseră la trăsură, iar lacheul le deschise uşa. Ea se opri şi Luke o ajută să urce. Se uită la el peste umăr, cu un zâmbet luminos.

– E plină de flori.

– Da, m-am gândit că o să-ţi placă.

– Trebuie că au costat o avere.

Luke sesiză mustrarea din glasul ei. Frannie nu era adepta cheltuielilor lipsite de importanță, iar atitudinea ei nu făcu altceva decât să-i scadă plăcerea de a-i face un cadou.

– Îmi pot permite fără probleme, Frannie.

– Ești mult prea generos, Luke.

Uneori se gândea că nu era destul de generos. Ea urcă înăuntru și el o urmă, așezându-se în fața ei. Parfumul florilor aproape că-i făcea rău. Pe banchetă, în jurul ei, erau așezate o mulțime de buchete de flori. La întoarcere, avea să-l pună pe lacheul lui să le care până în camerele ei.

Pe măsură ce trăsura înainta pe stradă, lumina slabă a lămpii din interior nu-i permitea să vadă decât silueta ei învăluită în umbră. Îi plăcuse întotdeauna să o privească, iar interiorul trăsurii crea o apropiere la care el nu reușise niciodată să ajungă atunci când ea stătea la biroul ei, cu registrele contabile în față. Se întinse înainte și-i luă mâinile neacoperite într-ale lui. Deși știa că nu se cuvenea ca pielea lor să se atingă, cumva i se părea un gest potrivit pentru momentul acesta. Învățase cel de-al nouăsprezecelea sonet al lui Shakespeare cu intenția de-a i-l recita, dar, dintr-odată, simți că ar trebui să se folosească numai de cuvintele lui, indiferent de cât de nepotrivite puteau fi.

– Frannie, te ador. Dintotdeauna. Vrei să-mi faci onoarea de a-mi deveni soție?

Zâmbetul ei păli și degetele i se încleștară în palma lui. Brusc, scutură din cap.

– Luke, nu pot, șopti ea răgușit, iar el îi auzi tonul îngrozit din glas.

Îi strânse mâinile și mai puternic.

– Frannie...

– Luke, te rog...

– Frannie, permite-mi să termin.

Ea încuviință.

– Știu că singura ta experiență... – cum să spună fără să o îngrozească și mai mult? – cu un bărbat a fost plină de violență, dar te asigur că în patul meu nu vei găsi decât tandrețe. Voi fi pe cât de blând poate fi un bărbat. Nu te voi forța niciodată și nici

nu te voi grăbi. Voi aştepta până când vei fi pregătită. Va fi bine între noi, Frannie. Îţi jur.

Ochii ei se înlăcrimară.

– Te rog, nu plânge, draga mea.

Ea îi ridică mâinile şi-şi lipi buzele de încheieturile degetelor sale.

– Ştiu că nu mi-ai face niciodată rău, Luke, dar tu eşti un lord, pe când eu... începu ea şi râse amar, eu nici măcar nu ştiu care este numele meu adevărat. Chiar crezi că există acolo, undeva în Londra, o familie numită Darling, care nu ştie ce s-a întâmplat cu fiica lor? Eu sunt Frannie Darling pentru că aşa mă striga Feagan. „Frannie, scumpo[1], maseaz-mi piciorul." „Frannie, scumpo, adu-mi un pahar de gin." Aşa că atunci când bunicul tău m-a întrebat cum mă cheamă, eu i-am spus Frannie Darling. Eram un copil. Ce ştiam eu?

– Nu mă interesează originile tale, spuse el aspru.

– Tu ştii cine este familia ta. Eu habar nu am, iar o femeie care devine aristocrată ar trebui să ştie.

Îi putea mărturisi că nici el nu ştia mai bine decât ea care este familia lui, dar nu l-ar fi iubit mai mult dacă afla de păcăleala lui. Din contră, risca să o piardă pentru totdeauna. Deşi Frannie ştia că el avusese dintotdeauna îndoieli legate de bătrân, nu aflase niciodată că reticenţa lui era justificată, că făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să-l convingă că era nepotul său. Ea nu aflase niciodată că îl minţise, îl înşelase şi îl păcălise pe bătrân ca să vadă ceea ce voia el să vadă. Pericolele de moarte care îl pândeau din umbră fuseseră motivaţia lui, dar nici aşa nu credea că ea l-ar fi iertat pentru că profitase atât de mult de ceva ce nu-i aparţinea. Iar acum lucrurile pe care le avea îl transformaseră într-un răsfăţat. Nu voia să renunţe la ele. Nu avea să renunţe la ele.

– Frannie, nu te gândi că devii o aristocrată. Gândeşte-te că devii soţia mea. Asta e tot ce contează pentru mine.

– Cum poţi spune aşa ceva, Luke? Doamne sfinte, dar ai un loc în Camera Lorzilor. Responsabilitatea care vine odată cu această

[1] În limba engleză, *darling*

poziție este copleșitoare. Și datoria unei soții este să cunoască toate regulile și eticheta. Când vom avea oameni invitați la cină...

– Nu vom organiza dineuri.

– Și când îi voi fi prezentată reginei? Știi cum va trebui să mă îmbrac? Știi cum va trebui să mă comport sau cum nu?

– Ai putea învăța. Bătrânul ți-a dat lecții. A angajat profesori.

– Ei m-au învățat să citesc, să scriu, să calculez și să vorbesc corect. Dar, pentru Dumnezeu, Luke, bunicul tău nu se aștepta niciodată să devin o aristocrată. A avut grijă să fiu învățată să servesc, nu să fiu servită. Te rog, nu-mi cere să fac asta. Îți datorez totul. Tu mi-ai salvat viața, îl imploră ea cu lacrimile curgându-i pe obraji. Dar, te rog, nu-mi cere asta. Te rog, nu-mi cere să intru în lumea ta. Ideea asta mă îngrozește. Ar fi un loc atât de singuratic.

Exact acesta era și motivul pentru care o voia alături de el. Pentru că se simțea atât de singur. Erau clipe când credea că avea să moară de singurătate, clipe când nu-și putea închipui un iad mai mare decât acela de-a fi prins între două lumi. Să trăiască într-una, dar să aparțină alteia.

– Frannie...

– Te rog, Luke, nu vreau să te rănesc, dar nu mă pot căsători cu tine. Pur și simplu nu pot. M-ar distruge.

– Ești mai puternică decât ai impresia.

– Dar nu sunt la fel de puternică cum ești tu. N-aș putea face niciodată lucrurile pe care le-ai făcut tu.

Uneori se gândea că ar fi fost mai bine dacă i-ar fi lăsat să-i pună ștreangul de gât.

– Chiar nu te pot convinge în nici un fel? întrebă el.

Ea clătină din cap, încet. Luke oftă, îi eliberă mâinile, se rezemă de spătar și se uită afară pe fereastră. Se lăsa ceața. Cumva, părea un simbol.

– Sper că nu te deranjează, dar aș prefera să nu mergem să văd casa de copii.

– Îmi pare îngrozitor de rău...

– Nu, Frannie, nu te mai scuza. Asta doar înrăutățește lucrurile.

– Te iubesc, știi asta, îi spuse ea încet.

Cuvinte care nu ajutară la nimic, decât să facă situația și mai insuportabilă.

Luke își alinie micuții soldați, recunoscător pentru sticlele de whisky pe care Jack avusese grijă să i le livreze chiar în noaptea aceea, după cum promisese. Apoi se așeză în scaunul său și începu să bea cu nesaț conținutul primei sticle.

Frannie îl refuzase și, prin asta, îl rănise profund. El nu amânase cererea în căsătorie pentru că se gândea că îl va refuza, ci pentru că nu era sigur că o merita – că merita vreo femeie, de fapt. Dar ea să îl refuze pentru că se temea de viața asta... Oare viața fusese atât de grea pentru ea atunci când locuise aici?

Atunci când descoperise că Luke îi strecura în casă ca să le dea să mănânce și să aibă un loc cald în care să doarmă noaptea, bătrânul o luase pe ea și pe câțiva dintre băieții lui Feagan să locuiască împreună cu ei. Îi urmărise îndeaproape, pentru că nu prea avea încredere în ei. Angajase profesori. Avusese grijă să fie învățați cum să se comporte civilizat.

Și atunci, de ce se temea Frannie? Ce credea că nu știe? Sau refuzul ei ascundea mai mult decât voia el să accepte? Oare nu putea să trăiască cu partea întunecată a personalității lui și era pur și simplu prea bună ca să recunoască asta?

Luke aruncă deoparte sticla goală. Se întinse după alta și îi atrase atenția ceva aflat sub un scaun mai îndepărtat. Se ridică și toată camera se învârti în jurul lui. Căzu în genunchi, se târî până la scaun, se întinse și înșfăcă obiectul. Odată întors la locul lui, se rezemă de spătarul scaunului și studie acul de păr.

Era acul de păr al lui Lady Catherine. Probabil îi căzuse din buzunarul pelerinei. Se părea că unul dintre servitori nu curățase podeaua așa cum ar fi trebuit, dar el nu era neapărat supărat din cauză că acesta făcuse o treabă de mântuială. Simți cum gura i se mișcă puțin, ca și cum ar fi început să zâmbească, la amintirea curajului ei și la uimirea pe care o afișase atunci când aflase că știa cum o cheamă.

O, da, știa cine este ea. Descoperise acest mic adevăr în prima noapte în care pusese ochii pe ea. Chiar și cei mai loiali servitori iubeau mai mult să aibă buzunarele pline, decât pe stăpânii lor.

În schimbul câtorva monede, găsise pe cineva dispus să se ascundă în tufişuri, să tragă cu ochiul pe fereastră alături de el şi să o identifice pe doamna pe care i-o indicase Luke.

Nu fusese surprins să o găsească în biblioteca lui. Fusese doar uimit că durase atât de mult până să-şi facă apariţia. La balul din noaptea aia fusese imediat atras de ea, simţind o fascinaţie mai intensă decât orice simţise până atunci.

Întotdeauna presupusese că, dacă ar fi cunoscut-o pe Frannie în tinereţe, ar fi fost la fel de puternic atras de ea, dacă nu chiar mai mult. Dar erau doar nişte copii atunci când se cunoscuseră, iar afecţiunea dintre ei crescuse odată cu trecerea timpului.

Mângâie acul de păr cu degetul mare. Catherine era diferită. Catherine era... Îi auzi râsul răsunând în jurul lui, prea puţin conştient de faptul că el era motivul acelei reacţii. Catherine era mijlocul prin care el putea să obţină ceea ce voia mai mult decât orice pe lume.

Capitolul 4

Catherine înmuie peniţa de aur în călimară cu un gest hotărât şi atent. Tatăl ei nu avea să fie încântat de fapta ei, dar ea simţea că nu are de ales.

Scumpul meu frate,
Sper că scrisoare mea te găseşte sănătos...

„Sper că scrisoarea mea va ajunge la tine", se gândi ea aproape istovită.

... şi că te bucuri de călătoriile tale.
Totuşi, am nevoie disperată de tine acasă.

Cu mâna tremurândă, înmuie din nou peniţa în călimară. Avea planul de călătorie al lui Sterling, dar nu ştia dacă el îl respecta

întocmai. Cu toate astea, tot nu vedea altă soluție decât să încerce să îl contacteze. Apoi fu din nou asaltată de îndoieli.

Cum de lua în calcul să-i ceară fratelui ei ceea ce-i ceruse lui Claybourne? El nu avea sufletul întunecat al lui Claybourne. Fratele ei era bun și generos. Ea îl iubea enorm – însă din cauză că era cu câțiva ani mai mare, el părea să aibă impresia că era cel mai important. Fără îndoială, această atitudine dusese la cearta cu tatăl lor, dragul de el.

Cum l-ar schimba cererea ei pe Sterling? L-ar transforma într-un bărbat precum Claybourne? Voia cu adevărat să fie vinovată de transformarea unui înger în diavol? Dar se temea atât de mult că Avendale o va omorî pe Winnie data viitoare când își va revărsa nervii asupra ei...

Claybourne avea dreptate. Trebuia să se ocupe ea însăși de treaba asta. Dar, Doamne sfinte, unde va găsi puterea asta? Și cum o va face? Cu un pistol? Cu un cuțit? Cu otravă?

De câte ori va trebui să-l împuște sau să-l înjunghie? Nu văzuse niciodată un om mort – cel puțin nu din câte-și amintea. Mama ei murise la nașterea unui copil care nu supraviețuise. Iar Catherine era doar o fetiță la vremea aia. Mama ei părea pur și simplu că doarme. Oare moartea era de fiecare dată la fel de calmă?

O bătaie ușoară în ușă o smulse din gândurile ei posomorâte. Jenny, servitoarea ei, vârî capul înăuntru.

– Milady, a adus cineva o scrisoare.

Catherine simți că inima i se oprește-n loc. Oare era de la Winnie? Oare se întâmplase ceva rău? Sau era de la fratele ei? Era, în sfârșit, pe drumul de întoarcere spre casă? Îi fuseseră ascultate rugăciunile?

– Adu-o aici repede.

Când se întinse după scrisoare, trupul îi tremura și mai puternic. Aceasta nu avea nici un sigiliu. Era închisă doar cu o pecete de ceară. Cât de ciudat. Strecură cuțitul pentru desfăcut scrisorile pe sub bucata de ceară, dezlipind-o ușor. Apoi deschise scrisoarea.

Trebuie să ne întâlnim.
La miezul nopții.
În grădina ta.

C

C? Cine naiba... Aproape că icni, uluită. Claybourne?

Împături repede scrisoarea şi se uită la Jenny.

– Cine a adus-o?

– Un flăcău.

– Şi a mai spus ceva?

– Doar că e vorba despre o afacere importantă şi că trebuie să vă parvină imediat. Totul e în ordine, milady?

Catherine îşi drese glasul.

– Da, totul este bine. Sunt un pic agitată în noaptea asta. Pe la miezul nopţii o să mă plimb un pic, după care mă poţi ajuta să mă pregătesc de culcare.

– Da, milady.

Jenny făcu o reverenţă şi părăsi camera. Catherine despături şi reciti scrisoarea. O, Doamne sfinte, îi făcuse o vizită diavolului, şi acum diavolul venea la ea. Asta nu prevestea nimic bun, nu prevestea absolut nimic bun.

Reîmpături scrisoarea şi o strecură între paginile unei cărţi, apoi se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Ce ar trebui să poarte pentru întâlnirea aceasta de la miezul nopţii? Poate o pelerină, ceva care s-o ascundă de ochii curioşilor. Deşi, având în vedere că întâlnirea avea loc în grădina ei, singurii ochi curioşi aveau să fie cei ai servitorilor ei, iar lor le-ar fi putut interzice să intre în grădină la ora aceea.

Se uită la ceasul care ticăia pe polița de deasupra şemineului. Avea de aşteptat două ore, două ore pline de frământări. Fără îndoială, ar fi trebuit să dea dovadă de înţelepciune şi să ignore cererea lui.

„Trebuie să ne întâlnim." Trebuie. Nu-i spusese că avea tot ce-şi putea dori vreodată? Atunci, ce i-ar fi putut oferi ea?

Poate alt sărut? Oare şi el se foise în pat, de pe o parte pe alta, în fiecare noapte, la fel ca ea? Oare nu reuşise să doarmă? Oare imaginea ei îi bântuise visele, la fel cum el îi chinuise ei somnul?

Nu putea nega faptul că aşteptase vizita lui. De fapt, chiar voise să-l vadă din nou. Poate că data viitoare când avea să-l invite la un bal, îşi va face apariţia.

Catherine se aşează jos, privi ceasul şi aşteptă. Cu exact cinci minute înainte de miezul nopţii, se ridică şi îşi puse pelerina

pe umeri. Se privi în oglindă, își aranjă câteva șuvițe rebele și apoi râse de comportamentul ei prostesc. În întuneric, de-abia dacă avea s-o vadă. Iar ei sigur nu-i păsa ce părere avea el despre felul în care arăta.

Se gândi să-și pună și mănuși, dar aceasta nu era o ieșire obișnuită. Nu aveau nici un motiv să se atingă. Trase aer în piept ca să se liniștească, ridică lampa de pe biroul ei și ieși din cameră.

Era foarte liniște, iar cele mai multe lumini din casă erau stinse. Aproape ajunsese în salonul în care își petrecea diminețile, acolo unde erau ușile care aveau s-o conducă în grădină, când auzi:

– Milady, vă pot ajuta cu ceva?

Ea se întoarse pe călcâie și-i zâmbi valetului.

– Nu, îți mulțumesc, Jeffers. Nu pot să dorm. O să mă plimb puțin prin grădină.

– Singură?

– Da, doar e grădina noastră. Voi fi în siguranță.

– Ați vrea să pun un lacheu să vă însoțească?

– Nu, îți mulțumesc. Îmi place singurătatea. De fapt, te rog să ai grijă ca servitorii să nu mă deranjeze.

El se înclină ușor.

– Cum doriți.

Catherine porni spre salonul de dimineață. Odată ajunsă acolo, se opri un moment pentru a-și face curaj și ieși pe ușă, în grădină.

Când aveau petreceri, aprindeau felinarele care mărgineau aleea, dar altfel nu vedea vreun motiv pentru atâta tevatură și nici nu simțea nevoia să aibă prea multă lumină. Cu toate astea, pe măsură ce înainta pe alee, începu să-și pună la îndoială hotărârea. Nu-și dăduse seama cât de întuneric era între tufișuri, flori și suporturile pe care creștea iedera, ce atmosferă de rău augur plutea împrejur, ce...

– Lady Catherine.

Ea scoase un chițăit și se răsuci speriată. Cum de nu-l văzuse stând acolo? Părea că se materializase din umbrele nopții precum însuși Prințul Întunericului.

– M-ai speriat, domnule, spuse ea, apoi se blestemă pentru că vorbise înainte ca bătăile inimii să-i revină la ritmul normal.

Glasul ei sunase spart, la fel cum vorbea fratele ei în perioada adolescenței.

– Scuzele mele, zise Claybourne.

– Tonul dumitale nu denotă nici un pic de remuşcare. Îndrăznesc să spun că ai făcut-o intenționat.

– Poate. Nu eram foarte sigur că vei veni să te întâlneşti cu mine aici.

– Scrisoarea spunea că „trebuie" să ne vedem. Spre deosebire de dumneata, de obicei eu nu-i ignor pe cei care au nevoie de mine.

– Chiar aşa.

Glasul lui devenise răguşit şi ea se întrebă dacă nu cumva, fără să vrea, nu-i trimisese un mesaj eronat. O deranja calmul lui şi agitația pe care o simțea ea. Trase puternic aer în piept şi întrebă pe un ton tăios:

– Care anume este problema, milord?

– Hai să ne plimbăm, vrei?

– Nu mai departe de grădină.

– Sigur că nu, doar mai departe de ochii şi urechile iscoditoare.

El începu să meargă fără să o aştepte, aşa că ea trebui să se grăbească pentru a-l ajunge din urmă.

– I-am instruit pe servitori să nu ne deranjeze.

El se opri brusc, iar ea aproape că se lovi cu nasul de umărul lui, atunci când se întoarse cu fața spre ea. Era incredibil de înalt şi avea umerii foarte laţi. Simpla lui prezență îi făcea inima să o ia la goană.

– Le-ai spus servitorilor că te întâlneşti cu mine aici? o întrebă el, nevenindu-i să creadă.

– Nu, sigur că nu. M-am exprimat greşit. Le-am spus să nu mă deranjeze. Din punctul lor de vedere, nu pot dormi.

– Şi ți se întâmplă des asta? Să nu poți dormi?

Părea curios de-a dreptul, ca şi cum i-ar fi păsat de ea.

– Nu, de obicei nu, răspunse ea.

Asta doar dacă nu cumva se gândea la el, caz în care îi era imposibil să adoarmă.

– Îndrăznesc să spun că aşa va fi.

Oare ce voia să spună cu asta?

Începu să meargă din nou şi, în ciuda a ceea ce-i dicta raţiunea, păşi alături de el. Era recunoscătoare pentru faptul că luase lampa cu ea. Deşi nu oferea prea multă lumină, era suficient cât să îl vadă clar.

– Vreau să vorbim despre... propunerea dumitale, spuse Claybourne fără nici un pic de emoţie în glas.

– Nu credeam că eşti interesat.

Nu prea avea încredere în el. Îi refuzase oferta şi o făcuse să se simtă destul de prostuţă că se gândise să-i propună aşa ceva.

– Nu eram.

– Dar acum eşti.

– Pari deranjată. Ai găsit pe altcineva care să-ţi ducă la îndeplinire cererea?

O, ar fi vrut ea! Ar fi vrut să poată face cale-ntoarsă şi să plece de lângă el. El o agita. Se gândise la degetele lui calde trecând peste pielea care pulsa la gâtul ei, făcând-o să tresară. Îşi amintise gura lui fierbinte care o devora pe a ei...

– Nu, nu am găsit pe altcineva.

– Te-ai ocupat singură de problemă?

– Nu.

– Atunci, poate facem un târg. Există o domnişoară care mi-aş dori foarte mult să-mi devină soţie.

Catherine se opri brusc, forţându-se să nu se arate şocată de cuvintele pe care le percepuse ca pe o lovitură directă. Ce o interesa pe ea dacă el se însura? Nu îi păsa. Nu-i păsa absolut deloc, şi totuşi nu putea nega faptul că era dezamăgită. Îşi petrecuse atât de mulţi ani visând la el, deşi fără voia ei. Îi invadase pur şi simplu visele, de parcă acolo ar fi fost locul lui.

Acum o studia ca şi cum ar fi fost o ciudăţenie. Oare ce exprima chipul ei? Ea spera că nimic. Sau poate că doar încerca să-şi dea seama cât de multe să-i spună. Era la fel de tăcut ca un coşciug înainte să fie coborât în mormânt.

– Însă ea nu este hotărâtă să se mărite cu mine, continuă el.

– Din cauza vieţii dumitale destrăbălate?

Zâmbetul lui batjocoritor se vedea foarte bine în întuneric.

– Lady Catherine, viaţa mea destrăbălată este exact motivul pentru care eşti atrasă de mine.

– Nu sunt atrasă de dumneata.

– Nu? Nu-mi amintesc să fi fost extrem de supărată din pricina faptului că te-am sărutat. Presupun că sperai să guşti puţin din această destrăbălare.

– Nu ştii nimic despre speranţele mele, milord, se apără ea şi înghiţi în sec, în încercarea de a-şi recăpăta calmul. Dacă domnişoara are îndoieli, eu chiar nu o pot condamna.

– Lady Catherine, atunci când negociezi ceva, nu este în interesul dumitale să-l insulţi pe cel de la care ceri un serviciu.

– Da, asta mi-ai explicat şi noaptea trecută. Îmi cer scuze dacă te-am insultat. Ea nu vrea să se mărite cu dumneata, dar ce legătură am eu cu asta şi de ce m-ai chemat...

– Ea se teme de lumea noastră. Nu crede că se va integra în lumea aristocraţilor.

O femeie de rând? Urma să se însoare cu o femeie de rând? Pe de altă parte, ce altă variantă îi rămânea? Ea nu se putea gândi la nici o femeie care să-i accepte atenţiile, la nici un tată care s-ar fi gândit serios să-i permită lui Claybourne să ceară mâna fiicei sale.

– Nici dumneata nu ai făcut eforturi speciale ca să te integrezi.

– Sincer să fiu, Lady Catherine, până de curând puţin îmi păsa dacă mă integram sau nu. Însă eu şi Frannie vom avea copii, iar eu nu vreau ca lumea să îi bârfească aşa cum vorbesc despre mine.

„Frannie." Îi rostise numele cu incredibil de multă căldură. Cine-ar fi crezut că tocmai el era capabil de un sentiment atât de măreţ precum dragostea?

– Nimeni nu te bârfeşte, milord. Oamenii nu vorbesc despre diavol.

– Haide, Catherine, ştiu sigur că asta nu este adevărat. Dacă ar fi, atunci cum ai fi ştiut să ajungi la uşa mea?

Tonul intim cu care îi rosti numele o făcu să simtă un ghem de căldură descâlcindu-se în pântecele său. Cât de repede ajunsese să controleze discuţia. Şi cât de multă nevoie avea ea să recâştige întâietatea! Catherine îşi înclină capul şi-i zâmbi la rândul ei.

– Punct ochit! Aşadar, doreşti să te asiguri că urmaşii dumitale vor fi acceptaţi în rândul aristocraţiei, conchise ea, deşi cu greu şi-l putea imagina ca tată, şi cu atât mai puţin ca soţ.

– Exact. Dar înainte să ajung la problema aceasta, trebuie să o fac pe Frannie să aibă suficient de multă încredere cât să accepte să se mărite cu mine. Şi asta e treaba dumitale.

– A mea?

– Da. Am nevoie s-o înveţi tot ce trebuie să ştie pentru a pătrunde încrezătoare printre noi. Odată ce vei fi îndeplinit această sarcină, te voi scăpa de orice persoană doreşti.

– Mi-am pierdut încrederea în capacitatea dumitale de a-mi aduce la îndeplinire cererea, milord. Ai spus că nu ai omorât pe nimeni.

– Nu. Am spus că nu l-am omorât pe unchiul meu.

Ea îi studie chipul şi trăsăturile acelea atât de cunoscute care îi bântuiseră visele atâta timp.

– Doamne sfinte! Nu crezi că eşti cu adevărat contele de Claybourne!

– Ceea ce cred eu nu are nici o importanţă. Bătrânul conte a crezut, şi la fel şi reprezentanţii Coroanei, zise el şi întinse mâna. Aşa că... iată-mă!

– Ai un mod ciudat de-a vorbi cu sinceritate.

– Deci cădem la înţelegere?

– Ai spus că îţi vei duce la îndeplinire partea de înţelegere odată ce-mi voi îndeplini sarcina, însă ceea ce am eu de făcut ar putea dura luni întregi. De unde ştiu că, atunci când voi termina, te vei ţine de promisiune?

– Ai cuvântul meu.

– De gentleman?

– De escroc. Nu ai auzit că există onoare şi între hoţi?

– Totuşi, îmi ceri mult mai mult decât îţi cer...

Îi cuprinse bărbia cu mâna înmănuşată şi o trase spre el. Catherine văzu cum i se încordau muşchii maxilarului.

– Îmi ceri să renunţ şi la ultima părticică din sufletul meu. Odată ce-o voi face, va fi pentru totdeauna. Tot ce îţi cer eu este să înveţi pe cineva cum să organizeze corect o petrecere cu ceai.

Ea înghiți în sec şi apoi încuviință, vorbind printre dinții încleştați:

– Ai dreptate. Acum, dacă eşti atât de drăguț să-mi dai drumul...

El păru surprins să descopere că o ținea aproape şi îşi coborî mâna.

– Îmi cer scuze. Eu...

– Nu-i nici o problemă. Nu cred că mi-ai lăsat vreo vânătaie.

Luke se întoarse cu spatele şi, dacă ea nu ar fi ştiut deja că este un om înşelător, ar fi putut crede că avea mustrări de conştiință.

– Sincer, milord, nu sunt sigură că problema mea poate aştepta câteva luni până să fie rezolvată.

El o privi peste umăr şi lumina lămpii îi accentuă culoarea gri a ochilor, făcându-i să sclipească într-o manieră vicleană.

– Frannie este destul de isteață. Nu mă îndoiesc de capacitatea ei de-a învăța, ci de abilitatea dumitale de-a fi o profesoară bună. Odată ce voi vedea că eşti capabilă să-ți duci la bun sfârşit partea de înțelegere, mă voi ocupa de problema pe care mi-ai adus-o în atenție.

– Nu-ți voi spune numele până când nu vei fi gata de acțiune.

– Sunt de acord cu această condiție.

– Şi nu-ți voi spune niciodată motivul.

– Mi se pare corect să ştiu, cel puțin, ce anume a făcut de merită să moară.

Ultimele lui cuvinte o făcură să simtă un ghem dureros în stomac. Ştia ce anume îi cerea, ştia care aveau să fie consecințele. Dacă ar fi găsit o altă modalitate de-a o salva pe Winnie, ar fi folosit-o. Dar ea ştia că Avendale nu ar fi fost afectat de amenințări. Iar Winnie avea dreptate. Legea nu era de partea lor. Aşadar, Catherine deveni şi mai hotărâtă când rosti:

– Este o problemă personală.

– Partea asta a înțelegerii nu prea îmi convine.

– Omul pe care l-ai ucis – Geoffrey Langdon – de ce-ai făcut-o?

– Am avut motivele mele.

– A meritat ceea ce i-ai făcut?

– Nu, merita ceva mult mai rău.

– Te cred.

– Puțin îmi pasă dacă mă crezi sau nu!

Ea făcu un pas înainte.

– Vreau să spun că te cred pe cuvânt când spui că a meritat-o, așa că ce-ar fi să mă crezi și dumneata când spun că și acest gentleman merită să moară?

– Pentru că trăiești într-o lume în care doamnele plâng din simplul motiv că nu au primit o invitație la bal, Lady Catherine. Ceea ce dumneata consideri a fi o insultă, pentru mine nu ar fi decât o mică neplăcere.

– Doar pentru că ai crescut pe străzi, crezi că ești singurul care cunoaște caracterul întunecat al oamenilor? Cât de încrezut poți fi!

– Am văzut cât rău pot face oamenii, dar și cât de mult bine. Poți spune la fel despre dumneata?

Putea? Putea măcar să bănuiască scenele oribile la care poate fusese el martor?

– Din acest punct de vedere, cred că am văzut natura malefică a oamenilor.

El dădu din cap foarte încet.

– Prea bine, atunci. Te voi crede pe cuvânt că merită să moară și mă voi ține de promisiune.

Catherine credea că ar fi trebuit să se simtă ușurată. În schimb, fu asaltată de îndoieli, dar le dădu la o parte. Acum nu era momentul să aibă scrupule în privința acțiunilor ei.

– Atunci, ne-am înțeles! Să pregătesc actele?

Bărbatul care rareori exprima vreo emoție, părea acum îngrozit.

– Sfinte Dumnezeule, nu! Nu trebuie să existe nici o dovadă, nimic scris, nicăieri, care să mă bage în închisoare. Până și scrisoarea pe care am trimis-o mai devreme ar trebui arsă.

– Atunci, cum arătăm că am căzut la înțelegere?

– O să batem palma.

Luke își scoase mănușa și întinse mâna dreaptă spre ea. Catherine își șterse palma – care îi transpirase brusc – pe fustă, înainte să o așeze în mâna lui. Degetele lui lungi se închiseră peste mâna ei și o trase aproape de el, atât de aproape că vedea inelul de culoare neagră care îi încercuia griul ochilor.

– Acum eşti în cârdăşie cu diavolul, milady. Sper că la noapte o te odihneşti mai bine decât mine.

Inima îi bubuia în piept când el îi dădu drumul. Dădu să plece şi începu să-şi pună mănuşa la loc.

– Va trebui să fim discreţi. Mâine, la miezul nopţii, trăsura mea te va aştepta pe alee. Ne vom întâlni acolo şi te voi conduce la Frannie.

– Probabil că o iubeşti foarte mult dacă eşti dispus să faci asta.

El îşi întoarse capul puţin şi o privi în ochi.

– Nu e nimic din ce nu am mai făcut şi înainte pentru ea.

Capitolul 5

La naiba, ce anume avea femeia asta, de îl făcea să-i mărturisească lucruri pe care nu le mai spusese nimănui? Cum reuşea să-l facă să se simtă atât de ruşinat de trecutul lui? De ce simţea nevoia să o sperie de moarte? De ce simţea nevoia să pară la fel de malefic pe cât îl credea ea?

Gândurile acestea îl chinuiseră de când plecase din grădina ei. Fără îndoială, era un prost pentru că se lăsase implicat în povestea asta fără să aibă mai multe informaţii. Ea nu voia să-i spună pe cine voia să vadă mort până ce nu avea să fie gata să-i facă pe voie. Din câte ştia, putea să vrea chiar moartea lui. Nu că ar fi găsit un singur motiv pentru asta. Un om înţelept nu lua niciodată un angajament fără să cunoască toate detaliile. Din păcate, el nu avea multe detalii.

Ciocăni o singură dată la uşa locuinţei simple. Aşteptă o clipă, apoi mai ciocăni încă o dată. Văzu o lumină pâlpâind la una dintre ferestrele de la parter şi mai ciocăni o dată.

Uşa se deschise şi în prag apăru o femeie în vârstă, care ridică lampa să-l vadă mai bine.

– Eşti nebun? Nu ştii ce oră este?

– Trebuie să-l văd pe James Swindler.

– S-a culcat.

– Atunci, trezește-l.

Ea se uită lung la el.

– Ți-ai pierdut mințile? Nu voi face așa ceva.

Pe scări se auzi ecoul unor pași și apoi un bărbat înalt, cu umeri largi, o dădu pe femeie la o parte și ridică lampa ca să vadă mai bine.

– Luke? Doamne sfinte, ce s-a întâmplat? E vorba de Frannie?

Într-un fel, era.

– Trebuie să vorbim.

– Desigur, haide sus. Jim o bătu ușor pe femeie pe umăr. E în regulă, doamnă Whitten. E un prieten.

– Și, fără îndoială, unul care are probleme. Să vină în vizită la un inspector de la Scotland Yard, la ora asta! Oamenii cuviincioși nu fac așa ceva.

– Nu vă temeți. Duceți-vă înapoi la culcare, doamnă. O să mă ocup eu de restul.

Femeia mormăi ceva și porni înapoi spre ceea ce Luke bănui că era camera ei.

– Proprietăreasa ta e o femeie tare neplăcută.

Jim chicoti.

– Din câte știu eu, puțini oameni sunt drăguți când sunt treziți în miez de noapte. Haide sus.

Luke îl urmă pe scările înguste, până într-un apartament format dintr-o cameră de zi și o zonă de dormit, amenajată undeva într-o parte. Nu fu surprins să vadă un foc mic arzând în cămin. Indiferent de sezon, el și prietenii lui se bucurau de căldură, acum că și-o puteau permite.

Jim turnă whisky în două pahare și îi înmână unul lui Luke.

– Fă-te comod.

Luke luă loc pe unul din cele două scaune așezate în fața căminului, iar Jim se așeză pe celălalt.

– Inspector? Când s-a întâmplat asta? întrebă Luke.

– Cu ceva timp în urmă.

– Urci pe scara socială.

– Nu chiar. E un titlu impresionant, dar nu înseamnă decât că nu mai patrulez pe străzi, ci îi țin sub observație pe cei care o fac.

Jim fusese dintotdeauna extrem de umil. Luke bănuia că, dacă ar fi ajuns dintr-odată regele Angliei, ar fi diminuat importanța evenimentului spunând că nu însemna decât că stătea pe un scaun mai elegant decât al celorlalți.

– De ce crezi că motivul pentru care am venit aici are legătură cu Frannie? întrebă Luke.

– Pentru că ea este singurul lucru pe care îl avem în comun.

– Nu, Feagan este tot ce avem în comun.

– Dar Frannie este cea pe care încercăm cu toții să o protejăm. Jim se aplecă în față, își puse coatele pe genunchi și prinse paharul cu ambele mâini, ca și cum se aștepta să primească vești proaste. Prin urmare, dacă nu ea este motivul care te-a adus la ușa mea în miez de noapte, atunci care este?

– Am nevoie să aduni câteva informații pentru mine.

Jim se rezemă de spătarul scaunului, zâmbind încrezător.

– Ăsta este adevăratul meu talent.

Luke știa foarte bine lucrul acesta și avea de gând să apeleze din plin la talentul lui James Swindler. Era hotărât să afle adevărul care se ascundea în spatele cererii lui Lady Catherine Mabry cu mult înainte ca ea să i-l spună. Informația înseamnă putere și, în ceea ce o privea, Luke avea nevoie de toată puterea de care putea dispune.

Un cazinou. Claybourne o vârâse pe ușa din spate a unui cazinou. Catherine încă mai tremura din cauza acestei realități în timp ce stătea în pragul biroului, urmărindu-l pe Claybourne cum încerca să convingă o doamna roșcată – care părea hotărâtă să nu cedeze – că totul avea să fie în regulă.

– Frannie, ea o să te învețe că măritișul cu un lord nu e ceva de care să te temi, spuse Claybourne.

„Asta dacă nu e vorba de măritișul cu ducele de Avendale", își zise Catherine pe un ton sumbru.

– Dar eu nu vreau asta.

Și continuară negocierea. Catherine îi asculta cu jumătate de ureche, fiind fascinată mai mult de împrejurimi decât de discuție, deși nu putea vedea mare parte din interiorul clădirii. Aproape că era tentată să ceară un tur al cazinoului.

Claybourne voia să se însoare cu o femeie care lucra într-un cazinou. Care lucra. Într-un cazinou. Înalta societate nu avea s-o accepte niciodată. Toată situația era marcată de stigmatul eșecului. Cu toate astea, Catherine acceptase provocarea. Nu numai că avea s-o învețe, dar avea să se ocupe personal ca înalta societate să o accepte. Merita orice efort, doar ca s-o vadă pe Winnie în siguranță.

Catherine alesese o rochie pe care o purta atunci când mergea în vizită la doamnele de vază. Dintr-odată, părea nepotrivită. Cu ce trebuia să se îmbrace atunci când mergea într-un cazinou? Se luptă să nu râdă isteric. Toată situația era pur și simplu absurdă și în același timp incredibil de fascinantă. Winnie ar fi murit pe loc dacă ar fi știut unde își petrecea Catherine seara.

Proprietarul cazinoului, pe care îl cunoscuse atunci când intrase, stătea și el în prag, rezemându-se nepăsător cu spatele de perete, cu brațele încrucișate peste piept, măsurând-o cu privirea din cap până-n picioare. Deși nu se uita la el, îi putea simți privirea obraznică, de parcă ar fi fost o atingere ușoară. Întorcându-și capul, se uită la Jack Dodger.

– Ești încântat de ceea ce vezi, domnule?

El își ridică ochii spre fața ei.

– Foarte mult.

Ea își lăsă privirea să treacă peste el, oprindu-se pentru o clipă pe cicatricea arsă în formă de H de pe partea interioară a degetului său mare, pentru ca, în cele din urmă, să ajungă din nou la ochii lui întunecați.

– Eu nu pot spune la fel.

El scoase un sunet gutural, ca o felină uriașă care se pregătește să atace, și Catherine simți un fior pe șira spinării.

– Cum e posibil ca o femeie din nobilime să posede tărie de caracter? întrebă el.

– Se pare că știi destul de puține lucruri despre nobilime, domnule.

– Știu foarte multe despre bogătani, zise el și se aplecă ușor în față, cu o expresie de satisfacție în ochi. Ei sunt unii dintre cei mai buni clienți ai mei.

Catherine cunoştea oamenii de teapa lui – cei care cauzau mereu probleme –, motivul pentru care femeile cuviincioase aveau nevoie de însoţitor atunci când mergeau pe stradă. Încerca să o sperie, dar ea nu era uşor de speriat. Îşi întoarse atenţia spre cuplul care discuta în contradictoriu.

– Fiecare are viciile lui.

– Şi al tău care este, Lady Catherine?

– Nu e treaba dumitale.

– Poate că nu, dar mi-am dat seama că e posibil să am o slujbă pentru dumneata, aici.

Ea se uită din nou lung la el.

– Te rog, spune-mi.

– Cred că ai putea îndeplini o fantezie pe care fetele de acum nu o pot realiza pentru clienţii mei care nu fac parte din nobilime. Presupun că mulţi bărbaţi visează să se culce cu o femeie... ca dumneata.

– Şi cum rămâne cu fanteziile doamnelor? Ai ce-ţi trebuie pentru asta, aici?

El păru surprins. Bine. Lui Catherine nu-i era foarte simpatic.

– Femeile au fantezii legate de sex?

Ea ridică dintr-o sprânceană. Pe chipul lui apăru un rânjet leneş.

– Dumneata ce fantezii ai?

Ea îi răspunse cu un zâmbet în colţul gurii şi îşi mută atenţia înapoi la cei doi. Frannie era în mod evident agitată. Doamne, Dumnezeule, în ritmul acesta aveau să stea aici toată noaptea. Catherine era deja obosită. Îşi petrecuse mare parte din după-amiază cu secretarul tatălui ei şi fusese prea agitată din cauza întâlnirii din noaptea astea cu Claybourne ca să se odinească înainte de plecare.

– Destul! strigă Catherine.

Claybourne se întoarse pe călcâie, clar enervat din cauza ei. Nu că ei i-ar fi păsat câtuşi de puţin de supărarea lui.

– N-o poţi forţa să facă asta, continuă ea.

– Nu o forţez.

– Ba o forțezi. Nu vezi că e îngrozită de ideea unei căsătorii cu dumneata? Și dacă ai de gând să o tratezi așa și după căsătorie, nu o învinovățesc.

– Nu, interveni Frannie. Nu căsătoria cu Luke, ci cu ceea ce reprezintă el.

– Nobilimea, titlul, crema societății. Chiar crezi că suntem atât de diferiți?

– Da. Aveți toate regulile astea...

– Care pot fi învățate, iar Lord Claybourne mă asigură că ești foarte inteligentă și că vei deprinde imediat toate subtilitățile înaltei societăți. Trecem la treabă?

Frannie se uită la Claybourne și apoi la Catherine. Părea complet învinsă.

– Da, desigur.

Catherine păși în cameră, întrebându-se de ce naiba ar vrea Claybourne să se însoare cu o fricoasă. Se părea că avea nevoie de mai mult decât de lecții de etichetă.

– Lord Claybourne, poți pleca.

El făcu un pas și se aplecă spre ea.

– Fii blândă cu ea.

– O să fac ceea ce trebuie pentru a câștiga ceea ce-mi doresc.

– Dacă o faci să plângă...

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu sunt un monstru!

El vru să mai spună ceva.

– Șșș! Nu accept să intervii în problema asta. Ia-l pe domnul Dodger cu dumneata, pentru că nu mi-e prea simpatic. Și ai grijă să închizi ușa bine în urma voastră.

Un mușchi de la maxilarul lui se încordă și Catherine își zise că ar fi trebuit să fie speriată de privirea sumbră pe care i-o arunca. Dar, dintr-un motiv ciudat, ei nu îi era frică de Contele Diavol. Nu-i fusese niciodată.

El se răsuci pe călcâie, ieși cu pași mari din cameră și trânti ușa după el. Catherine simți o bucurie răutăcioasă dându-și seama că îl enervase. Își întoarse atenția spre femeia care, fără îndoială, era mai în vârstă decât ea, dar cumva părea mai tânără.

– Bună, Frannie. Eu sunt Catherine.

– Lady Catherine.

– Doar în situații oficiale. Între prieteni sunt Catherine.

– Și te aștepți să devenim prietene?

– Da, zise ea și se așeză pe un scaun din apropiere. Și acum, spune-mi adevăratul motiv pentru care nu dorești să te măriți cu Claybourne.

– Îmi place de ea, spuse Jack. Îmi place foarte mult.

Luke dădu pe gât băutura pe care i-o turnase prietenul său, pentru ca apoi să-și lipească paharul și urechea de peretele din sanctuarul lui Jack – o cameră aflată lângă cea a lui Frannie. Blestemație, nu putea auzi nici un cuvânt.

Jack îi luă paharul, îl umplu din nou și i-l dădu înapoi.

– Are mult tupeu.

– Este al naibii de enervantă, asta e! Deja regret înțelegerea noastră.

– E o frumusețe!

Luke se prăbuși într-un scaun.

– Nu am observat.

– Ar face un bărbat să învie din morți. La naiba, aș putea să-l omor chiar eu pe tipul ăla, doar ca să-i intru în grații.

– N-o fac pentru a-i intra în grații.

– Știu. O faci ca să te dai bine pe lângă Frannie.

Între ei se lăsă liniștea, până când Jack întrebă:

– Crezi că femeile nemăritate au fantezii?

Luke își ridică privirea.

– Despre ce anume?

– Despre sex.

– Nu. Nu ar ști de unde să înceapă.

– De ce?

– De ce... ce?

– De ce nu ar ști de unde să înceapă?

– Pentru că nu știe nimic despre ce se întâmplă între un bărbat și o femeie.

– Dar odată ce ar afla, ar putea avea fantezii.

– Posibil.

– Prin urmare, Lady Catherine nu este virgină.

Luke avu o reacție ciudată. I se încordară toți mușchii și simți nevoia să... ce anume? Să apere onoarea doamnei? Să se ia la bătaie cu oricine ar fi fost cel care îi luase inocența? Oare o siluise cineva? Acesta să fi fost motivul pentru care voia să omoare un om?

– De ce spui asta? întrebă el.

– Mi-a dat de înțeles că are fantezii cu bărbați. Și acum mă întreb dacă femeile ar plăti pentru a pune în practică aceste fantezii. Poate că ar trebui să ne lărgim afacerea, să includem și oferte pentru doamne.

– Nu fi ridicol! Femeile nu au aceleași nevoi ca bărbații.

– Îmi petrec mare parte din zi gândindu-mă la cât de enervante pot fi femeile, dar și la toate activitățile incitante pe care le-aș putea face cu ele. Crezi că ele nu se gândesc la bărbați?

– Nu, se gândesc la rochii, ceai și la brodat.

– Nu sunt atât de sigur. Poate o voi întreba pe Catherine...

– E Lady Catherine pentru tine... și stai departe de ea, Jack.

– E cam greu să fac asta, când o aduci aici, în cazinoul meu.

– Nu am încotro. Frannie locuiește și lucrează aici și iese rar. După cum bine știi, noaptea e cea mai bună perioadă pentru afacerile necurate.

– Mi-ai impus să mă țin departe de Frannie și te-am ascultat. Nu flirtez deloc cu ea. Nu poți avea decât o femeie, Luke, și tu ai revendicat-o pe Frannie. Cu Catherine o să fac ce vreau.

Luke se ridică în picioare cu atâta putere, că băutura i se scurse peste marginile paharului, și se aplecă deasupra lui Jack.

– O s-o lași în pace!

Nu-i plăcea felul în care îl privea Jack, cu o sclipire meditativă în ochi. Și nu-i plăcea prea mult nici mânia pe care o simțea în piept, la gândul că Jack i-ar fi acordat atenție lui Catherine. Ce se întâmpla cu el? De ce îl interesa cine îi acorda ei atenție? Însă numai gândul că ea ar putea fi cu altcineva îi făcea sângele să-i fiarbă în vene.

– Cum dorești, acceptă Jack. Pentru moment. Pentru că ești prietenul meu. Dar să nu faci niciodată greșeala să crezi că ești stăpânul meu.

Luke se așeză înapoi în scaun și puse paharul pe masă.

– Plec să joc cărți.

Avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția de la gândurile neliniștitoare care îl bântuiau. Aproape că-i trăsese un pumn în față lui Jack și aproape urlase că ea era a lui. Nu avusese niciodată o reacție atât de sălbatică legat de Frannie, așa că nu înțelegea de ce avea sentimente atât de posesive în privința lui Catherine.

Ea nu reprezenta nimic, doar mijlocul prin care avea să-și îndeplinească un scop. În timp ce Frannie era totul.

– Trebuie să ai mare grijă cu Jack Dodger.

Era aproape ora trei dimineața, și Catherine simțea că nu mai avea nici un pic de energie. Călătoreau în trăsură, fără lumină, ca să nu existe riscul de a fi văzuți și recunoscuți, deși ea nu credea că exista vreo șansă ca vreun cunoscut să fie afară la orele acestea din noapte. În plus, el trăsese perdelele peste ferestre. Ei i se păruse o măsură cam extremă, dar apoi își zisese că el era obișnuit să dea târcoale, deci știa cel mai bine cum să rămână nevăzut.

– De ce, milord?

– E interesat de dumneata și, ca și mine, ți-ar ruina reputația fără nici o remușcare.

– Și crezi că aș putea cădea pradă farmecelor sale?

– Dacă el și-ar dori asta cu orice preț, da. Multe femei au pățit-o.

Ea râse ușor.

– Te asigur că nu sunt deloc interesată de el.

– E un escroc chipeș.

– Iarăși, milord, sunt uimită de faptul că mă consideri o persoană atât de frivolă. Părerea mea despre un bărbat nu este influențată de un aspect asupra căruia el nu are nici un control – cum ar fi un chip frumos. Mă bazez numai și numai pe caracterul său. Acesta era și motivul pentru care avea o părere atât de proastă despre Claybourne. Caracterul său era îndoielnic – în cel mai bun caz. Dar în ciuda acestui aspect, el tot o fascina – la naiba cu el! Cum l-ai cunoscut pe Jack Dodger?

– Cât de multe știi despre trecutul meu?

– Știu că ai fost orfan. Știu că ți-ai petrecut o parte din tinerețe pe străzi. În afară de asta și de lucrurile pe care ai avut bunăvoința să mi le povestești, nu știu prea multe.

Cu toate astea, Catherine simți un fior pe șira spinării. Se afla într-o trăsură, în întuneric, alături de un bărbat care mărturisise că înșelase și omorâse pe cineva, un bărbat care o dusese într-un cazinou ca și cum acesta era locul potrivit pentru o femeie.

– El era unul dintre băieții lui Feagan, spuse Claybourne. La fel ca și mine.

– Și cine a fost Feagan?

– E omul care se ocupa de micuța noastră bandă de copii hoți, care ne-a învățat meseria.

– Câți copii erați?

– Vreo doisprezece. Numărul varia în funcție de cine era prins și cine era recrutat.

– Și Frannie?

– Și ea este una de-a noastră.

– Ai avut parte de o copilărie foarte diferită față de majoritatea lorzilor.

– Într-adevăr.

– Acolo ai învățat să ucizi?

– Nu, acolo am învățat să fur.

– Să furi din buzunare?

– Mie îmi plăcea mai mult să păcălesc oamenii să-mi dea bani. Jack era cel care fura din buzunare.

– Și Frannie?

– Ea distrăgea atenția oamenilor.

– Ți-e dor de vremurile alea?

– De ce? De viața pe stradă? De faptul că eram murdar, că îmi era frig și foame? Nu, niciodată!

Catherine își dorea să-l poată vedea mai bine în întuneric. Știa că nu ar fi trebuit să fie fascinată de el, dar realitatea era alta. Deși îl acuzase că o forța pe Frannie, de fapt el nu fusese lipsit de politețe sau violent cu ea. Îndrăznise doar să-și dea frâu liber frustrării pe care o simțea.

Lucrul acesta, mai mult decât orice altceva, o făcu să înțeleagă că avea sentimente puternice pentru femeia aceea. Era un bărbat care își strunea sentimentele cu atât de multă grijă, dar în preajma lui Frannie lăsa garda jos.

– Am înțeles că nu crezi că ești adevăratul moștenitor al lui Claybourne. Scuză-mi naivitatea, dar de ce l-ai lăsat pe fostul conte să creadă că ești?

El își strecură degetul pe după perdea, o dădu ușor într-o parte și privi afară. Ea se întrebă dacă încerca să-și dea seama unde anume se află sau dacă încerca să găsească un răspuns la întrebarea ei.

– Urma să fiu spânzurat, spuse el pe un ton liniștit, dând drumul perdelei, care căzu la loc peste fereastră.

Catherine simți un nod în stomac la gândul că ar fi putut ajunge la spânzurătoarea.

– Pot să înțeleg că, într-o astfel de situație, oricine ar fi făcut la fel, să pretindă că este altcineva. Dar, odată ce ai fost eliberat, de ce nu ai fugit acolo unde-ți era locul? Ai furat un titlu și tot ce a venit odată cu el.

– A fost mai mult decât să-mi salvez mie gâtul, zise el încet, de parcă s-ar fi pierdut de tot în amintiri. Ți-ai dorit vreodată ceva atât de mult, încât să fi făcut orice ca să-l obții?

– Aș zice că înțelegerea noastră e o dovadă a acestui lucru.

– Nu, vorbesc despre a dori ceva mai mult decât atât, de a dori ceva cu atâta putere, că ai fi dispus să te înșeli pe tine însăți pentru a-l obține. Așa era bătrânul conte. Am văzut în ochii lui cât de disperat era să-și găsească nepotul, cu câtă disperare își dorea ca eu să fiu copilul acela...

– Și ai profitat.

– E un fel de-a vedea lucrurile – și sunt gata să admit că au fost nopți în care și eu mi-am văzut la fel acțiunile.

– Cum altfel ar putea fi?

– Eu i-am oferit tot ce ne dorim cu toții, dar puțini obținem: îndeplinirea celei mai mari dorințe. El nu-și dorea nimic altceva decât să-l aibă din nou în viața lui pe fiul primului său născut. Așa că eu am devenit ceea ce-și dorea el.

– Iarăși ai un fel ciudat de-a fi sincer. Faci gestul tău să pară aproape onorabil.

– Nu, nu onorabil. Nici pe departe. El mi-a oferit șansa de-a trăi, iar eu m-am agățat de ea cu toată puterea și smerenia de care eram în stare. Îmi doresc să fi fost nepotul lui. M-a copleșit

cu o dragoste care îi aparținea de drept altuia, și nu m-am simțit niciodată în largul meu din cauza asta.

– Dragostea pe care ți-a arătat-o a fost pentru tine. Chiar dacă credea că ești altcineva, sentimentele lui pentru tine au apărut ca urmare a faptului că ținea la tine.

– M-a iubit doar pentru că avea impresia că eram nepotul lui. Dacă ar fi crezut altceva, nu mă îndoiesc că mi-ar fi pus șireangul de gât cu mâinile lui. La urma urmelor, îl omorâsem pe ultimul său fiu.

Un fiu care avea, la rândul lui, un fiu: Marcus Langdon. Bărbatul care ar fi trebuit să fie conte. Catherine îl cunoștea pentru că el, spre deosebire de renumitul său văr, era deseori invitat la baluri, ca și cum oamenii îl pregăteau pentru ziua în care avea să ocupe locul ce i se cuvenea de drept. Dar era clar că ei îl subestimau pe actualul conte.

– Trebuie să recunosc că sunt un pic derutată de aceste mărturisiri. Ce mi-ai povestit nu aruncă o lumină favorabilă asupra dumitale și nu mă pot abține să nu mă întreb dacă nu cumva îmi spui lucrurile astea pentru că vrei să nu te plac.

– Nu știu de ce îți povestesc lucrurile astea. Poate pentru că numai un suflet la fel de întunecat ca al meu mi-ar putea cere ceea ce mi-ai cerut dumneata.

– Noi nu ne asemănăm deloc, milord.

– Nu? Mâna mea va face crima, însă la cererea dumitale. Vei împărți vina alături de mine, Lady Catherine. Să fii sigură că și conștiința ta poate suporta greutatea asta.

– Poate. Cel puțin, așa credea ea. Așa spera. Ura faptul că se îndoia de ea însăși. Dar nu vedea altă portiță de scăpare. Deși faptul că te-ai prefăcut că ești nepotul contelui te-a salvat de la spânzurătoare, ai avut un preț mare de plătit. Pentru că acum, ca lord, e dificil să obții ceea ce dorești: pe Frannie.

– Sunt impresionat de perspicacitatea dumitale, Lady Catherine. Iar eu nu am fost niciodată prea impresionat de doamnele din înalta societate.

– Pe câte le cunoști bine?

– Evident, nu pe multe. Vrei să-mi spui că toate sunt la fel de interesante ca tine?

Inima ei uită să mai bată, şi ea se întrebă dacă o femeie putea muri din cauza atenţiei pe care i-o acorda un bărbat. Îi plăcea că el o găsea interesantă, iar lucrul acesta o enerva.

– Cred că femeile sunt mult subestimate. La urma urmelor, se ştie că am condus mai multe imperii.

– Se pare că ai o părere foarte bună despre sexul pe care îl reprezinţi.

– Să ştii că aşa este.

– Nu ar fi trebuit să fii măritată până la vârsta asta?

Părea o schimbare ciudată a subiectului. De ce era toată lumea atât de interesată de statutul ei marital?

– Nu există o lege care să spună când trebuie să se mărite cineva.

– De ce nu te-ai măritat?

– Evident, pentru că nu am găsit până acum un bărbat demn de mine.

El chicoti.

– Vai de bărbatul care va crede că e demn!

– Nu sunt chiar atât de rea.

– Ca soţie, cred că vei fi o provocare pentru orice bărbat.

– Nu crezi că şi Frannie va fi la fel?

– Desigur că nu. Odată ce vom depăşi problema asta, nu.

– Asta e ceea ce-ţi doreşti cu adevărat? Cineva care să nu fie o provocare? Eu cred că ar fi mai degrabă plictisitor.

– Am avut parte de suficiente provocări în viaţa mea, Lady Catherine. Accept cu bucurie o căsnicie liniştită.

– Desigur. Scuză-mă. Nu e treaba mea să judec ce anume cauţi într-o căsnicie.

Şi cu toate astea, nu se putea abţine să nu se gândească la motivul pentru care Frannie îi spusese că nu voia să se mărite cu Claybourne.

„Îi datorez totul, dar el nu-mi datorează nimic. Eu sunt obişnuită să am de-a face cu numerele şi să menţin lucrurile într-un echilibru. După părerea mea, căsnicia noastră ar fi extrem de dezechilibrată, iar acesta nu pare a fi un mod plăcut de-a trăi. În timp, mă tem că am ajunge să regretăm, şi în cele din urmă am ajunge să pierdem orice sentimente am avea acum unul pentru celălalt."

„Îi datorez totul."

„Nu fac nimic din ceea ce nu am mai făcut înainte pentru ea."

Catherine nu se putu abține să nu se gândească la faptul că omul pe care îl omorâse Claybourne avea cumva legătură cu Frannie. Oare avea să afle vreodată întreaga poveste? Voia să o afle? Dacă acțiunile lui fuseseră, într-adevăr, îndreptățite, ar începe să îl privească într-o lumină favorabilă? Ar începe să se îndoiască de planurile pe care le avea acum cu el?

El era un bărbat față de care cel puțin o persoană simțea că îi datorează totul. Frannie nu folosise acel cuvânt cu ușurință. Ea chiar simțea că îi datorează totul lui Claybourne. Catherine nu-şi putea imagina cum era să fii atât de îndatorat cuiva. În mod straniu, voia să parcurgă mica distanță ce o separa de Claybourne, să-i ia mâna într-a ei şi să-l implore să-i povestească toate detaliile murdare din trecutul lui.

De ce oare cu cât petrecea mai mult timp în compania lui, cu atât era mai curioasă în legătură cu el?

Din fericire, trăsura se opri înainte ca ea să facă ceea ce, în mod sigur, era un gest greşit. Chiar voia să afle trecutul lui? Nu era mai bine pentru aranjamentul lor să păstreze distanța, să rămână mai mult străini unul față de celălalt, decât prieteni?

Uşa se deschise şi ea dădu să se ridice.

– Permite-mi să ies primul, o opri Claybourne.

– Nu e nevoie să mă însoțești.

– Insist.

Păşi afară şi apoi o ajută să coboare din trăsură. Merse alături de ea până ajunseră la poarta care ducea în grădină, la aleea folosită de cei care livrau bunurile la reşedința ei.

Catherine puse mâna pe zăvor.

– Noapte bună, milord. Ne vedem mâine, la miezul nopții.

– Catherine?

Ea îngheță pe loc. Vocea lui răsună cu un timbru aspru, serios, care aproape o îngrozi, şi cu o notă intimă care era la fel de înfricoşătoare. Îşi zise că ar fi trebuit să se uite la el, dar era prea speriată de ceea ce ar fi putut vedea, de ceea ce ar fi putut el să spună. Aşa că aşteptă, de-abia respirând.

– Vrei să scapi de persoana aceasta din cauză că... te-a forțat să-l accepți... că te-a siluit?

Ea îndrăzni că se uite la el peste umăr. Stătea în umbră, întunecat și înfricoșător.

– Nu trebuie să-mi povestești toate detaliile, dar dacă ți-a furat virtutea împotriva voinței tale, nu trebuie decât să-mi spui numele lui acum, în noaptea asta, și partea ta de înțelegere va lua sfârșit, iar eu mă voi ține de promisiune.

Catherine simți un nod în gât când își dădu seama de ceea ce o întreba și ceea ce-i oferea. Sigur nu era un om atât de onorabil.

– Vrei să spui că te vei ocupa de problemă înainte să o învăț pe Frannie tot ce trebuie?

– Da.

Cât de ușor ar fi fost să-i răspundă afirmativ. Să știe că problema ei era rezolvată repede și cu promptitudine. Nu l-ar mai fi văzut niciodată. Și, dacă nu ar fi fost martoră la povestirile acelea atât de straniu de sincere, dacă nu ar fi început să pună la îndoială părerea pe care o avea despre el, dacă nu ar fi început să înțeleagă că se ghida după un cod moral care merita toată admirația, ar fi putut profita de propunerea lui. Dar adevărul era că, din egoism, ea voia să-l mai vadă și altă dată.

Mai devreme îi vorbise despre cum era să-ți dorești ceva cu atâta disperare, încât să fii dispus să faci și să crezi orice pentru a obține acel lucru. Asta simțea el pentru Frannie. Ea era dorința lui cea mai fierbinte, căsătoria cu ea era visul pe care dorea să și-l îndeplinească. Și era dispus să renunțe la visul lui pentru Catherine – care nu însemna nimic pentru el – în cazul în care cineva îi făcuse rău.

Claybourne o fascina, pur și simplu. Nu mai cunoscuse niciodată un bărbat cu o personalitate atât de complexă, care părea să aibă atât de multe fațete diferite ale personalității. Nu era întru totul o persoană rea. Dar nu era nici pe deplin bun. Iar acesta era un amestec extrem de fascinant.

– Virtutea mea nu a fost atinsă.

El păru să se ofilească puțin, ca și cum s-ar fi pregătit pentru lovitura ce avea să vină, să audă că ea fusese rănită.

– Ne vedem mâine, milord.

El se înclină uşor.

– Mâine.

Catherine intră pe poartă şi o închise încet în urma ei. Nu voia să recunoască faptul că grija lui o impresionase atât de mult.

Claybourne era mult mai periculos decât crezuse ea. Fie că era un păcătos ori un sfânt, bărbatul acesta o interesa mai mult decât oricare altul pe care îl cunoscuse până atunci.

Capitolul 6

Frannie Darling ieşi din Salonul lui Dodger – numele elegant pe care ea însăşi îl sugerase, şi care descria un loc destul de lipsit de eleganţă, de parcă nişte cuvinte frumoase ar fi putut transforma păcatul într-o activitate acceptabilă – şi porni spre scările care duceau la micul apartament în care locuia. Făcea parte din aceeaşi clădire, dar intrarea separată o făcea să simtă, cel puţin, că iese din mijlocul scursurilor şi păşeşte într-o viaţă mai bună.

Nu era ca şi cum nu ar fi avut mijloace să locuiască într-o casă mai elegantă. Avea. Băieţii lui Feagan o trataseră ca pe egala lor şi împărţeau cu toţii câştigurile obţinute din aventurile lor. Putea locui într-un palat dacă voia, dar banii pe care îi câştigase nu aveau să fie niciodată pentru ea. Existau alţii care îi meritau mult mai mult.

În timp ce-şi croia drum în sus pe scări, simţi mirosul cunoscut şi pregnant de tutun. Era un parfum mult mai plăcut acum, decât fusese în vremea copilăriei. Acum, Jack îşi permitea să cumpere cel mai fin tutun.

Cu toate astea, el încă îşi mai potrivea tutunul în pipa lungă de ceramică pe care începuse s-o folosească pe vremea când era un băieţandru de doar opt ani. Nu era un lucru neobişnuit pentru băieţii lui Feagan să fumeze şi să bea alcool de la vârste atât de fragede. Le ţinea de cald. Pipa făcea parte din trecutul lui Jack, o amintire a ceea ce fusese înainte ca bunicul lui Luke să le ofere şansa de-a avea o viaţă mai bună. Toţi luaseră ceva cu ei.

Jack locuise la reşedinţa St. James suficient de mult cât să înveţe cum să câştige ceea ce voia. El nu fusese niciodată fericit cât trăise sub acelaşi acoperiş cu contele de Claybourne. Dar, din câte ştia Frannie, el nu fusese cu adevărat fericit nicăieri – excepţie făcând perioada de oarecare mulţumire pe care o trăise alături de Feagan. Jack fusese cel mai priceput din mica lor bandă, aducea mereu cele mai multe monede şi batiste, stătea mereu lângă foc alături de Feagan – Feagan îşi bea ginul lui, iar Jack bea gin şi fuma pipa lui – şi amândoi şuşoteau până târziu în noapte. Din câte ştia Frannie, Feagan nu avusese nevoie decât de părerea lui Jack.

– Salutare, Frannie, spuse el când ea ajunse la capătul scărilor.

În afara cazinoului, Jack nu era niciodată afacerist. Cu toate astea, era la fel de isteţ. Căuta mereu perspectiva care avea să-i aducă mereu mai mult profit.

– Dodger.

În tinereţe, pentru ea fusese mai mult Dodger[1] decât Jack. Fusese talentat la a scăpa de mâinile care voiau să-l prindă atunci când victima îşi dădea seama că cineva cotrobăia prin buzunarele sale. De cele mai multe ori, celălalt hoţ făcea o mişcare greşită şi avertiza victima. Atunci când se întâmpla asta, fugeau cu toţii care încotro.

O singură dată se întâmplase ca Jack să încerce să ajute un hoţ care nu era la fel de agil. Se întorsese înapoi pentru Luke. Singura dată când Jack fusese prins.

– Frumoasă noapte, comentă ea.

– O, da, ceaţa e al naibii de frumoasă. Crezi că e vreun loc în Anglia unde nu e ceaţă?

– Dacă ar exista, te-ai muta acolo?

– Nu prea cred. Mă îndoiesc că există vreun oraş în care aş putea face mai mulţi bani decât aici.

– În viaţă mai sunt şi alte lucruri importante, nu doar banii.

– Nu şi pentru mine.

[1] Şiret, descurcăreţ

Oftând, Frannie se uită afară, în ceață. Ceața era ca viața, o împiedica să vadă ceea ce se afla dincolo. Nu era nefericită. Pur și simplu simțea că din viața ei lipsea ceva important.

Jack pufăia din pipă și amândoi rămaseră tăcuți o vreme. Ei îi făcea întotdeauna plăcere să se afle în compania lui Jack, chiar dacă nu vorbeau. De fapt, de obicei îi plăcea mai mult când nu vorbeau. El avea un talent neobișnuit să știe la ce se gândea ea.

– Frannie, de ce nu i-ai spus adevărul, în loc să inventezi toate scuzele alea stupide? o întrebă el după un timp, cu o voce pătrunzătoare, ca și cum Luke ar fi stat la colț, trăgând cu urechea.

– Nu am putut, Jack. Nu am vrut să-l rănesc. Nu după tot ce a făcut pentru mine.

– Să nu-l rănești? Nu ai făcut decât să-i prelungești chinul. Iar acum a adus-o în mijlocul nostru pe străina asta blestemată, ca să te învețe ceea ce deja știi.

Frannie simți că o doare inima.

– Știu că am încurcat lucrurile. Îl iubesc, dar nu vreau să mă mărit cu el. Nu vreau să devin contesă. Vreau să fac doar ce doresc.

– El nu-ți va sta în cale.

– O, știu foarte bine asta, dar nu va mai fi la fel. O, Dumnezeule, poate că ar trebui să mă mărit cu el și să scap de grija că l-aș putea răni, dar nu cred că ar fi cu adevărat fericit alături de mine. Uneori ești mai fericit când ai un vis, decât atunci când acesta devine realitate.

– Asta nu are nici un pic de logică.

– Am auzit de pariurile voastre blestemate. De ce-l încurajezi în continuare să mă ceară de soție dacă știi ce simt eu? îl întrebă ea, aproape la fel de dezamăgită de el, pe cât era de ea însăși.

– Pentru că trebuie să știe adevărul și trebuie să-l afle de la tine. Nu o să creadă pe nimeni altcineva.

El pufăi, și ea se bosumflă.

– O place, adăugă Jack cu glas pătrunzător.

Frannie simți un fior necunoscut de... ce anume? Gelozie?

– Pe cine? Pe Lady Catherine?

Jack dădu din cap și pufăi iarăși.

– M-a avertizat să stau departe de ea. Şi nu a fost o ameninţare oarecare. Al naibii, aproape că m-a făcut să tremur de frică, la felul în care m-a ameninţat.

Frannie nu era foarte sigură de ceea ce simţea legat de asta. Ar fi trebuit să se simtă uşurată, dar o parte din ea plângea la ideea că va pierde o parte din inima lui Luke. Îi aparţinuse atât de mult timp, şi totuşi ştia că nu putea să fie pentru totdeauna. Nu era cinstit faţă de el. Oricât de mult ţinea la el, ceea ce simţea ea nu era altceva decât dragostea unei surori pentru fratele ei, nu a unei femei pentru un bărbat.

– Poate că se simte responsabil pentru faptul că a adus-o în cloaca noastră de criminali şi are impresia că o vei corupe. Poate că nu mai locuieşti cu Feagan, dar tot mai recrutezi oameni, tot îi mai atragi în partea întunecată a Londrei.

El rânji cu pipa în gură.

– Şi ce-i rău în asta? Oricum ajungem toţi în iad. Măcar să ne distrăm puţin înainte, şi cu cât vom merge mai fericiţi, cu atât mai bine.

– Semeni atât de mult cu Feagan. Ştii, obişnuiam să-mi imaginez că el este tatăl meu. Amândoi aveam părul roşcat şi atât de al naibii de cârlionţat, zise ea şi ridică din umeri. Mi se părea posibil.

Aşteptă, în speranţa că Jack avea să râdă la auzul acestor cuvinte. El petrecuse cel mai mult timp alături de Feagan şi ştia totul. Dar Jack nu făcu altceva decât să-şi lovească pipa de balustrada scării, lăsând cenuşa să cadă în întunericul de dedesubt.

– Noapte bună, Frannie. Somn uşor.

Şi porni în jos pe scări. Camerele sale erau lângă ale ei, dar Frannie ştia că nu avea să se culce decât la răsărit. Ea ştia destul de multe despre Jack Dodger.

Însă nu totul. Nici unul din ei nu ştia totul. Cu toţii aveau secretele lor, dar ea bănuia că ale lui Jack erau cele mai groaznice.

Luke intră cu paşi grăbiţi în bibliotecă, ajunse la masă, îşi turnă o cantitate generoasă de whisky într-un pahar şi o bău pe loc, bucurându-se de senzaţia de arsură din gâtlej. Ce naiba îl făcuse să-i spună lui Catherine lucrurile acelea?

Începu să-şi umple din nou paharul. Mâine-noapte avea să-şi îndese eşarfa în gură, ca să nu mai poată bălmăji toate prostiile alea enervante...

– Vreau şi eu unul, dacă nu te superi.

Luke se răsuci pe călcâie şi răsturnă sticlele pe podea, unde se sparseră. Se ghemui, gata să sară la atac...

– Scuze, spuse Jim, ridicându-şi mâinile. Sunt doar eu.

Îngrozit de reacţia lui şi de inima care îi bubuia în piept, Luke se îndreptă de spate. Devenise prea sigur pe sine.

– Nu m-a informat nimeni că eşti aici.

– Am presupus că nu vrei să ştie nimeni. Am intrat singur, explică Jim şi făcu un pas mai aproape. Te simţi bine? N-am reuşit niciodată să mă strecor prin spatele tău. Ai fost mereu mult prea agil, prea atent...

– Eram pierdut în gânduri. Întorcându-se, Luke înşfăcă o sticlă. Avem noroc, una n-a căzut. Începu să toarne în două pahare. Să-nţeleg că ai să-mi raportezi ceva?

– Nu chiar. E o femeie destul de plictisitoare.

– Plictisitoare? Catherine Mabry? E orice, dar nu plictisitoare. Eşti sigur că o urmăreşti pe femeia care trebuie?

Jim chicoti.

– Nu-mi vine să cred că-mi pui întrebarea asta. Sunt cel mai bun în meseria asta, şi o ştii foarte bine.

Jim nu se lăuda. Pur şi simplu, afirma un adevăr. Luke îi oferi paharul şi-i arătă un scaun. După ce se aşezară, continuă:

– Ce a făcut azi?

– Nu prea multe. I-a făcut o vizită de vreo zece minute contesei de Chesney şi apoi ducesei de Avendale. S-a dus la modistă pentru o pălărie nouă, care încă nu e gata, şi apoi s-a dus să-şi comande o rochie nouă. Se pare că plănuieşte să participe la vreun bal. Mai am de lucru ca să aflu detaliile. S-a întors acasă în jurul orei două şi a rămas acolo până când ai luat-o tu, în seara asta.

Luke rumegă informaţia în timp ce Jim sorbi din whisky.

– Ştii că tatăl ei este infirm şi că fratele ei călătoreşte prin toată lumea? îl întrebă Jim.

Luke dădu din cap.

– Am auzit ceva legat de asta.

– Cred că avem ceva aici.

– Ce vrei să spui?

– Tatăl este prea bolnav ca să se ocupe de proprietăți, iar fiul este plecat să-și satisfacă propriile plăceri? Cred că trebuie să cercetăm situația.

– Mie nu-mi pasă de tatăl sau de fratele ei. Concentrează-te asupra fetei. Ea e singura de care îmi pasă.

Când își dădu seama ce spusese, se gândi să reformuleze, dar se hotărî să nu o facă. Dacă acorda prea multă importanță acestui lucru, nu făcea altceva decât să dea cuvintelor sale mai multă crezare decât meritau. Sorbi lung din whisky. Deși era tentat, nu-și permitea să se îmbete în noaptea asta.

– Și dacă răspunsul e legat de tată sau de frate?

Luke oftă.

– Fă ce crezi de cuviință. Dar află pe cine vrea să omor și din ce cauză.

– Și dacă ea e singura care știe?

– Trebuie să fi spus cuiva.

– Tu nu ai făcut-o. Nu până când nu ai înfăptuit crima.

– Nu e adevărat. Am spus cuiva.

Îi spusese lui Jack, cel căruia îi povestea tot ce făcea. Și, de cele mai multe ori, cel care îl ajuta.

– Jack! I-ai spus lui Jack! Întotdeauna ai avut mai multă încredere în el decât în noi, ceilalți!

– El e cel care m-a găsit tremurând, mort de foame, trist și speriat. Îndrăznesc să spun că aș fi murit dacă nu ar fi avut el grijă de mine, dacă nu m-ar fi dus la Feagan.

– Știi la fel de bine ca mine că Feagan ne plătea ca să aducem copii noi. Tu n-ai fost decât un ban în plus în buzunarul lui Jack.

– Ești gelos pe prietenia mea cu Jack?

– Nu fi absurd! Doar că vorbești ca și cum, atunci când te-a salvat, n-ar fi avut motive ascunse. La Jack, totul e ascuns.

– El ți-a salvat fundul de nenumărate ori.

– Și îmi place de Jack, dar nu am încredere în el. Nu complet!

– Având în vedere felul în care am crescut și lucrurile pe care le știm despre lume, crezi că vreunul dintre noi are încredere totală în cineva?

– Eu am încredere în tine. Te-aş urma şi în iad, fără să te întreb de ce mergem acolo.

– Tocmai mi-ai demonstrat teoria, pentru că eu sunt cel mai puţin demn de încredere dintre noi toţi. Nu poţi avea încredere în nimeni. Nimeni nu are motive atât de sincere. Ceea ce ne aduce înapoi la Catherine Mabry. Află tot ce poţi despre ea.

Pentru că Luke avea sentimentul că ea îl conducea direct în iad, însă, spre deosebire de Jim, Luke voia să ştie motivul. Luke dădu pe gât băutura şi se ridică să-şi toarne alt pahar.

– Cum a mers lecţia? îl întrebă Jim în timp ce se apropie de el şi-i întinse paharul.

Luke vărsă câteva picături de whisky.

– Catherine nu vrea să-mi spună nimic. Se pare că voi vedea rezultatele la momentul potrivit. Mă enervează aşa cum nu m-a enervat nimeni până acum. Ştii că a avut îndrăzneala să pună sub semnul întrebării motivul pentru care vreau să mă însor cu Frannie? Este impertinentă. Nu am cunoscut niciodată o femeie ca ea, zise el şi-şi frecă fruntea. Îmi dă dureri de cap.

– Tu ai avut mereu dureri de cap.

– De ceva vreme, nu mai am. Iau nişte medicamente care mă ajută. Nu-ţi face griji în privinţa mea.

Jim lăsă paharul jos.

– Atunci o să plec. Poate că mâine voi avea mai mult noroc.

– Poate că amândoi vom avea mai mult noroc.

Capitolul 7

– Ştiu din surse sigure că domnul Marcus Langdon a depus o cerere la Curtea de Justiţie pentru a-şi recupera domeniile. E primul pas spre a-şi câştiga titlul de drept, spuse Lady Charlotte.

Catherine şi Winnie, împreună cu contesa de Chesney, serveau ceaiul de după-amiază în grădina lui Lady Charlotte. Deşi îşi făcuse debutul de curând, tatăl ei, contele de Millbank, era foarte

nerăbdător să o mărite. Şi cine l-ar fi putut învinovăţi? Ea părea să ştie lucruri înaintea multor altora.

– Atunci nu trebuie să faci nimic ca să-i descurajezi interesul pe care îl arată faţă de tine, spuse contesa de Chesney.

Lady Charlotte zâmbi larg. În mod evident, sursa ei de încredere era însuşi domnul Langdon. Catherine îi văzuse dansând împreună la baluri şi plimbându-se prin Hyde Park. Cu toate astea, nu-şi dăduse seama că Lady Charlotte era atât de interesată de respectivul domn lipsit de titlu.

– Dar Coroana l-a decretat deja conte de drept pe Lucian Langdon, simţi Catherine nevoia să sublinieze.

Ea îl cunoştea pe domnul Langdon – acesta era o persoană care socializa foarte mult – şi îl plăcea destul de mult. Nu exista nici o îndoială că el era contele de drept. Lucian Langdon nu negase lucrul acesta, cel puţin nu în faţa ei. Cu toate astea, îi era greu să şi-l imagineze pe Marcus Langdon în rolul de conte. Sau poate că pur şi simplu nu îşi putea închipui că Lucian Langdon şi-ar putea pierde titlul.

– Domnul Langdon afirmă că regele William a fost înşelat şi, deoarece este destul de înaintat în vârstă – la urma urmelor, la vremea respectivă avea şaptezeci de ani – alţii au profitat de el. Regina Victoria poate îndrepta lucrurile. Dacă domnul Marcus Langdon va face Curtea să recunoască faptul că proprietatea este cu adevărat a lui, atunci va avea decizia Curţii ca mărturie atunci când va face petiţie la Maiestatea Sa.

– Îndrăznesc să spun că acest domn Marcus Langdon al tău e un bărbat foarte curajos, murmură Winnie.

Apoi ochii celorlalţi se întoarseră spre ea şi Winnie păru să se ofilească sub privirile care o cercetau amănunţit. Catherine ura faptul că Avendale transformase o femeie care odinioară fusese plină de viaţă, într-o fiinţă temătoare ca un şoricel. Se întinse peste masă şi o strânse pe Winnie de mână.

– Fără îndoială că ai mare dreptate în privinţa domnului Langdon. La urma urmelor, Claybourne nu a primit degeaba porecla de Contele Diavol. Nu cred că o să dispară în ceaţă fără să lupte.

Şi chiar că nu avea să renunţe fără luptă. Claybourne avea să combată această ultimă încercare de a-i fura titlul şi poziţia.

Era un bărbat pentru care puterea era ca a doua haină. Nu avea să renunțe cu ușurință la ea.

– Eu sunt de fiecare dată uimită de cât de clar se exprimă Claybourne, spuse Lady Chesney.

Catherine simți o strângere de inimă.

– Ai vorbit cu el?

Lady Chesney își duse mâna la pieptul ei voluptuos și, judecând după expresia șocată de pe chipul ei, ai fi zis că o întrebase dacă se culcase cu el.

– Sigur că nu! Doar gândul de-a vorbi cu omul acela îmi dă palpitații. Sincer, dacă ar fi să vorbească vreodată cu mine, aș muri pe loc. Nu, nu, nu. Eu mă refer la scrisorile pe care i le-a publicat ziarul *Times*.

Catherine simți că leșină.

– Ce scrisori?

– El susține că este nedrept pentru copiii mai mari de șapte ani să fie judecați după legile actuale.

– Ei, desigur că i se pare nedrept, spuse Lady Charlotte. La urma urmelor, a făcut închisoare – chiar înainte să-l omoare pe tatăl scumpului nostru domn Langdon. Vă puteți închipui cum ar fi să crești știind că tatăl tău a fost ucis, și că bunicul tău nu doar că îl primește în casă pe criminal, dar îl și tratează ca pe un fiu? Sau ca pe un nepot, mai exact. E pur și simplu rușinos. Îl poate învinui cineva pe domnul Marcus Langdon pentru faptul că se luptă să câștige ceea ce, în inima lui, știe că-i aparține de drept?

– Desigur că nu-l poate învinui nimeni, spuse Lady Chesney. Cred că este înfiorător de rușinos faptul că avem în rândurile aristocrației un lord care poartă semnul închisorii pe mână.

– Tu l-ai văzut? întrebă Lady Charlotte, evident îngrozită de gândul acesta.

– Desigur că nu! Dragul meu domn Chesney l-a văzut, totuși, la club, atunci când Claybourne nu poartă mănuși. Aproape că i-a întors stomacul pe dos, iar Chesney al meu nu este un om ușor de impresionat.

– Cred că eu, dacă aș purta semnul păcatului, l-aș ascunde mereu, zise Lady Charlotte.

Catherine se gândi la cicatricea pe care o văzuse pe mâna lui Claybourne în noaptea în care fusese în vizită la el, şi la cicatricea arsă pe care Jack Dodger o avea la degetul mare de la mână. De ce a lui Claybourne arăta atât de diferit, atât de îngrozitor? Nu-şi putea imagina că cineva ar putea apăsa, voit, un fier înroşit în foc pe mânuţa unui copil.

– Ştiţi câţi ani avea când a fost în închisoare?

– Nu cu exactitate, nu. A fost acum mulţi ani, cred, pe când era copil. Din câte am înţeles, a fost prins furând.

– Ar fi trebuit să meargă la închisoare pentru că l-a omorât pe tatăl domnului Langdon, spuse Lady Charlotte indignată.

– Draga mea, ar fi trebuit să fie spânzurat, interveni Lady Chesney, dar cum el n-a fost practic judecat, a evitat ambele pedepse. A fost întemniţat puţin, în aşteptarea procesului, dar temniţa nu se compară cu închisoarea.

– Chiar trebuie să vorbim despre Claybourne? întrebă Winnie privind în jur, de parcă se aştepta ca acesta să sară de după tufişurile de trandafiri. Dacă nu suntem atente, e posibil să-şi facă apariţia la balurile noastre.

– Ai dreptate, ducesă. E un bărbat îngrozitor. O să mă rog stăruitor, zi şi noapte, ca reprezentanţii Curţii şi Coroana să-i restituie domnului Marcus Langdon ceea ce-i aparţine de drept, spuse Lady Charlotte.

Catherine se gândi cu asprime că Lady Charlotte se ruga atât de mult pentru că voia să devină contesă. Şi ce rost avea o rugăciune motivată de egoism? N-ar fi fost mai bine să se roage pentru copii?

Deja de trei nopţi, între perioadele în care o învăţa pe Frannie eticheta aristocraţiei, Catherine auzise despre casa de copii pe care aceasta o construia pe proprietatea pe care i-o cumpărase Claybourne. Terenul se afla în afara Londrei. Frannie dorea ca acolo să fie un loc în care, după propriile cuvinte, copiii să fie copii.

Şi Catherine făcuse acte de caritate. Donase haine pentru săraci. Dăduse bani drept pomană copiilor care cerşeau. Dar ea nu-i strângea în braţe, aşa cum bănuia că o făcea Frannie. Şi acum, când auzi că până şi Claybourne lua poziţie în mod public

împotriva a ceva ce considera că era o practică nedreaptă... își dădu seama că actele ei fuseseră destul de modeste.

– Mie nu mi se pare că este atât de rău cum spun ele, mormăi Catherine mai târziu, în timp ce trăsura neacoperită înainta pe stradă, transportându-le pe ea și pe Winnie la reședința acesteia din urmă.

– Cine? întrebă Winnie.

– Claybourne.

– O, te rog, chiar nu vreau să vorbim despre el. Ar trebui să vorbim despre balul pe care urmează să-l organizăm la sfârșitul lunii. Asta e o discuție mult mai plăcută. Ai reușit să angajezi o orchestră pentru noi?

Catherine zâmbi.

– Da, am reușit. Iar invitațiile ar trebui să fie gata mâine. Le voi ridica de la papetărie și apoi vom putea petrece o după-amiază extrem de incitantă scriindu-le.

Winnie râse ușor. Catherine se simțea întotdeauna mai bine când o auzea râzând pe prietena ei.

– Nu-ți place să scrii invitații, spuse Winnie.

– Nu, trebuie să mărturisesc că nu. Îmi face plăcere să organizez un bal, însă treburile plictisitoare mă obosesc de moarte.

– Atunci o să le trimit eu pe toate. Nu mă deranjează. Mie chiar îmi place să am de îndeplinit o sarcină anume, dacă este ușoară.

– Dar pare un țel puțin ambițios.

Winnie încetă să mai zâmbească. La naiba! Catherine îi rănise sentimentele. Era atât de ușor de rănit zilele astea, și cine ar fi putut s-o învinuiască? Îi fusese spulberată încrederea în propriile forțe. Catherine se întinse spre ea și-i strânse mâna.

– Îmi pare rău, în ultima vreme fac doar comentarii banale. Dar când am auzit că un bărbat precum Claybourne, un ticălos renumit, își face timp să ia apărarea copiilor, mă face să-mi dau seama că și eu ar trebui să fac mai multe.

– Tu trebuie să ai grijă de tatăl tău.

– Da, dar el are infirmiere.

– Iar tu ai de administrat proprietățile.

– Presupun că ai dreptate, deşi chiar şi atunci e vorba doar de a aproba hotărâri pe care le-au luat administratorii proprietăţilor după zile întregi de analiză.

– Când crezi că se va întoarce acasă fratele tău?

– Nu ştiu.

– Când ai primit ultima dată veşti despre el?

Catherine se uită în preajmă, la magazinele pe lângă care treceau. În ultima vreme ieşise foarte des la cumpărături, doar ca să nu se mai gândească la înţelegerea dintre ea şi Claybourne. Era aproape ca şi cum voia să fugă de hotărârea pe care o luase, deşi credea cu sinceritate că era singura modalitate de-a o salva pe Winnie. Dacă îl ameninţau, Avendale nu avea decât să se înfurie şi mai mult, şi şi-ar fi vărsat nervii pe prietena ei, şi probabil şi pe Catherine. Da, uciderea lui era singura soluţie care garanta că Winnie nu avea să fie rănită.

– A trecut aproape un an, răspunse încet Catherine.

– Nu crezi că i s-a întâmplat ceva îngrozitor?

– Nu, el nu a fost niciodată genul care să scrie. Din punctul ăsta de vedere, e mai degrabă egoist. Nu-i pasă decât de propriile plăceri.

– Toate astea se vor schimba când se va întoarce acasă.

– Poate.

Ea aşa spera. Deşi nu credea că se descurca atât de rău ca administrator. Ba din contră, îi cam plăcea să se ocupe cu asta.

– Trebuie neapărat să-ţi găsim un soţ, spuse Winnie. Chiar nu-ţi place de nimeni?

Catherine se gândi la nişte ochi argintii, la felul în care aceştia se însufleţiseră atunci când Claybourne se uitase la Frannie, la felul în care se înflăcăraseră atunci când o sărutase pe Catherine. Era atât de nerăbdător în ceea ce-o privea pe Frannie. Cum de ea nu voia ceea ce avea de oferit Claybourne?

Prima dată, când îi spusese că voia să se însoare cu o femeie care avea îndoieli în privinţa lui, ea avusese impresia că înţelesese care puteau fi acele îndoieli. Dar cu cât petrecea mai mult timp în compania lui Claybourne, descoperea că era un bărbat atât de complex, că o viaţă întreagă petrecută alături de el nu ar fi fost

suficientă ca să-l cunoască pe de-a-ntregul. Dar ce viață fascinantă ar fi! Doar că el nu era pentru ea, și ea o știa foarte bine.

– Nu chiar, spuse Catherine.

– Nu-mi vine să cred că Lady Charlotte s-a îndrăgostit de domnul Marcus Langdon. Presupun că e destul de drăguț, dar cred că e posibil ca ea să-și piardă interesul dacă el nu reușește să-și recâștige titlul.

– Claybourne nu va renunța atât de ușor la el.

Sincer, Catherine nu credea că va renunța deloc și, deși o parte din ea considera că el furase titlul, nu și-l putea închipui ca fiind altceva decât lord. Pur și simplu, exista ceva în alura lui care părea să arate că fusese născut pentru acest rol.

– Felul în care vorbești uneori, ca astăzi, când i-ai rostit numele... e ca și cum l-ai cunoaște.

– E un personaj atât de misterios, Winnie. Poate că ar trebui să-l invităm la balul nostru.

– Îndrăznesc să spun că apariția lui ar face ca toată lumea din Londra să vorbească despre balul nostru.

Da, își zise Catherine, așa ar fi. Trăsura se opri în fața casei lui Winnie.

– Vrei să intri pentru o clipă? o întrebă aceasta.

– Da, mi-ar plăcea să îl văd pe Whit.

– Ăsta, draga mea prietenă, este exact motivul pentru care ar trebui să te măriți! Îți plac atât de mult copiii!

– Eu cred că e mai important să îmi placă de tatăl lor.

Winnie se albi la față. Catherine se întinse și-i atinse brațul.

– Nu am vrut să sune așa, Winnie.

– Știu.

– În ceea ce mă privește, simt că trebuie să existe ceva special între mine și bărbatul cu care m-aș putea mărita.

– Sper să găsești asta.

Catherine auzi în vocea lui Winnie disperarea femeii care nu-și găsise fericirea.

Lacheul le ajută să coboare din trăsură. Urcară treptele și intrară în casă.

– Unde ai fost? răsună întrebarea pe un ton aspru, imperativ.

Speriată, Winnie sări într-o parte şi se lovi de Catherine, iar amândouă făcură un pas ciudat de dans ca să nu-şi piardă echilibrul.

Avendale râse cu răutate.

– Nu am vrut să vă sperii.

Catherine nu-l credea. Acesta se mişcă de lângă fereasta de la care, în mod evident, le urmărise.

– Răspunde-mi, ducesă!

Cât de formal! Winnie era soţia lui, pentru numele lui Dumnezeu! Catherine o auzi înghiţind în sec.

– Ne-am petrecut după-amiaza în vizită la Lady Charlotte, răspunse Winnie.

– Nu-i decât o bârfitoare! De ce ţi-ai petrece timpul cu ea?

– Mergem în vizită la mai multe doamne. Asta facem noi, zise Winnie.

Avendale îşi îngustă ochii întunecaţi. Părul lui era aproape negru. Al lui Claybourne era mai închis la culoare, dar asta nu-l făcea să pară la fel de ameninţător. Avendale nu era nici pe departe la fel de înalt ca Lord Claybourne, dar ceea ce-i lipsea în înălţime, avea din plin la greutate. Cu toate astea, Catherine credea că Luke l-ar fi putut doborî destul de uşor.

Avendale îşi mută atenţia asupra lui Catherine, şi ea, spre deosebire de Winnie, nu tremura de frică în faţa lui.

– Tu nu ar trebui să ai grijă de tatăl tău?

Ea voia să-i spună că nu era treaba lui.

– Are infirmiere, îi răspunse ea în schimb. Ar fi copleşit de tristeţe dacă mi-aş petrece tot timpul liber alături de el.

– Unde spuneţi că v-aţi petrecut după-amiaza?

De ce naiba era atât de bănuitor?

– Împreună cu Lady Charlotte.

– Unde?

– În grădina ei.

– Pentru cât timp?

– În jur de vreo douăzeci de minute.

– Şi înainte de asta?

Catherine se uită la Winnie, care îşi studia cu atenţie vârfurile pantofilor. Era mereu supusă unei asemenea tirade de întrebări?

– Ne-am oprit să o vizităm pe contesa de Chesney. Ea ne-a invitat să o însoțim acasă la Lady Charlotte.

– Și înainte? întrebă el din nou.

– Vrei să-ți ofer programul nostru în scris?

El rânji – mai mult ca un om care era enervat decât amuzat.

– Nu trebuie. Nu-ți place să fii provocată, nu-i așa?

– Nu, Excelență, nu-mi place. Spuneți-mi măcar o persoană căreia i-ar plăcea.

– Mă tem că nu pot.

Winnie își drese glasul.

– Aveai nevoie de mine?

Privirea lui alunecă înapoi spre ea, și Catherine o simți cum tremură.

– Da, am avut. Nu mi-a plăcut felul în care au fost lustruite ghetele mele. L-am bătut cu cureaua pe băiat. Cred că mâine-dimineață o să facă o treabă mai bună, dar ești drăguță să verifici tu, înainte să-mi trebuiască mie ghetele?

– Da, sigur că da.

– L-ai bătut cu cureaua pe băiatul care îți lustruiește ghetele, pentru că nu luceau destul de mult? întrebă Catherine.

– Ești în casa mea și îmi pui la îndoială acțiunile, Lady Catherine?

– Da, cred că asta fac.

El fornăi pe nas.

– Ai nevoie de un bărbat care să te pună la locul tău.

Simți niște degete înfigându-se în brațul ei. Știa că era felul ei de-a o avertiza. Nu agita un băț în fața tigrului. O, dar era atât de tentată să facă tocmai asta, atât de tentată.

– E destul de târziu, mă așteaptă tata. Ar trebui să plec – fără să îl mai văd de Whit, îi venea să adauge, dar știa că era în pericol să spună ceva ce nu trebuia.

– Te conduc afară, zise Avendale.

O urmă afară până în locul unde aștepta trăsura. Dezgustată, Catherine își puse mâna într-a lui atunci când acesta se oferi să o ajute. Degetele lui o strânseră puternic, provocându-i durere.

– Cred că ai o influență destul de rea asupra soției mele, spuse el încet.

Inima lui Catherine începu să i se zbată în piept.

– Mă amenințați?

– Desigur că nu, dar nu sunt sigur că înțelegi care este locul soției mele în lume.

Ea îi întâlni și îi susținu privirea.

– Din contră, Excelență, mă tem că domnia voastră nu înțelege care este locul unei femei.

Înainte ca el să mai rostească ceva, ea urcă în trăsură și-și smulse mâna dintr-a lui.

– Ai grijă, Lady Catherine! Niciodată nu știi de unde pândesc pericolele.

O, ea avea o idee destul de clară asupra pericolelor! Trăsura porni înainte și Catherine respiră profund de câteva ori ca să-și liniștească ritmul nebunesc al inimii. Chiar înainte ca trăsura să cotească spre strada principală, se uită peste umăr.

Avendale era încă acolo, urmărind-o cu privirea.

Capitolul 8

Luke se afla în trăsura lui și nu putea să nu se simtă enervat de perioada mare de timp pe care o pierdea pregătindu-se pentru vizitele nocturne la cazinoul lui Dodger. Nu se ghidase niciodată după ore fixe. Acum avea program în fiecare noapte – nu doar atunci când mergea la Dodger, ci și când pleca. Catherine insistase. Cel târziu la ora trei.

La urma urmelor, avea nevoie de somnul ei de frumusețe. Nu că frumusețea ei ar fi depins de cât de mult dormea. Avea impresia că ar fi putut sta și o săptămână fără să doarmă, și tot ar fi fost fermecătoare. Nu era vorba doar de pielea ei de alabastru sau de părul de culoarea mierii. Era mai degrabă încrederea pe care o emana – ca și cum, într-un fel, atunci când un bărbat se uita la ea, nu putea vedea altceva decât perfecțiune.

Cunoscuse multe femei frumoase, dar nu se gândise prea mult la ce anume le făcea să fie frumoase. Catherine îl descumpănea cel

mai mult. Nu era uimitor de frumoasă, şi cu toate astea se chinuia să găsească o altă femeie mai atrăgătoare decât ea.

Nici măcar Frannie nu se putea compara cu ea, şi totuşi, el vedea mai multă perfecţiune în trăsăturile ei, aşadar, era de înţeles că ea trebuia să fie cea mai frumoasă dintre ele două. Sigur, lui îi plăcuse întotdeauna să se uite la ea, dar atunci când o privea pe Catherine vedea altceva. Ceva ce nu putea identifica, ceva ce nu putea înţelege.

Dar el nu începuse să se dichisească pentru ieşirile de la miezul nopţii din cauza lui Catherine. O făcea pentru Frannie. Pierdea nemăsurat de mult timp în fiecare seară pentru Frannie.

Înainte să-i ceară mâna, el mergea pur şi simplu ori de câte ori voia la Dodger şi, deşi nu se îmbrăcase niciodată ca un cerşetor, în mod sigur nu se preocupase vreodată să se bărbierească înainte, să facă baie sau să se schimbe cu un rând curat de haine. Se pieptăna şi se parfuma cu apă de colonie care mirosea precum lemnul de santal. Era întotdeauna aranjat.

Acum, de câteva nopţi deja, trecea prin toată tevatura asta. Nu era ca şi cum Frannie ar fi avut ocazia să bage de seamă. Imediat ce o conducea pe Catherine prin uşa din spate în holul privat unde muşteriilor le era interzis să intre, aceasta dispărea în biroul lui Frannie, închidea uşa şi rămâneau acolo până când Catherine ieşea din cameră, pregătită să plece acasă.

Frannie îi oferea un zâmbet dulce, dar atunci respiraţia lui era deja alterată de whisky, părul ciufulit de la nenumăratele dăţi când îşi trecuse degetele prin el, şi nu mai era nici binedispus, deoarece, pentru prima oară în viaţa lui, începuse să piardă la masa de joc. Nu era atent, nu se concentra la domnii de la masă. Voia să ştie ce se petrecea în spatele acelei blestemate uşi închise.

Şi, pentru ca enervarea lui să mocnească şi mai mult, rapoartele lui Jim nu-i prea erau de folos. Astăzi Catherine o vizitase iarăşi pe ducesa de Avendale – se părea că o ajuta pe aceasta să organizeze o petrecere – îşi cumpărase câteva evantaie şi o umbrelă nouă, intrase într-o librărie şi ieşise cu nişte cărţi despre care, cu preţul câtorva monede bine plasate, Jim aflase că era vorba de romanul *David Copperfield*. După spusele librarului, Lady Catherine Mabry avea o slăbiciune aparte pentru Dickens.

De asemenea, se oprise şi la orfelinatul lui Frannie. Rămăsese pur şi simplu în stradă şi se uitase la el. Ce voia să însemne asta? De unde ştia că există acel orfelinat?

Acum se îndreptau spre casă şi, în clipa aceea, el nu ştia mai multe decât în urmă cu câteva ore, când o luase cu trăsura.

– Aşadar, când voi vedea evoluţia? o întrebă el direct.

– Când vom fi pregătite.

– Sunt sigur că ai învăţat-o ceva până acum.

– Am învăţat-o multe lucruri.

– Dă-mi un exemplu.

– Nu am să-ţi enumăr lista noastră de realizări. O să le vezi atunci când vom fi pregătite.

– Nu. Sunt foarte nerăbdător să mă însor cu ea.

– Da, ştiu.

Vorbise oftând, ca şi cum nici măcar nu-i păsa.

– Credeam că şi tu eşti la fel de nerăbdătoare să mă ocup de problema ta, îi aminti el.

– Sunt... eram... eu...

– Te răzgândeşti?

– Nu, nu chiar. Doar că... am auzit că Marcus Langdon încearcă să dovedească faptul că nu eşti moştenitorul de drept.

Ce legătură avea asta cu aranjamentul lor? Cum de aflase ea asta? Şi cum de el nu auzise nimic? Totuşi, nu avea de gând să-i dea de înţeles că vorbele ei îl luaseră prin surprindere.

– Pari îngrijorată. Te asigur că nu ai nici un motiv. A ameninţat în nenumărate ori că va face asta. De obicei, o face atunci când vrea o alocaţie mai mare.

– Îi oferi o alocaţie?

– Nu fi surprinsă. Nu e neobişnuit pentru un lord să se ocupe de cei pe care îi are în grijă. Bătrânul mi-a cerut să am grijă de ei, aşa că o fac.

– Din cauza sentimentului de vinovăţie?

– De ce n-ar putea fi din bunătate?

– Atunci, eşti un om bun?

El râse.

– Nu prea. Ştii ce sunt, Catherine. Sau, şi mai important, ştii ce nu sunt. Eu nu sunt moştenitorul de drept. Nu sunt adevăratul nepot al fostului conte de Claybourne. Însă el mi-a încredinţat titlurile şi proprietăţile sale, iar eu le voi păstra.

– Nu te temi să voi merge la Curte şi că voi depune mărturie în favoarea domnului Langdon?

– Absolut deloc. Acum, noi doi suntem parteneri, Catherine. Încearcă să mă tragi în jos şi vei cădea odată cu mine. Va trebui să explici când anume ai auzit adevărul. Şi atunci când se va afla că te-ai aflat în compania mea atât de multe nopţi...

Lăsă vocea să i se piardă în întunericul catifelat, cu promisiunea nerostită a răzbunării. Dar pe care n-ar fi dus-o niciodată la îndeplinire. Nu-i stătea în obicei să rănească femei – în nici un fel. Nu că ea ar fi ştiut asta. Ea se aştepta la ce era mai rău din partea lui. Deşi existau momente în care se gândea că ea este diferită, ştia că, în adâncul sufletului ei, îl vedea la fel ca oricine: un mitocan, un escroc, un bărbat a cărui viaţă a fost clădită pe o fundaţie de minciună, şi, mai curând sau mai târziu, faţada aceea avea să se dărâme.

Iar el o privea ca pe o... o lady. De viţă nobilă. Elegantă. Parfumul ei de trandafiri începuse să i se impregneze în haine, să se instaleze pentru totdeauna în nările lui. De-a lungul întregii zile, descoperea că existau momente când avea impresia că-i simte mirosul. Atunci se trezea că se uită în jurul lui, întrebându-se dacă ea se afla pe undeva prin apropiere, dacă nu cumva reuşise să se strecoare prin spatele lui. Când mergea pe străzile aglomerate, uneori i se părea că îi aude vocea. Voia să menţină o distanţă cât mai mare între ei, şi cu toate astea, ea reuşea cumva să-şi paveze drumul în viaţa lui.

Voia să o întrebe cum şi-a petrecut ziua. Despre ce anume vorbise cu prietenele ei. Voia să ştie care dintre operele lui Dickens era preferata ei. Şi ce alt autor mai citea. Ce făcea, de Jim nu reuşea să afle? Ce anume o făcea fericită? Ce o întrista?

Se auzi geamătul unui cal, trăsura se poticni şi apoi se opri.

– Ce naiba?!

– Ce se petrece? întrebă ea.

Luke se întinse după bastonul-sabie pe care îl ținea sub banchetă, pentru că niciodată nu știa când avea nevoie să meargă pe străzile periculoase ale Londrei.

– Rămâi aici!

Sări din trăsură și închise ușa cu putere în urma lui. Era foarte târziu și străzile erau pustii. Cu excepția a șase ticăloși care stăteau acum dinaintea lui. Un bărbat ținea cuțitul la gâtul lacheului, altul făcea la fel cu vizitiul lui. Își dădu seama că ieșiseră din umbră, că săriseră pe trăsură și-i luaseră prin surprindere pe amândoi – deși Luke îi antrenase să se descurce mai bine de atât. Era foarte ușor să devii delăsător.

– Asta e o tâlhărie, domnilor? întrebă el liniștit.

Putea vedea și alte cuțite, precum și arme de lemn care puteau fi folosite în bătaie.

– Va fi, milord, odată ce te vom trimite în iad.

Inima lui Catherine bătea atât de puternic, că de-abia mai putea respira. Dădu foarte puțin perdeaua la o parte. Era mai multă umbră decât lumină, dar reuși să vadă că Lord Claybourne era înconjurat. Singura lui armă era bastonul.

Apoi, cu o mișcare strălucitoare, îl desfăcu pentru a scoate la iveală o armă destul de amenințătoare, care semăna cu o sabie.

– Eu cred, domnilor, că pe voi o să vă mănânce diavolul în dimineața asta, nu pe mine.

Se aruncă spre bărbatul care îi ținea prizonier lacheul, și acesta reuși, cumva, să se elibereze din strânsoare și să-l trimită pe tâlhar la pământ.

Catherine își dădu seama că mișcare lui Claybourne fusese o păcăleală, o tactică pentru a-i distrage atenția tâlharului, astfel ca lacheul să fie în avantaj, pentru că imediat ce Claybourne dădu impresia că pornește într-o direcție, se duse în sensul opus, împungând cu sabia spre cel care îi imobilizase vizitiul. Însă vizitiul deja îl lovise cu cotul pe agresor, evitând cu îndemânare cuțitul acestuia.

În timp ce servitorii făceau tot ce le stătea în putere ca să-i alunge pe bărbații care îi atacau, Claybourne rămase să se descurce cu ceilalți patru tâlhari – care profitau de situația inegală.

Pe de altă parte, Catherine își zise că era o acțiune obișnuită pentru genul acesta de ticăloși.

Claybourne reușise cumva să-l lovească pe unul dintre bărbați în burtă. Răsturnat pe spate, acesta își scăpă arma – un băț mare din lemn. Catherine se gândi că ar fi putut să-l ia și să-l lovească, de câteva ori, bine în cap, ca să mai echilibreze șansele. Înainte să se gândească mai bine la planul ei, deschise ușa și păși afară...

Luke era cu spatele la ea, și un bărbat cu un cuțit fioros venea în urma lui.

– Nuuu! strigă ea.

Simți un foc agonizat izbucnindu-i în palmă și de-abia atunci își dădu seama că ridicase mâna ca să oprească obiectul care l-ar fi rănit pe Claybourne. Bărbatul care mânuia cuțitul păru șocat de faptul că atacase o lady. Catherine se uită la șuvoiul roșu-închis care îi umplea mănușa și se împletici înapoi.

– Hai să ne cărăbănim, prieteni! strigă cineva.

Ea era vag conștientă de cineva care bombănea și de răsunetul bubuit al pașilor.

– Catherine?

Ea clipi. Claybourne îngenunchease alături de ea. De ce era întinsă pe stradă? Când căzuse? De ce era atât de întuneric, dintr-odată?

– Avea de gând să te omoare, șopti ea.

Sau cel puțin așa i se păruse ei. Cuvintele păreau să să fie rostite de la mare depărtare.

– Asta nu e o scuză ca să te pui în calea pericolului!

Nerecunoscătorul acela nesuferit o ridică în brațe și o duse în trăsură. O așeză înăuntru și intră și el, așezându-se alături.

– Poftim, spuse el, și ea îl simți că înfășoară ceva în jurul palmei sale în timp ce trăsura porni înainte.

– Servitorii tăi...

– Sunt bine.

– Ce e aia?

– Batista mea.

– N-o să mai fie bună de nimic.

– Drace, e foarte probabil ca mâna ta să nu mai fie bună de nimic, Catherine! Mă doare-n cot de o bucată de pânză!

– Ai un limbaj atât de vulgar, domnule.

– Cred că situația o permite.

– Așa este.

El chicoti, un sunet liniștitor care o făcu să-și dorească să se întindă și să-și treacă degetele prin părul lui, pentru a se asigura că este cu adevărat nevătămat.

– Cine erau? întrebă ea.

– Nu știu, răspunse el încet.

– Voiau să te omoare.

El nu spuse nimic.

– De ce? întrebă ea.

– Sunt un bărbat care are mulți dușmani, Catherine. O trase alături de el și-și lipi buzele de creștetul ei. Dar până acum nu am avut niciodată un înger păzitor atât de frumos.

Capitolul 9

– E vorba de mâna mea, nu de picioare, protestă Catherine când Luke o ridică în brațe imediat ce o văzu că apare în ușa trăsurii, cu intenția de-a ieși singură.

El dăduse ordine vizitiului să meargă direct la reședința sa și apoi să intre pe poarta din spate, unde nu putea vedea nimeni cine intră în casă.

– Da, dar cu cât te duc mai repede înăuntru, cu atât putem să ne uităm mai curând la rană.

– Sunt destul de capabilă să merg repede.

– Nu te mai plânge și acceptă că nu vei câștiga lupta asta.

– Ce brută! bolborosi ea înainte să-și așeze mai bine capul pe umărul lui.

Luke zâmbi înainte să-și dea seama că o face. Cum reușise ea să trezească la viață toate emoțiile posibile? Mai întâi îl enervase ca naiba, apoi încercase să îl protejeze. Se răsucise pe călcâie la timp ca să o vadă, să vadă cuțitul lovind... și simțise că i se taie genunchii. Aproape că fusese orbit de furie. Exact în momentul

acela se gândise că ar putea omorî şase tâlhari fără nici un efort. Iar ei probabil că-şi dăduseră seama de greşeala pe care o făcuseră atacând-o pe ea – trebuie că văzuseră sclipirea criminală din ochii lui – de o luaseră aşa la goană. Luke nu putea suporta gândul c-ar putea s-o piardă şi, chiar în timp ce se gândea la asta, îşi dădu seama că nu era a lui ca să o piardă.

Ei erau doar simpli parteneri de afaceri. Ar fi trebuit să simtă o detaşare sufletească în ceea ce o privea, dar în realitate simţea că începea să o aprecieze. Îl deranja faptul că ajunsese să ţină la ea, că se gândea la ea mult mai mult decât ar fi trebuit.

Lacheul ţâşni înainte şi deschise uşa care ducea în bucătărie. Luke îşi croi drum dând din umeri.

– Du-te şi adu-l pe medicul meu. Haide, repede!

– Da, milord.

Catherine se încordă în braţele lui.

– Nu, nu, nu trebuie să mai afle nimeni că sunt aici.

– E în regulă. E foarte discret.

O aşeză uşurel pe scaun. Se întinse şi mări flacăra lămpii pe care bucătarul o lăsase pe masă peste noapte. Îi plăcea ca fiecare cameră din casa lui să fie luminată. Îşi petrecuse prea multe nopţi în întuneric beznă.

Se întoarse cu spatele la ea ca să găsească un cuţit. Apoi îşi scoase un scaun, îl aşeză în faţa ei, luă loc şi puse cuţitul pe masă.

– Ce ai de gând să faci cu ăla? Mâna mea e deja tăiată.

Dacă nu ar fi fost atât de palidă şi dacă fruntea nu i-ar fi fost acoperită de o peliculă fină de transpiraţie, dacă nu ar fi fost atât de al naibii de curajoasă, ar fi certat-o. În schimb, o întrebă încet:

– Nu ai deloc încredere în mine?

Ea încuviinţă, dar el nu era sigur dacă îi spunea astfel că are încredere în el sau că nu. Brusc, îşi dădu seama că nici măcar nu conta. Tot ce conta era că el avea încredere în ea. Îi luă mâna cu blândeţe şi simţi că tremura.

– Cel mai probabil o să te doară, spuse el în timp ce începu să-i dea la o parte batista.

– Vorbeşti de parcă nu mă doare şi acum.

– Te doare foarte rău?

Catherine încercă să nu se uite, încercă din răsputeri să nu se uite, dar era atât de mult sânge, şi fiecare picătură părea să-i atragă privirea.

– Mă doare ca naiba!

El chicoti sumbru.

– Eşti o fată atât de curajoasă!

Nu ştia de ce cuvintele lui o făceau să se simtă bine, de ce-i păsa că el avea o părere bună despre ea.

– E atât de mult sânge!

– Da, zise el calm, înlăturând şi ultimul strat de pânză şi scoţând la iveală crestătura îngrozitoare din carne şi râul roşu aprins care curgea prin ea.

Catherine se întrebă cât de rău ar fi fost dacă cuţitul n-ar fi trecut mai întâi prin mănuşă.

– O, Doamne, oftă ea şi-şi întoarse capul, ca şi cum nu ar fi fost de ajuns să-şi închidă doar ochii.

El îi strânse mâna puţin mai tare.

– Să nu leşini!

– N-o să leşin, răspunse ea fără să se mai sinchisească să-şi ascundă supărarea din glas. Urăsc faptul că mă consideri aşa o fricoasă!

– Te asigur, Catherine, că niciodată nu te-am considerat aşa.

Ea auzi zgomotul făcut de un obiect de metal frecându-se de lemn şi îşi deschise ochii la timp pentru a-l vedea ridicând cuţitul. Cu foarte mare atenţie, îl folosi ca să taie mănuşa şi mai mult, până la capăt. Apoi desfăcu materialul cu grijă, trăgându-l cu băgare de seamă de pe fiecare deget. Dintr-odată, ei îi veni greu să mai respire, camera deveni îngrozitor de călduroasă şi se temu că e în pericol să leşine – deşi îl asigurase că nu o va face.

Catherine şi-l imaginase într-un dormitor, îndepărtând hainele unei femei – ale ei – cu aceeaşi grijă. Dezvelind privirii fiecare bucăţică de piele, pentru a o studia amănunţit. Îi privea mâna de parcă nu mai văzuse niciodată degete libere şi îi trasă uşor conturul mâinii.

– Nu cred că e prea rău, spuse el încet.

Înghiţind în sec, Catherine dădu din cap.

– Dacă te mai pui vreodată astfel în pericol, te pun pe genunchi!

– Şi ce? întrebă ea revoltată.

Luke îşi ridică privirea şi, înainte să-i zâmbească, ea văzu expresia de îngrijorare din ochii lui.

– Te... sărut la fundul gol!

Faţa ei trebuie că oglindise şocul resimţit – nu putea spera decât că expresia fusese de şoc şi nu de dorinţă –, pentru că el mişcă din cap.

– Îmi cer scuze. A fost un comentariu de-a dreptul nepotrivit. Uit cine eşti.

– Cine anume?

– Nu una dintre prostituatele lui Jack.

Ea nu voia să şi-l închipuie sărutând fundul gol al unei femei, de fapt sărutând orice altceva.

O privea în ochi şi o ţinea de mână. Era mult mai plăcut să se uite în ochii lui, decât la propria palmă rănită. Ochii lui o hipnotizau, o făceau să uite că cineva fusese la un pas să-l omoare. Îşi ridică mâna sănătoasă şi îi dădu la o parte părul de pe frunte. Ar fi trebuit să-i ceară să taie şi cealaltă mănuşă, ca să-i poată simţi pielea cu buricele degetelor. Ochii lui deveniră mai întunecaţi, privirea mai pătrunzătoare, mai intimă, pe măsură ce el se apleca spre ea...

Uşa se deschise şi tresăriră amândoi.

– În ce bucluc te-ai mai băgat acum, Luke? întrebă cel care intrase, închizând uşa în urma lui.

Bărbatul îi amintea lui Catherine de un înger, cu o aură de bucle blonde în jurul capului. Ochii lui, la fel de albaştri precum cerul, se măriră.

– Ce avem noi aici?

– O întâmplare nefericită, spuse Claybourne în timp ce se ridica de pe scaun.

Bărbatul îşi puse geanta neagră pe masă şi se aşeză pe scaunul pe care îl eliberase Claybourne.

– Pe cine avem aici?

– Nu trebuie să ştii, zise Luke.

Bărbatul zâmbi.

– Tratez mult prea mulți oameni ca să-mi amintesc toate numele lor. Eu sunt William Graves.

– Ești medic? întrebă Catherine.

– Exact.

Își puse mâna sub a ei cu un gest de blândețe remarcabilă, dar ea nu mai simți că se încălzește, nu mai rămase fără suflare și nu mai simți că e în pericol să leșine.

– Eu sunt Catherine, se simți ea obligată să spună.

– Ești unul dintre sufletele salvate de el? o întrebă el în timp ce-i studia rana.

– Nu, nu este! se răsti Claybourne. Își trase un scaun și se așeză lângă ea. N-ai venit aici ca să bârfești! Cât de grav este rănită?

– E o tăietură destul de urâtă, dar putea fi și mai rău. Își ridică repede privirea spre ochii ei. Vreau să o cos. Nu va fi plăcut, dar se va vindeca mai bine și mai repede.

Părea că-i cere permisiunea, așa că ea încuviință.

– Foarte bine, zise și îi apăsă o bucată de pânză în palmă. Ține asta aici în timp ce eu pregătesc ce-mi trebuie. Luke, du-te și adu niște whisky.

William scoase câteva obiecte din geantă și le întinse pe masă. Apoi începu să se miște prin bucătărie, să pună un ceainic plin cu apă pe foc, simțindu-se ca acasă.

– Sincer, n-ar trebui să te deranjezi să faci ceai, zise Catherine. Nu cred că l-aș putea bea.

El îi zâmbi.

– O să bei whisky. Apa este ca să păstrez lucrurile curate. Am observat că cei pe care îi tratez în murdărie au tendința să moară mai des de infecție decât cei pe care îi tratez în case curate.

Claybourne veni înapoi, ținând o sticlă și un pahar plin ochi.

– Poftim, bea asta!

Catherine luă o gură din băutura amară și se strâmbă.

– Pe toată! îi ordonă el.

– Nu știu dacă pot.

– Cu cât bei mai mult, cu atât o să ți se pară mai bună la gust.

Ea luă altă înghițitură. Nu era mai bună.

– Nu e ceai, dă-o pe gât, îi ordonă el nerăbdător.

– Nu fi aspru cu mine! Ți-am salvat viața.

Aşezând sticla pe masă, se aşeză din nou pe scaun, alături de ea.

– Da, mi-ai salvat-o.

Îşi trecu degetele cu tandreţe peste obrazul ei, şi Catherine se forţă din toate puterile să nu îşi întoarcă buzele spre palma lui. Îşi mută capul acolo unde el nu ajungea şi se concentră să bea câteva înghiţituri de whisky. Chiar că părea să aibă un gust mai bun, pe măsură ce bea mai mult. Începu să-şi simtă capul uşor, lucru care o făcu să vrea să se ghemuiască în poala lui Claybourne, unde se simţea în siguranţă, şi să doarmă.

Doctorul Graves veni în faţa ei, îi luă mâna rănită şi i-o aşeză pe masă.

– Închide ochii şi gândeşte-te la altceva.

Ea îşi închise ochii şi începu să se gândească la... Trase subit aer în piept şi ochii i se deschiseră brusc, în timp ce un foc lichid i se scurgea peste palmă.

– O, sfinte Dumnezeule, ce-a fost asta?

– Whisky, răspunse doctorul Graves.

– Ai turnat...

– Cred că omoară microbii. Încearcă să te linişteşti. O să simţi o înţepătură...

– Catherine?

O mână caldă îi cuprinse obrazul şi-i întoarse capul. Ea se uită în nişte ochi foarte gri, atât de plini de îngrijorare.

– Încearcă să te gândeşti la altceva, îi ordonă Claybourne.

Ea scutură din cap, încercând. Spre groaza ei, tresări şi chiţăi încet atunci când simţi ceva ascuţit înfigându-i-se în piele.

Claybourne se aplecă mai aproape şi apoi gura lui o acoperi pe a ei, încercând cu abilitate să-i întredeschidă buzele. O, prostul, nu se temea că l-ar fi putut muşca... Avea gust de whisky, băutura pe care îi ordonase să o bea, şi Catherine se întrebă dacă şi el avusese nevoie să bea ceva ca să prindă puteri pentru ceea ce avea ea să îndure. Nu ştia dacă era felul în care băutura din gura lui se amesteca cu aceea de pe limba ei, sau felul în care gura lui o poseda pe a ei, dar dintr-odată deveni doar parţial conştientă de faptul că se întâmpla ceva cu palma ei, şi extrem de atentă la gustul, parfumul şi senzaţiile pe care le simţea la Claybourne.

Îşi trecu mâinile prin părul ei într-un gest lipsit de finețe. Catherine auzi zgomotul făcut de unul dintre acele de păr care cădea pe podea. Fu uimită că nu i se desprinsese tot părul.

Adâncind sărutul, Luke îşi roti limba în gura ei, şi Catherine îşi zise că dacă n-ar fi stat jos, i-ar fi cedat genunchii. Ştia că ar fi trebuit să se retragă, să-l pălmuiască folosindu-şi mâna cea bună, dar el era pur şi simplu incredibil de atrăgător. Şi, deşi ştia că nu o sărutase din pasiune, ci doar pentru a-i distrage atenția, era totuşi recunoscătoare pentru gestul lui – recunoscătoare pentru că avea încă o ocazie să fie sărutată de el. Gândul acesta o bântuise încă din noaptea în care o sărutase în bibliotecă. Atunci nu durase suficient de mult şi ea ştia că nici de data asta nu avea să fie suficient, indiferent când se încheia.

Era ca şi cum sărutul i-ar fi cuprins tot corpul, nu doar gura. Părea că ajunge până în miezul feminității sale şi trezeşte un dor pe care ea nu-l mai cunoscuse niciodată. Fu copleşită de un val de pasiune care îi amorți celelalte simțuri. Ştia că se poartă ca o femeie uşoară, destrăbălată, că ar fi trebuit să-i fie ruşine pentru că tânjea atât de mult după apropierea de el, după atingerea buzelor sale. Se gândi la avertizările lui din prima noapte. Nu-şi risca doar reputația cu el, ci îşi punea şi inima în pericol.

– Luke? Luke, am terminat.

Claybourne întrerupse sărutul şi se retrase. Părea să fie la fel de amețit ca şi ea.

– Nu sunt sigur că am mai văzut vreodată o diversiune atât de interesantă, spuse doctorul.

– Da, păi... a funcționat, nu?

Claybourne se ridică în picioare, înşfăcă paharul de whisky pe care ea îl lăsase pe masă mai devreme şi îl bău dintr-o singură înghițitură.

O, da, funcționase. Mâna ei nu fusese doar cusută, ci şi bandajată într-o pânză albă.

– E normal să te simți amețită după un asemenea chin, zise doctorul Graves. Stai liniştită câteva clipe.

Ea încuviință.

– Mulțumesc, îți mulțumesc pentru grijă. Presupun că Claybourne te va plăti pentru serviciile tale.

– M-a plătit acum multă vreme.

– Şi tu eşti unul dintre copiii lui Feagan, nu-i aşa?

El îi zâmbi strâmb înainte să se ridice în picioare şi să înceapă să-şi strângă instrumentele, aşezându-le înapoi în geantă.

– În vreo săptămână, oricine ar trebui să reuşească să-ţi scoată firele. Dar dacă preferi să o fac eu, doar spune-i lui Luke să trimită după mine.

– Mulţumesc, repetă ea.

– Am fost onorat să fiu de ajutor.

Îşi închise geanta, se opri să-i şoptească ceva lui Claybourne, după care ieşi pe uşă, lăsând-o singură în încăpere cu el. Şi tare îşi dorea să vină mai aproape de ea, să o atingă, să o sărute. Băutura îi influenţa gândurile. Sau poate că era pur şi simplu chinul prin care trecuse în noaptea asta. Faptul că supravieţuiseră crease o legătură care nu existase înainte între ei.

– Cum vei explica asta? întrebă Claybourne.

– Poftim?

Catherine îşi simţea gândurile ca prin ceaţă, mai ales cele care aveau legătură cu el. Cum să explice că voia să o sărute iarăşi?

– Mâna?

– O! Catherine se uită la mână şi o întoarse pe toate părţile. O durea. Poate că ar trebui să ceară mai mult whisky înainte să plece. O să spun pur şi simplu că m-am tăiat într-o bucată de geam sau ceva de genul ăsta. Nu are cine să-mi pună la îndoială vorbele. E unul dintre avantajele faptului că fratele meu călătoreşte prin toată lumea.

– Ar trebui să te duc acasă acum.

– O, da, aşa este.

Spre surprinderea ei, în trăsură, nu se aşeză pe bancheta din faţa ei, aşa cum ar fi trebuit să facă orice gentleman, ci lângă ea şi o ţinu în braţe ca pe o prietenă apropiată... sau ca pe o iubită, îndrăzni ea să creadă?

– Îmi pare rău că s-au întâmplat toate astea, spuse el pe un ton pătrunzător şi intim.

Era extrem de obosită. Tot ce voia era să doarmă.

– Nu-ţi face griji.

– Cât despre sărut...

– Nu te mai gândi. Nu-i voi spune nimic lui Frannie. Ştiu că era singura soluţie ca să-mi distragi atenţia.

– Ştiu să fac şi câteva trucuri cu monede, însă nu cred că ar fi fost la fel de eficiente.

– Sunt sigură că nu, spuse ea şi oftă. Eşti atacat adesea?

– Au existat pericole, din când în când.

– Crezi că a fost domnul Marcus Langdon?

Ştia că nu trebuia să se refere la el ca la un văr.

– În mod sigur, moartea mea ar grăbi lucrurile pentru el, dar, spre deosebire de noi doi, el nu are setea de sânge în vene.

Ea îşi ridică repede capul şi ameţi imediat, aşa că se lăsă iarăşi pe umărul lui.

– Crezi că sunt însetată de sânge?

– Vrei să omor pe cineva.

– O, da. Într-adevăr.

Aproape că uitase motivul pentru care ajunsese la uşa lui. Uneori îi era uşor să uite – atunci când Winnie nu era rănită. Atunci când părea fericită.

Oare soluţia lui Catherine era prea aspră? Ori de câte ori rămăsese trează în timpul nopţii, căutând soluţii, înainte să ajungă la Claybourne, nu reuşise să găsească altă cale. Şi cu toate astea, decizia ei părea extremă uneori. Dacă primele două soţii ale lui Avendale nu ar fi murit în condiţii misterioase... Dacă el nu şi-ar fi descărcat nervii pe Winnie...

– Povesteşte-mi despre sufletele salvate, îi ceru ea pentru că avea nevoie să-i distragă iarăşi atenţia de la propriile gânduri şi de la durerea din palmă.

El gemu încet, ca şi cum ar fi fost enervat – sau poate jenat – de rugămintea ei, şi Catherine crezu că nu avea să-i spună nimic.

– Fiecare avem slăbiciunile noastre. La Frannie e vorba de copii. La mine, e vorba de mamele nemăritate. Totul a început dintr-o întâmplare nevinovată. Unul dintre servitorii mei avea o prietenă care a rămas însărcinată şi a fost concediată. Am o bănuială că tatăl copilului era stăpânul casei, dar el nu voia să recunoască. Aşa că am trimis-o pe una dintre proprietăţile mele mai mici.

Eu nu mă foloseam de casa aia. Şi de atunci am tot trimis acolo oameni pe care i-am salvat.

Făcea totul să pară atât de lipsit de importanţă.

– Faptele astea bune trebuie că te costă o avere.

– Vorbeşti de parcă m-ai considera un om generos. Dacă n-o să mă crezi un lăudăros, voi mărturisi că am avere, o avere tare frumuşică. Eu nu dau mai nimic. Omul cu adevărat generos este cel care renunţă la ultimul bănuţ, atunci când nu-şi permite să o facă.

Sau poate cel care renunţă şi la ultima bucăţică din sufletul său, se gândi ea cu tristeţe, atunci când e tot ce i-a rămas? Oare îi cerea prea mult?

Când ajunseră acasă la Catherine, trăsura se opri pe alee. Claybourne nu rămase la poartă, ci o conduse până la intrarea servitorilor, ţinând-o ferm cu mâna de sub cot, ca şi cum ar fi avut nevoie de susţinere. Şi poate că avea. Uneori se simţea de parcă zboară, ca şi cum totul ar fi fost la depărtare... pentru ca apoi totul sa-i apară brusc în faţă.

– O să fii bine? întrebă el.

Ea încuviinţă.

– Ne vedem la miezul nopţii. Sau e mâine? Niciodată nu ştiu sigur cum să mă refer la noaptea care vine, când încă nu au apărut zorile.

Îi cuprinse bărbia în palmă şi-i mângâie buzele cu degetul cel mare. Era atât de întuneric şi ceaţă, că nu reuşea să-şi dea seama la ce se gândea el.

– Crezi că vei fi în stare să o înveţi pe Frannie? întrebă el.

Cuvintele lui o surprinseră. După toate prin câte trecuseră în noaptea asta, se aşteptase să existe o intimitate mai mare între ei.

– Da, răspunse ea de parcă ar fi rămas fără suflare.

O enerva că avea o putere atât de mare asupra ei.

– Bine. În noaptea asta, atunci.

Dispăru repede în ceaţă, ca o fantomă. Deschizând uşa, Catherine se strecură înauntru, apoi îşi lipi spatele de uşa de lemn. Nu se aşteptase să-l placă pe Claybourne. Voise doar să-l folosească

şi apoi să uite de el. Dar acum ştia că, indiferent de rezultatul înţelegerii lor, nu avea să-l uite niciodată. Niciodată.

În timp ce trăsura lui înainta spre destinaţia finală, Luke asculta sunetul oraşului care se trezea la viaţă. Îi plăcuseră întotdeauna agitaţia şi gălăgia din Londra, în special cele din orele dimineţii. Când era mic, simţise că acestea ofereau numeroase oportunităţi: buzunare de pipăit, mâncare de furat, trucuri pe care să le folosească asupra celor care nu bănuiau nimic. Şi apoi mai era şi Frannie.

Din prima noapte în care Jack o adusese la Feagan, din acea primă noapte când observase fetiţa mică de lângă foc, prima noapte în care ea se târâse până la mormanul de pături, îşi vârâse mânuţa mică într-a lui şi-i spusese să nu-i fie frică, de atunci o iubise.

Nu-şi mai amintea nimic din viaţa lui, de dinainte să-l găsească Jack. Marcus Langdon şi încercarea lui de-a obţine titlul îl impulsionaseră să-şi amintească tot ce putea din trecutul lui. Dar nu era nimic. Toate amintirile lui erau de pe stradă.

Poate că ar fi trebuit să se întoarcă acolo, să se întoarcă acolo împreună cu Frannie. Să-l lase pe Langdon cu titlul. Luke sigur nu avea nevoie de bani. Graţie parteneriatului său cu Jack, era un om bogat. Dar nu prea îi venea să renunţe la titlul despre care bătrânul îl asigurase că îi aparţine. Ajunsese să-l iubească în felul lui pe bătrân, şi o parte din el considera că ar fi fost o trădare faţă de cel care îl salvase de la spânzurătoare şi îl îngrijise atât de bine.

Trăsura se opri în faţa unei case pe care Luke o vizita rareori. Păşi afară, pe strada pavată, şi urcă treptele cu pas grăbit. Nu ciocăni şi nici nu aşteptă să fie invitat înăuntru, ci pur şi simplu deschise uşa şi intră.

O servitoare care ştergea de praf balustrada scării interioare scoase un ţipăt scurt, apoi, recunoscându-l, făcu o mică reverenţă.

– Unde sunt? întrebă el.

– În salonul în care se serveşte micul dejun, milord.

Informaţia îl uimi. Se aşteptase să-i găsească încă dormind, ba chiar se delectase cu ideea că avea să-i trezească din somn. Dar poate că nu ar fi trebuit să fie surprins. Oamenii nu prea puteau dormi până târziu atunci când aveau conştiinţa încărcată, ba chiar

le erau greu să adoarmă. Își croi drum prin casă fără să ezite. Nu avea nici mănuși, nici pălărie, pentru că formalitățile astea nu i se păreau necesare atunci când o conducea pe Catherine acasă la ea. De-abia pe drumul de întoarcere spre casă se răzgândise și se hotărâse să se oprească mai întâi aici. Avea o ținută neglijentă, însă el nu fusese niciodată interesat să-i impresioneze.

Intră în salon de parcă ar fi fost la el acasă. Fără îndoială, pașii lui hotărâți îi avertizaseră pe cei dinăuntru că se apropia. Împingându-și scaunul înapoi, Marcus Langdon se ridică în picioare atât de repede, că aproape se dezechilibră. Mama lui icni și chipul ei dolofan tremură în timp ce se chinuia să se ridice.

– Nu ai nici un drept să fii aici, domnule! exclamă ea scuipând peste farfurie, o farfurie pe care se afla un munte de mâncare, din care s-ar fi putut hrăni o familie cu patru membri.

– Din contră, doamnă, eu sunt cel care plătește chiria pentru casa asta. Merse până la bufet, luă o farfurie și începu să aleagă din mâncăruri. Ei sigur nu se zgârciseră atunci când își umpluseră farfuriile. Îndrăznesc să spun chiar că eu am cumpărat bucatele de la acest minunat mic dejun, și la fel și pe servitorii care l-au pregătit. Ridică o sprânceană spre lacheul care stătea în apropiere. Ocupă-te să primesc niște cafea.

– Da, milord, spuse acesta și porni imediat spre ușa care ducea spre bucătărie.

Luke își duse farfuria la masă, ocupă scaunul din fața mamei lui Langdon – nu avea nici un dubiu că ea era mai periculoasă dintre cei doi – și zâmbi de parcă totul era minunat în lume. Vă rog, nu vă întrerupeți masa din cauza mea.

Langdon se așeză cu grijă, iar mama lui cu mai puțină grație.

– Doamne sfinte, ăla de pe cămașa ta este sânge? întrebă Langdon.

Sângele lui Catherine. Luke nu se gândise deloc la faptul că ea sângerase pe hainele lui. Dându-și seama cât de aproape fusese să o piardă, avu un sentiment straniu, ca și cum ar fi fost bolnav, dar acum nu putea stărui asupra acestui lucru, și nici nu-și permitea să-i fie distrasă atenția. Mai întâi trebuia să aibă de-a face cu ăștia doi.

Luke începu să taie o bucată de şuncă, de parcă întrebarea lui Langdon n-ar fi avut nici o importanță.

– De fapt, da. Sunt sigur că vi se va părea interesant. Mi s-a întâmplat ceva ciudat când mă întorceam acasă de la Dodger, dimineața devreme. Trăsura mea a fost oprită, şi câțiva tâlhari m-au amenințat că mă omoară. Vă puteți închipui aşa ceva?

Langdon păli. Mama lui se înroşi la față, într-o nuanță groaznică, presărată cu pete. Luke bănuia că fusese o femeie drăguță înainte ca înverşunarea să-i înăsprească trăsăturile.

– Ai fost rănit? întrebă Langdon.

Luke nu fu surprins de tonul sincer îngrijorat din glasul bărbatului. Marcus Langdon era cu doi ani mai mare decât Luke. Avea vestiții ochi gri caracteristici familiei Claybourne, precum şi părul negru. Era un bărbat chipeş. Luke bănuia că dacă mama lui Langdon nu l-ar fi urât atât de mult, ei doi ar fi putut deveni prieteni. Dar Langdon îi era loial mamei sale, nu celui care îi uzurpase dreptul la titlu.

– Aproape deloc, îl asigură Luke. După cum îți poți da seama, deoarece am crescut pe străzile Londrei, sunt foarte capabil să mă descurc cu cei care se târăsc afară din cotloanele sale cele mai ascunse. Ai vreo idee cine ar vrea să mă vadă mort zilele-astea?

Langdon îşi mută privirea spre mama sa şi-napoi la Luke.

– Nu.

– Cred că majoritatea celor din Londra, spuse doamna Langdon. Nu eşti prea popular, însă asta e ceva normal când vine vorba de hoți.

Luke îi zâmbi îngăduitor.

– Ne întoarcem la asta? Am auzit că ai depus o cerere la Curte.

Langdon îi aruncă iarăşi o privire rapidă mamei sale, care îşi îndreptă umerii în semn de sfidare.

– Cum ai auzit asta? întrebă Langdon.

– Am mijloacele mele.

– Titlul îi aparține de drept fiului meu, zise doamna Langdon.

– Bătrânul era de altă părere.

– Nu te-ai referit niciodată la el ca la un bunic. Marcus da.

Luke se străduí din răsputeri să nu arate cât de mult îl afectară cuvintele ei.

– Ştiu prea bine asta, doamnă, dar nu-mi vei smulge titlul. Îmi plac mult prea mult beneficiile care îmi revin odată cu el. Se ridică în picioare şi se uită la bărbatul despre care nimeni din încăpere nu credea cu adevărat că este vărul lui. Dacă vei dori vreodată să-ţi câştigi traiul prin muncă cinstită, dă-mi de veste.

– Cinstită? La Dodger?

– Am şi alte afaceri. Nu se plăteşte la fel de bine, dar sunt mai respectabile. Aş avea nevoie de un om bun care să mă ajute să le administrez.

Langdon râse dispreţuitor.

– Nu înţelegi ce înseamnă să fii un gentleman. Nu ai înţeles niciodată. Noi nu muncim.

– Spune-mi, Langdon, dacă ţi-aş tăia venitul, cum ai mai plăti avocatul pe care l-ai angajat să te reprezinte la Curte?

Bărbatul rămase tăcut. Luke ştia că îl provoca – şi că nu era înţelept din partea lui să o facă. Şi cu toate astea, nu se putea opri.

– Poate că ar trebui să vii cu mine data viitoare când mă întâlnesc cu administratorul meu, ca să vezi exact ce vei moşteni în cazul în care vei câştiga la tribunal. Presupun că venitul pe care îl produc proprietăţile tale nu va fi la fel de generos precum cel primit de la mine. Gândeşte-te la asta.

Înainte să plece, făcu o plecăciune batjocoritoare înaintea lor. Apoi, de-abia ajuns în trăsură, simţi că durerea îi sfâşie capul. Durerile de cap veneau ori de câte ori avea o confruntare cu ei, fără îndoială ca urmare a sentimentului de vinovăţie, pentru că ştia că ei aveau dreptate, şi el nu. Ţinea cu dinţii de ceva ce nu-i aparţinea. Dumnezeu ştia de ce refuza să renunţe. Poate deoarece credea că avea să iasă ceva bun din faptul că era considerat nobil.

Sau pur şi simplu pentru că bătrânul crezuse cu atâta patimă că locul lui era acolo şi, dintr-un motiv pe care Luke nu reuşea să-l înţeleagă, el nu voia să-l dezamăgească.

– Ai încercat să-l omori? întrebă Marcus Langdon în timp ce se plimba prin faţa căminului.

– Părea a fi cea mai simplă cale de-a obţine ce ne dorim.

– Dar, după cum ţi-am explicat, eu vreau să mergem la tribunal. Vreau ca totul să fie legal.

– Asta ar putea dura ani întregi.

– Nu vreau să existe vreo îndoială că eu sunt adevăratul conte de Claybourne.

– Nici acum nu există vreo îndoială. Toată Londra ştie că este un impostor.

Marcus ura vocea ei calmă, lipsită de absolut orice emoţie.

– Nu vreau să fiu părtaş la asta...

– Acum e mult prea târziu să ai remuşcări.

Marcus scutură din cap.

– De ce ai atâtea mustrări de conştiinţă? El l-a omorât pe tatăl tău!

– Asta nu s-a dovedit niciodată!

– Nici măcar el nu a negat!

– Sincer vorbind, nu pare a fi un criminal.

Un râset sumbru răsună în încăpere.

– Nici eu, că tot veni vorba!

Marcus crezuse întotdeauna că ura era un sentiment plin de pasiune, dar privind în ochii întunecaţi ei persoanei care stătea în faţa lui, îşi dădu seama că era o emoţie rece, foarte rece... şi foarte, foarte periculoasă.

Capitolul 10

În noaptea asta, nu.

C

Catherine studie biletul pe care-l primise ceva mai devreme în seara aceea. Apoi îl compară cu cel pe care ar fi trebuit să îl ardă. Era greu de crezut că fuseseră scrise de aceeaşi mână. Cel din urmă era mai degrabă o mâzgălitură, arătând de parcă ar fi putut fi scris de tatăl ei cel bolnav. Nicidecum de curajosul, puternicul şi îndrăznetul Lord Claybourne.

Pe neaşteptate, fu cuprinsă de teamă. El se bătea deja cu tâlharii când ea coborâse din trăsură. Se făcuse nevăzut în umbră,

doar pentru ca apoi să reapară. Ea presupusese că era nevătămat, dar era posibil să se înşele. Poate fusese rănit. Grav. Îi stătea în caracter să se îngrijoreze de rana ei şi să o lase netratată pe a lui – să se străduiască să fie atât de uimitor de curajos şi să dea dovadă de spirit de sacrificiu. În clipa asta, era posibil să se lupte cu vreo infecţie, să tremure din pricina febrei şi să se zvârcolească de durere.

Cu certitudine, scrisul lui arăta că ceva nu era în regulă. Iar scrisoarea era atât de directă, de tăioasă. După toate prin câte trecuseră împreună, merita o explicaţie. Oricum ar fi fost, ea intenţiona să o primească... după cum plănuia ea, nu el.

Catherine aşteptă să treacă timpul, până când oamenii cuviincioşi nu aveau să mai fie pe străzi. Apoi chemă trăsura. La fel ca prima dată când îl vizitase pe Claybourne, îi ceru vizitiului să o lase să coboare în parcul St. James.

– Nu trebuie să mă aştepţi, spuse ea.

– Milady...

– O să fiu bine.

Şi plecă înainte ca vizitiul să mai comenteze ceva.

Se strecură pe alei, se ascunse în spatele copacilor şi-şi croi drum cu foarte mare grijă până la uşa servitorilor. Odată ajunsă acolo, ciocăni repede.

Îi deschise o femeie durdulie, care purta şorţul peste cămaşa de noapte. Fără îndoială era bucătăreasa, mereu gata să pregătească mâncarea.

– Trebuie să-l văd pe Excelenţa Sa, spuse Catherine.

– Nu primeşte vizitatori.

– E acasă?

Femeia ezită.

– E foarte important să-l văd.

Catherine trecu de femeie, fără să-i bage în seamă protestele.

– Domnule Fitzsimmons! Domnule Fitzsimmons! ţipă femeia.

Catherine nu ar fi acceptat niciodată o astfel de miorlăială în casa ei. Claybourne avea nevoie de o nevastă şi, înainte să ducă la capăt gândul acesta, îşi aminti că tocmai ăsta era şi planul lui. Altfel, n-ar fi avut nici o înţelegere cu ea.

Valetul intră în bucătărie şi făcu ochii mari de uimire când o văzu pe Catherine.

– Trebuie să-l văd pe Claybourne, îl informă ea fără altă introducere.

– S-a culcat, doamnă.

– E bolnav?

– Eu nu discut despre treburile Excelenţei Sale.

– Trebuie să îl văd. E o problemă de viaţă şi de moarte. Îndrăznesc să spun că vei fi dat afară când va afla că am fost aici şi că n-am fost condusă imediat la el.

Valetul o studie îndelung, ca şi cum ar fi avut curajul să o contrazică, după care se înclină uşor.

– Dacă sunteţi drăguţă să veniţi cu mine.

Ea îl urmă afară din bucătărie, pe hol.

– Doamna...

– Nu ştie nimeni că sunt aici, îl întrerupse ea, sigură de faptul că omul plănuia să-i distragă atenţia de la ce voia să facă.

La fel, era foarte conştientă de felul în care i se adresase, de parcă habar n-avea care era rangul ei în societate, ceea ce era în avantajul ei. Bărbatul oftă, ca şi cum femeia din faţa lui era o corvoadă prea dificilă pentru el. În timp ce o conducea în sus pe scări, Catherine se gândi să întrebe:

– E singur, da?

– Da, doamnă.

Dintr-odată, Catherine se întrebă ce naiba făcea acolo. Vizita ei nu era altceva decât o mare imprudenţă. Relaţia lor era asemănătoare cu cea dintre un stăpân şi servitorul său, iar ea era stăpâna. Nu, nu era aşa. Era un parteneriat. Şi avea nevoie ca el să fie sănătos, pentru a-şi duce la îndeplinire partea de înţelegere. Aşa că avea să-l vadă, să stabilească ce îi trebuia şi să se asigure că va obţine orice avea nevoie.

După ce ajunseră în capul scărilor, valetul merse pe hol până în dreptul unei uşi închise. Catherine luă lampa de pe masa din apropiere.

– Dacă aşteptaţi aici..., începu el în timp ce deschise uşa.

Însă Catherine nu avea de gând să aştepte, riscând ca Luke să-i ordone valetului să o scoată de pe proprietatea lui. Înainte

ca servitorul să-i poată anunța prezența sau să poată vorbi cu Claybourne, se strecură pe lângă el, spunând:

– Serviciile tale nu mai sunt necesare.

Îi închise ușa în nas, lăsându-l șocat, și apoi se întoarse spre persoana care zăcea întinsă în patul cu baldachin.

Claybourne își trase repede cearșaful peste coapse, dar nu înainte ca ea să-i poată zări piciorul gol, coapsa fermă și posteriorul rotund. Nu purta nici o cămașă de noapte. Se părea că nu purta absolut nimic.

– Ce faci aici? rosti el scrâșnind din dinți și apăsându-și podul palmei de frunte. Am trimis... un bilet.

– Ai dureri.

– Știu prea bine asta.

– Ai fost lovit noaptea trecută?

– Nu fi absurdă! Pleacă!

Ea își aminti cum și tatăl ei suferise de dureri îngrozitoare de cap și apoi, într-o noapte...

– Ar trebui să chemi un doctor... doctorul Graves.

– A fost deja aici. Mă doare numai capul. Până mâine voi fi bine. Doar... lasă-mă în pace.

– Vorbești de parcă ai mai fi trecut prin asta.

Catherine făcu un pas mai aproape. Nu mirosea precum dormitorul unui bolnav, nu mirosea ca în camera în care stătea tatăl ei. Era doar un iz puternic și astringent de bărbat. Dintr-un motiv ciudat, îi plăcea mirosul acela mai mult decât parfumul florilor din grădină.

– Nu ai fost rănit noaptea trecută? întrebă ea din nou.

– Nu.

Luke respira greu. Ea puse lampa pe noptieră, își scoase pelerina și o atârnă de scaunul din apropiere, apoi se așeză pe marginea patului.

– Asta nu se cuvi... începu el.

– Șșș! De când îți pasă ție de ce este cuviincios? Stai nemișcat.

Aplecându-se înainte, își puse palmele de-o parte și de alta a capului său și începu să-i maseze încet tâmplele cu degetele. Era foarte încruntat și își încordă maxilarul. Când o privi, Catherine îi văzu durerea reflectându-se în ochii argintii.

– Faci un joc periculos, Catherine.

– Nimeni nu ştie că sunt aici. Am luat măsuri de precauţie şi am fost foarte atentă. Nici măcar omul care mă urmăreşte nu era prin preajmă.

– Poftim? El se ridică fulgerător din pat, gemu, duse mâinile la cap şi căzu înapoi. La naiba, la naiba, la naiba, bolborosi el, respirând scurt şi rapid.

– Dacă blestemi de trei ori este mai eficient decât o dată? întrebă ea.

El chicoti uşor.

– Nu prea. Dar mă simt puţin mai mulţumit. Acum, spune-mi... despre omul care te urmăreşte.

– Doar dacă închizi ochii şi mă laşi să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să-ţi alin durerea. Tatăl meu a suferit de dureri îngrozitoare de cap. Îl ajuta dacă îi masam tâmplele apăsând puţin.

Era atât de aproape de el, încât putea vedea că Luke nu era străin de durere – tot trupul lui purta urmele acesteia, cicatrici mici răspândite ici-colo, pe pieptul lui de altfel extrem de atrăgător. Ura gândul că îndurase orice fel de suferinţă. Ce făcuse el, de meritase aşa o viaţă aspră? De chiar şi acum, când avea aproape totul, tot mai suferea.

– Închide ochii, îi ordonă ea.

Spre marea ei uimire, el se supuse fără să protesteze.

– N-ar trebui...

– Şşş, îl întrerupse ea. Relaxează-te. Şşş. O să mai scad puţin intensitatea luminii.

Se îndepărtă ca să micşoreze flacăra lămpii de pe noptieră. El gemu, de parcă durerea ar fi devenit mai puternică. Îşi duse din nou palmele la tâmplele lui şi începu să i le maseze.

– Mâna ta.

– Nu mă deranjează, minţi ea, fără să ştie exact de ce simţea nevoia imensă de a-i alina durerea cu preţul propriei suferinţe.

Poate că încăierarea de noaptea trecută formase o legătură între ei. Luptaseră în aceeaşi bătălie şi supravieţuiseră.

– I-ai trimis şi lui Frannie un bilet?

El îşi mişcă încet capul dintr-o parte în cealaltă.

– Ei vor şti despre ce e vorba.

Prin urmare, el mai suferise şi înainte de dureri de cap, fără îndoială că în singurătate. De ce nu era Frannie aici, ca să-i aline suferinţa?

– Ce a recomandat doctorul Graves?

– Mi-a dat o pudră. Nu m-a ajutat. Luke începu să respire mai uşor. Vorbeşte-mi despre omul ăla.

Chiar şi acum, când avea dureri, el era preocupat de ea. Şi, deşi era singură în dormitorul lui – în patul lui, mai exact –, el se comporta ca un gentleman perfect. Ea crezuse dintotdeauna că Lucian Langdon era un derbedeu, un ticălos şi îi acordase mult mai multe atribute care nu îl onorau, dar descoperea că legenda ţesută în jurul lui era foarte departe de adevăr. Legenda era despre un om demn de dispreţ, însă, în realitate, el era un om la care ea credea că putea ajunge să ţină foarte mult. Voia să pună capăt suferinţei sale şi să-i aducă pe cât de multă bucurie poate.

– Nu ştiu. Probabil că sunt prostuţă, dar eu tot văd un domn în urma mea. Şi cred că e vorba despre acelaşi domn. E greu de spus, pentru că nu i-am văzut chipul decât pentru o clipă. Se întoarce mereu cu spatele şi ar fi absolut nepotrivit să mă duc la el şi să îl întreb.

– Atunci, poate că nu e nimic.

– Asta am încercat să-mi spun şi eu, dar îmi atrage atenţia tocmai faptul că el încearcă să nu o facă. Ieri m-am dus în mai mult magazine, am cumpărat lucruri nefolositoare, şi el părea mereu să mă aştepte atunci când ieşeam. Când mă uitam în altă parte, să văd dacă mai e şi altcineva prin preajmă, şi înapoi la el, dispărea.

– Poate că e unul dintre nenumăraţii tăi admiratori.

Ea pufni.

– Eu nu am admiratori.

– Îmi vine greu să cred asta.

Glasul lui o avertiză că era pe cale să adoarmă, şi ea îşi dădu seama că ajutorul ei îi alungase durerea. Încercă să înăbuşe sclipirea de invidie la gândul că Frannie ar fi mereu acolo, ajutându-l cu orice ar avea nevoie. O plăcea pe Frannie. Chiar îi plăcea de ea. Era dulce, bună şi deloc pretenţioasă. Catherine înţelegea motivul

pentru care tânăra femeie se temea de cercurile aristocrate, unde doamnele erau atât de sigure pe ele.

– Omul acesta... există vreun motiv pentru care să te urmărească? întrebă Claybourne.

– Nu, din câte ştiu eu. Doar nu crezi că el e responsabil cu atacul de ieri-noapte, nu?

El făcu ochii mari şi se încruntă.

– De ce ai crede asta?

– Mi se pare că e o coincidenţă prea mare. Nu ştiu nici un motiv pentru care m-ar urmări cineva.

– Sunt sigur că atacul de ieri a avut mai mult de-a face cu mine decât cu tine. M-ar ajuta dacă mi l-ai descrie pe individul ăsta.

– La ce anume te-ar ajuta?

– Ca să-mi dau seama cine este.

– Ah, deci cunoşti toţi tâlharii din Londra, nu?

– Îi cunosc pe mulţi. Aşadar, cum arată?

– Poartă o pălărie mare, cu boruri largi, trasă atât de mult pe cap că nu sunt sigură ce culoare are părul lui. Cred că e închis la culoare. Are trăsături aspre, greu de descris pentru că nu au nimic deosebit.

– Dacă l-ai vedea din nou, l-ai recunoaşte?

– Probabil, dar acum nu ar trebui să te preocupi de asta, spuse ea încet. Trebuie să scapi de durere.

Luke închise ochii şi încuviinţă uşor.

– Mai vorbeşte-mi, îi ceru el cu atâta blândeţe, că părea mai degrabă o rugăminte.

– Despre ce?

– Spune-mi... cum merge treaba cu Frannie.

Catherine oftă. Ar fi trebuit să se aştepte ca el să-i ceară amănunte despre iubirea lui.

– Merge foarte bine. După cum ai spus şi tu, este inteligentă. Dar cred că trebuie să lărgim zona lecţiilor dincolo de biroul ei. Cred că ar fi mai bine dacă le-am ţine aici. La Dodger nu avem un serviciu de ceai, de exemplu. Nu avem un salon. Nu este lumea unei lady.

– Aici... nu e lumea unei lady.

– Dar va fi, odată ce vă veți căsători. Vom vorbi despre asta când te vei simți mai bine.

Un colț al gurii i se arcui.

– Nu-ți place să pierzi o dispută.

– Nu mi-am dat seama că ne certam, dar sincer vorbind, cine vrea să piardă? Se aplecă și-i șopti la ureche: Acum culcă-te! Când te vei trezi, nu vei mai simți durerea.

Îi oboseau brațele. Își schimbă poziția în așa fel încât să se rezeme cu coatele pe pat. Nici nu se gândise la faptul că această mutare avea să o aducă mai aproape, cu sânii lipiți de pieptul lui. Dar el era mult prea adormit ca să bage de seamă, în timp ce ea era extrem de conștientă de faptul că sfârcurile i se întăriseră. Aproape dureros. Poate că aveau să sufere amândoi până dimineață. Totuși, nu putea nega faptul că era mulțumită să rămână acolo unde era.

Continuă să-i frecționeze tâmplele, apoi începu să-i maseze obrajii cu degetele mari. Și în tot acest timp observa liniile fine ale chipului său. Nu avea mult peste treizeci de ani, și totuși, greutățile lăsaseră urme pe trăsăturile lui. Atunci, în prima noapte în biblioteca lui, privise îndelung portretul unui bărbat, cel mai probabil contele de dinaintea lui. Nu-i fusese greu să observe asemănările. Deși Claybourne susținea că nu va găsi nici una, ea își închipuise că da. Cât de diferit ar fi arătat portretul acela dacă bărbatul ar fi trăit o viață la fel de aspră ca aceea prin care trecuse omul căruia îi aducea acum alinare.

Nu-i plăcea să recunoască îngrijorarea pe care o simțise, cât de mult ajunsese să țină la el. Ca prieten. Nu avea să existe niciodată ceva mai mult de atât între ei.

El era îndrăgostit de Frannie, iar Catherine... Ei bine, Catherine încă nu întâlnise pe cineva care să-i fi cucerit inima. Deși nu putea nega faptul că Luke avea ceva anume care o incita. Sinceritatea lui stranie. Dorința de-a o apăra. Dragostea profundă pe care o nutrea pentru altă femeie și eforturile pe care era dispus să le facă pentru a o avea în viața lui.

Catherine nu-și putea închipui un bărbat care să-i fie atât de devotat. Acum, că îl cunoscuse pe Claybourne, nu știa dacă s-ar

fi putut mulțumi cu un bărbat mai slab decât el – asta dacă ar fi întâlnit vreodată un bărbat cu care să simtă că se poate mărita.

Simți cum trupul lui Claybourne se relaxa treptat, fiind conștientă că adoarme. Probabil că ar fi trebuit să plece acum, însă nu dorea asta. În ciuda a ceea ce-i dicta rațiunea, își lipi capul de pieptul lui și-i ascultă ritmul liniștit al inimii.

Trecuse prin agonie și, cu toate astea, fusese suficient de politicos cât să-i trimită un bilet. Politicos. Nu se așteptase la asta din partea lui.

Bun. Sincer. Curajos. Blând. Grijuliu.

Ea avusese impresia că avea să aibă de-a face cu un diavol. Dar încet-încet, începea să devină un înger în ochii ei. Un înger întunecat, desigur, și totuși un înger.

– Mami!

– Șșș, dragule, șșș, trebuie să facem liniște. Ne jucăm. O să ne ascundem de tati.

– Frică.

– Șșș, nu-ți fie frică, scumpule. Mami nu va lăsa să ți se întâmple nimic rău.

Luke se trezi cu o tresărire, cu o greutate apăsându-i pieptul. Visul îi aducea înapoi durerea de cap cu care se luptase toată ziua, încă de când plecase de la Marcus Langdon. Dar nu se mai gândea la Langdon, ci la un moment când se afla pe o alee întunecată – la cuțite, bâte de lemn, la un atac sălbatic. Luke continua să o vadă pe Catherine așa cum o văzuse noaptea trecută, cu coada ochiului, apărându-l, ridicându-și brațul ca să primească lovitura care-i fusese menită lui.

Avea obiceiul să-i ceară vizitiului să-l ducă acasă pe o cale ocolitoare, pentru că fusese atacat de mai multe ori. Dar devenise nesăbuit de când începuse parteneriatul cu Catherine. Voia să o aducă acasă cât mai repede posibil. Nu voia să petreacă mai mult timp decât era necesar în trăsură alături de ea, respirând parfumul ei dulce, conversând, ajungând să o cunoască, să o vadă drept ceva mai mult decât fiica răsfățată a unui duce.

Evitase aristocrația pentru că nu voia să vadă asemănările. Nu voia să-i vadă ca pe niște oameni pe care i-ar putea respecta. Prin

Catherine începea să înțeleagă că și ei aveau multe temeri, visuri, speranțe și greutăți. Și ei aveau probleme ca oricine altcineva și le înfruntau cu capul sus – ca toată lumea.

Dacă i-ar fi văzut așa cum erau în realitate, acțiunile pe care le întreprinsese pentru a deveni unul de-al lor l-ar fi făcut să se simtă și mai rușinat decât îl făceau ei. Fusese învățat de mic să ia ceea ce nu-i aparținea de drept, doar ca să supraviețuiască. Dacă afirma că nu este contele de Claybourne, i-ar fi fost iertate păcatele? Sau s-ar trezi singur?

În cazul ăsta, ar prefera să fie cu Catherine.

Se smulse din starea de letargie în care plutise. De ce se gândea la Catherine, de ce visa la ea... de ce simțea atât de puternic parfumul ei?

Deschizându-și ochii, se uită la greutatea de pe pieptul lui. Catherine. Ce făcea?... Apoi își aminti: sosise, îi frecase tâmplele și apoi îl făcuse să adoarmă profund. Oare mai dormise vreodată atât de bine?

Până să aibă visul. Când încercă să și-l amintească, simți iarăși o durere chinuitoare, așa că renunță. Nu avea foarte des dureri de cap atunci când era în Londra, dar când se afla la reședința de la țară, erau foarte frecvente. Nu-i făcea bine ceva din aer. Era aproape sigur de asta.

Își întoarse ușor capul și văzu mâna bandajată a lui Catherine pătată cu sânge, odihnindu-se pe perna lui, acolo unde probabil căzuse după ce adormise și ea. O duruse când îi masase tâmplele, și avea s-o certe pentru asta. Dar fusese atât de reconfortant să nu mai fie singur cu durerea. Se putea gândi la o mie de motive pentru care ea nu trebuia să fie acolo. Cel mai grav dintre ele fiind faptul că îl incita într-un fel în care nu i se mai întâmplase de mult timp.

Era din cauză că nu mai fusese cu o femeie de multă vreme. Așa își explica el. Voia să creadă asta – la fel de mult cum bătrânul voise să creadă că Luke era cu adevărat nepotul lui, și Luke voia să creadă că ceea ce începea să simtă pentru Catherine era doar dorință fizică, era ceva ce-i trebuia trupului său, că îl excita și nimic mai mult.

Pentru că un bărbat nu putea iubi două femei. Iar inima lui îi aparținea lui Frannie. Fusese a ei dintotdeauna. Iar Catherine era doar... curajoasă, puternică, hotărâtă. Enervantă.

În timp ce se gândea la cât de enervantă era, cum nu avea să se supună niciodată voinței unui bărbat, prinse câteva șuvițe rebele din părul ei între degetul mare și arătător, mângâindu-le încet și imaginându-și că-i desface coafura și eliberează cascada aceea de păr mătăsos pe pieptul lui. Cât de mult i-ar plăcea să-și îngroape fața în părul ei. Cât de mult i-ar plăcea să simtă și altceva decât părul ei mătăsos. Cât de mult i-ar plăcea să-i simtă pielea catifelată, să se piardă în ea, să fie înconjurat de inima, parfumul și tandrețea ei. Fără să vrea, lăsă să-i scape un geamăt de dorință.

Catherine își deschise ochii și-i zâmbi, complet străină de chinul prin care trecea trupul lui.

– Ce-ți mai face capul? îl întrebă ea, ca și cum faptul că se trezise în dormitorul unui bărbat era la fel de normal ca servirea unui ceai.

– Mult mai bine.

– Bine.

Catherine se ridică puțin, și el își dădu seama, speriat, că, din cauza ridicăturii din mijlocul patului, i-ar fi fost imposibil să nu-și dea seama care fusese reacția lui la apropierea fizică dintre ei. Poate că orice altă femeie nemăritată n-ar fi înțeles ce însemna, dar nu-i spusese ea lui Jack că avea fantezii cu bărbați? Și dacă avea fantezii, însemna că știa...

Se întinse spre ea și-i cuprinse obrazul cu mâna pentru a o opri să-și întoarcă capul într-o direcție care, fără îndoială, i-ar fi făcut pe amândoi să se simtă stânjeniți.

– Mai lasă-mă o clipă.

Ea se încruntă.

– Ca să fiu sigur că nu mă doare iarăși capul.

Ea-și trecu degetele prin părul de la tâmplele lui.

– N-ar trebui, cel puțin pentru o vreme.

Asta nu îl ajuta deloc. Din contră, făcea ca ridicătura să se înalțe și mai mult.

– De unde ai ştiut ce să faci? întrebă el, căutând orice ca să-şi distragă atenţia, să-l ţină ocupat şi să-i dea ocazia să-şi stăpânească pofta sălbatică.

– Ţi-am spus... tatăl meu avea dureri de cap.

– Am auzit că este bolnav.

Ea dădu din cap, se îndreptă puţin de spate şi-şi puse mâinile în poală.

– Da, a avut un atac de apoplexie.

Luke îşi coborî braţul, aşa că acum nu o mai atingea.

– Îmi pare rău. E o povară grea pe umerii tăi. Fratele tău n-ar trebui să fie aici?

– Fratele meu nu ştie. El şi tata au avut o ceartă, şi Sterling a plecat. Nu ştiu despre ce a fost vorba. Am auzit doar urletele. Pun pariu că asta nu ştiai!

– Nu, nu ştiam.

– Toată lumea crede că Sterling este nechibzuit şi nemernic. M-am gândit să-i dau de veste, dar tata se agită foarte mult ori de câte ori îi vorbesc despre asta. În ultima vreme, m-am gândit la fostul conte, care voia atât de mult să fii nepotul lui... dacă şi cea mai mare dorinţă a tatei este să-şi mai vadă fiul încă o dată înainte să moară, dar este doar mult prea mândru ca să recunoască? Oare Sterling mă va ierta că nu-i scriu, că nu-i spun adevărul? Tu ai face-o?

Fu surprins de cuvintele ei, destul cât trupul lui să revină la o stare cât de cât normală. Slavă Domnului. Slavă Domnului!

– Vrei să-i scriu eu fratelui tău?

Ea îi zâmbi dulce.

– Nu, sigur că nu. Dar ar trebui... deşi ştiu că tata nu vrea să-i scriu? Dacă el ar fi tatăl tău, ai vrea să afli în ce stare este?

– Cred că trebuie să te hotărăşti singură în problema asta. Fă ceea ce-ţi dictează inima.

Ea râse scurt, şi el îşi dădu seama că era mai mult amuzată de ea însăşi. Mai cunoştea vreo femeie care să se simtă atât de bine în pielea ei, precum Catherine? Când avea să ucidă pentru ea, ce avea să omoare, de asemenea, înlăuntrul ei? Cum aveau să o afecteze gesturile lui? Se gândi că, dacă făcea ceva care să o schimbe,

ar fi fost autorul unei crime mai grave, ar fi fost un păcat de neiertat.

– Știi că, până în noaptea în care am apărut în biblioteca ta, credeam că ești un om lipsit de inimă?

– Credeai bine.

Ea scutură ușor din cap.

– Nu, nu prea cred. Ești un bărbat foarte complicat. Nu sunt sigură că îți dai seama cât de complicat. Își trecu degetele peste umărul lui. Cum te-ai ales cu cicatricile astea?

Trupul lui reacționă brusc și violent. O prinse de mână, de mâna rănită. Ea icni. Luke blestemă.

– Îmi pare rău. Duse degetele curbate la buzele sale și le sărută cât de tandru putu. Chiar n-ar trebui să faci asta... n-ar trebui.

Catherine făcu ochii mari, care parcă de-abia acum s-ar fi trezit complet și și-ar fi dat seama...

– O, Doamne sfinte, sigur că n-ar trebui! Sunt în dormitorul unui bărbat! O, iartă-mă! Ce naiba o fi fost în capul meu? Voi pleca imediat!

Se ridică repede de pe pat și se grăbi spre ușă. El se rostogoli pe o parte, departe de ea, dar își întoarse capul în direcția ei.

– Catherine?

Ea se opri la ușă, cu mâna pe mâner, fără să se întoarcă.

– Spune-mi că nu ai venit cu trăsura până la intrarea din față.

Ea scutură din cap.

– Până la parc, dar i-am spus vizitiului să nu mă aștepte.

– Atunci, lasă-mă câteva minute să mă fac prezentabil și te voi conduce acasă.

Încuviințând, Catherine deschise ușa și se strecură afară. El se lăsă să cadă pe spate și rămase cu ochii pironiți la baldachinul de catifea care atârna peste pat. Nu se mai întâmplase niciodată ca o femeie să stea în dormitorul lui, în patul lui, fără să facă dragoste cu ea. Părea de neconceput faptul că asta se întâmplase noaptea trecută, dar ceea ce era și mai uimitor era satisfacția uriașă pe care o simțise pentru simpul fapt că o avusese lângă el. Era suficient. O, voia mai mult, voia mult mai mult, dar ceea ce-i oferise ea era suficient.

El o iubea pe Frannie, o iubise dintotdeauna. Dar, în ultima vreme, se părea că nu era capabil să se gândească decât la Catherine.

Capitolul 11

Catherine era ruşinată. Îi era îngrozitor de ruşine. Se aşeză pe banca de pe hol şi se luptă să-şi stăpânească tremurul corpului. Conversase cu un bărbat, în dormitorul lui – mai rău de atât! În patul lui! – de parcă ar fi stat pur şi simplu în grădină, servind ceaiul şi gustând biscuiţi. Cu nimic altceva decât un cearşaf subţire acoperindu-i minunăţiile trupului. O, şi cât îşi dorea să cerceteze acele minunăţii.

Fusese splendid să adoarmă pe pieptul lui. Avea un piept atât de superb. Nici măcar cicatricile nu-i răpeau din frumuseţe. Nu credea că mai căpătase vreuna după ce venise să locuiască aici. Nu, sigur le căpătase atunci când era mic şi trăia pe străzi. Îi venea să plângă când se gândea la câte îndurase. Cine l-ar putea învinovăţi pentru că se folosise de înşelătorie ca să aibă o viaţă mai bună?

Voia să-l ţină în braţe, să-l mângâie, să-i alunge toate amintirile rele care sigur îl bântuiau. Nu era de mirare că avea dureri chinuitoare de cap. Cine n-ar fi avut, cu amintirile îngrozitoare cu care sigur trăia? Şi ea, prin faptul că-i cerea să omoare, îi îngreuna povara de pe umeri? Când avea să renunţe la ultima bucăţică din sufletul lui, avea să piardă şi ultima bucăţică de umanitate?

Ea nu se aşteptase să fie bun. Nu se aşteptase să fie tandru. Dacă ar fi întrebat-o cineva care este cel mai rău viitor soţ din toată Anglia, care şi-ar bate soţia şi şi-ar teroriza copiii, căruia nu i-ar păsa decât de propriile nevoi şi dorinţe, care s-ar considera mai important decât ceilalţi – dacă ar fi întrebat-o cineva, ar fi dat ca răspuns numele lui Claybourne, fără nici o ezitare. Venise la el pentru că era ferm convinsă că el e mai rău decât

Avendale – şi nimeni nu ar fi cerut unui înger să îl distrugă pe diavol. Ar fi cerut asta altui diavol.

Dar el nu era deloc aşa cum şi-l închipuise ea. Doamne sfinte, nici măcar nu profitase de ea atunci când se aflase în patul lui şi, trebuia să mărturisească, spre eterna ei ruşine, că acest comportament de gentleman o dezamăgise.

Uşa dormitorului se deschise şi el păşi afară. Îmbrăcat. Complet îmbrăcat. Slavă Domnului pentru micile favoruri, chiar dacă îi aduceau o mică urmă de regret.

– Mă simt ca o prostuţă, spuse ea. Zău, nu e nevoie să mă conduci acasă. Dacă îmi pui doar la dispoziţie trăsura...

– Doar nu crezi că, după ce ne-am întâlnit cu tâlharii ăia, şi după ce mi-ai spus că ai impresia că eşti urmărită, o să te expediez într-o trăsură fără să mă asigur că vei ajunge acasă în siguranţă.

Înainte ca ea să-şi poată formula argumentul, stomacul lui scoase un zgomot chiorăit şi Catherine avu impresia că-l vede roşind. Cine-ar fi crezut că diavolul se ruşina atât de uşor? I s-ar fi părut o trăsătură adorabilă dacă el nu ar fi fost atât de masculin, atât de bărbat. Era atât de diferit de omul pe care îl credea ea a fi. O, putea să fie înspăimântător atunci când voia. Nu uitase niciodată modul în care o făcuse să tremure în bibliotecă, şi cum se îndoise de judecata ei. Dar putea fi, în aceeaşi măsură, blând.

– Îmi cer scuze, zise el. Nu pot mânca atunci când mă doare capul, iar acum că mă simt mai bine, mi s-a făcut foame. Luke se uită la ceasul de pe hol. Mai avem câteva ore până la răsărit. Vrei să iei micul dejun cu mine?

Catherine intenţionase să se comporte cuviincios şi să refuze, dar se auzi răspunzând:

– Da.

Din fericire, gura ei fu suficient de înţeleaptă cât să se închidă înainte să mai adauge şi că i-ar plăcea foarte mult. Cum valetul lui părea să nu ştie cine este, se gândi că nu avea să dea naştere la bârfe.

Spre surprinderea ei, după ce o însoţi în bucătărie, Luke nu o trezi pe bucătăreasă. În schimb, o aşeză pe Catherine pe un scaun, la masa servitorilor, găsi câteva bucăţi de pânză şi-i luă mâna într-a lui.

– Credeam că o să mâncăm, spuse ea în timp ce el îi desfăcea bandajul.

– O să mâncăm. După ce îi scoase bandajele, îi studie mâna. Nu arată prea rău. Te doare?

– Mă mănâncă puțin, dar pot să suport.

El o privi în ochi, și Catherine fu lovită de intensitatea din privirea lui. Era de parcă ar fi avut puterea să-i vadă inima.

– Noaptea trecută m-ai mințit când ai spus că nu te doare.

– Sincer, nu a fost atât de rău.

– A fost destul de rău cât să sângerezi.

– Mi se pare că ești nerecunoscător, după cât am muncit ca să te scap de durere.

El făcu o grimasă.

– Din câte văd, știi să-ți susții cauza.

Cu foarte mare blândețe, începu să-i înfășoare cu bucată curată de pânză în jurul mâinii.

– Acum o să ne asemănăm, zise ea. Amândoi vom avea o cicatrice pe mână. A ta e din închisoare, nu-i așa?

– Da.

– Am observat că și domnul Dodger are una. A ta e diferită.

– Mie îmi era rușine de a mea. Am încercat să o îndepărtez. Nu am reușit decât să o fac și mai ușor de văzut.

I se strânse stomacul la gândul că se tăiase singur cu cuțitul. Cât de disperat trebuia să fi fost, ca să vrea să scape de cicatrice.

– Ai stat mult în închisoare?

– Trei luni.

– Care a fost vina ta?

El zâmbi larg.

– Că am fost prins.

Se ridică, și ea îl prinse de încheietura mâinii.

– Ce ai făcut?

– Am furat niște brânză. Nu e ușor să fugi cu o roată de brânză. Dar mi-am învățat lecția: trebuia să fur obiecte mai mici. Întorcându-se, continuă: Mă pricep foarte bine să fac o omletă cu șuncă și brânză. Vrei?

– Pentru că ai fost prins furând brânză, n-aș fi crezut că o s-o mai folosești vreodată.

– Îmi place foarte mult brânza. De ce crezi că am încercat s-o fur?

Ea îl urmări în timp ce se dezbrăcă de haină şi o aşeză pe un scaun. Apoi începu să-şi suflece mânecile.

– Chiar o să găteşti tu? întrebă ea.

El zâmbi.

– Am un program neobişnuit. Deseori nu pot dormi. N-ar fi corect să-i cer bucătăresei să aibă acelaşi program ca mine.

– Dar tocmai ăsta e privilegiul de-a avea servitori. Ei trebuie să fie la cheremul tău.

– Sunt acolo atunci când am nevoie de ei. În clipa de faţă, nu am nevoie. Aprinse lemnele care se aflau deja în maşina de gătit. Vezi? Bucătăreasa îmi lasă lucrurile pregătite. Se uită la ea şi ridică dintr-o sprânceană. Omletă?

– Da, te rog. Cu ce te pot ajuta?

Dădu să se ridice, dar el ridică mâna şi o opri.

– Ai făcut destule, Catherine. Acum este rândul meu să fac ceva pentru tine. Relaxează-te şi bucură-te că eşti răsfăţată.

Ea îl privi cum se mişca prin bucătărie. Ştia unde se află absolut tot. Aplecându-se înainte, îşi puse coatele pe masă şi bărbia în palma sănătoasă.

– Ce văd acolo pe chipul tău este un început de zâmbet? îl întrebă ea gânditoare. Zâmbetul îi schimba cu totul trăsăturile.

– De fapt, îmi place mult să gătesc. Sparse ouăle într-un castron şi le bătu bine. Mă face să mă gândesc la amintiri plăcute.

– De la tine de-acasă? De dinainte să devii orfan?

El se opri pentru o clipă, scutură din cap, apoi se întoarse să prepare ouăle.

– Nu, pe măsură ce ne-am făcut mai mari, Frannie a început să gătească. Îmi făcea plăcere să o urmăresc. Era ca o mămică.

– Atunci când locuiaţi cu omul acela? Feagan... parcă aşa îl cheamă?

– Da, Feagan. Luke adăugă şuncă şi brânză, apoi mai amestecă încă o dată ouăle înainte să toarne totul într-o tigaie pe care o pusese la încins pe maşina de gătit.

– Pedeapsa ta pentru faptul că ai furat brânză pare puţin cam aspră, îi zise ea.

– Şi eu mi-am zis acelaşi lucru, aşa că eram hotărât să nu mai fiu prins niciodată.

– Şi cum a fost, cu adevărat, să creşti în lumea aia?

El studie ouăle din tigaie. Catherine avu impresia că nu voia să-i răspundă, dar el o surprinse:

– Aglomerat, foarte aglomerat. Locuiam şi dormeam într-o singură cameră, înghesuindu-ne unul în celălalt ca să ne încălzim. Şi ne simţeam bine-veniţi acolo. Prima dată când am intrat la Feagan a fost o experienţă foarte diferită faţă de momentul în care am pătruns pentru prima dată într-o sală de bal.

– Presupun că şi vârsta pe care o aveai a avut legătură cu felul în care ai fost întâmpinat. Copiii sunt întotdeauna mai nerăbdători decât adulţii să cunoască noi prieteni de joacă.

– Poate.

– I-am citit *Oliver Twist* tatălui meu. Povestea...

– Am citit-o.

– Şi Dickens a surprins realitatea?

– A schiţat un portret foarte exact al vieţii din stradă, da.

– Nu a fost o viaţă prea plăcută.

– Tu pentru cine ţi-ai da viaţa, Catherine?

Părea a fi o întrebare ciudată. Se uită peste umăr la ea, ca şi cum ar fi aşteptat cu adevărat un răspuns.

– Nu m-am gândit niciodată la asta. Cred că... nu prea ştiu. Cred că pentru tata. Pentru fratele meu. Nu ştiu.

– Lucrul cel mai bun la felul în care am trăit în copilărie a fost că mi-a dat prieteni pentru care mi-aş da viaţa. Aşa că, indiferent cât de îngrozitoare au fost unele momente, per total, nu a fost o viaţă atât de îngrozitoare. Am format legături puternice, lucru care nu s-ar fi întâmplat dacă am fi dus o viaţă mai uşoară.

Răsturnă omleta pe o farfurie. I se alătură la masă, aşeză farfuria între ei, îi oferi un cuţit şi o furculiţă şi-i zâmbi forţat.

– Nu ştiu să fac decât una odată. Ori o lăsăm pe-asta să se răcească în timp ce pregătesc alta, ori o împărţim.

Părea să aştepte răspunsul ei. Împărţirea mâncării părea un gest atât de intim, însă, într-un fel, ea împărţise acelaşi pat cu el.

– Nu am nici o problemă să împart, zise ea.

El rânji ca şi cum ar fi fost amuzat de răspunsul ei.

– Ai vrea şi puţin lapte?

– Da, te rog.

Luke scoase o sticlă din lada cu gheaţă, turnă lapte într-un pahar şi îl puse pe masă. Îşi suflecă mânecile în jos, îşi puse haina pe el şi de-abia apoi se aşeză la masă cu ea.

– Gustă! îi ordonă.

Ea tăie o bucăţică din omletă şi o vârî în gură. O mestecă şi înghiţi, după care zâmbi la el.

– E chiar bună.

– Credeai că nu o să fie?

– N-am cunoscut niciodată un lord care să ştie să gătească.

– Dar amândoi ştim că eu sunt mai degrabă escroc decât lord.

Tăie o bucată mult mai mare şi o mâncă.

– Într-o după-amiază serveam ceaiul cu nişte doamne, începu Catherine, şi una dintre ele a pomenit de faptul că tu nu crezi că cei mici, copiii, ar trebui să se supună legii.

– De unde o fi auzit aşa ceva?

– Spunea că dintr-o scrisoare pe care ai trimis-o la *Times*.

– Nu, ceea ce susţineam în scrisoarea mea era că ei, copiii, chiar şi cei peste şapte ani, nu înţeleg legea şi, prin urmare, nu ar trebui să fie pedepsiţi ca şi cum ar avea puterea de judecată a unui adult.

– Dar legea ar trebui să se aplice tuturor oamenilor.

– Da, într-adevăr. Dar un copil nu înţelege că încalcă legea.

– Dar dacă este pedepsit, va învăţa diferenţa dintre bine şi rău.

– Presupui din start că un copil a învăţat ce este bine şi ce este rău şi că ia o hotărâre voită să facă rău. Dar dacă eşti un copil care creşte pe străzi, lucrurile nu se întâmplă aşa. Ţi se spune că este un joc. Vezi căruţa aia cu mere? Trebuie să iei un măr fără să te vadă nimeni. Şi dacă eşti văzut, trebuie să fugi cât poţi de repede pentru a evita să fii prins. Adu-mi o duzină de mere şi premiul tău va fi unul dintre ele. Şi nu vei merge la culcare cu stomacul gol. Ei cred că acele căruţe sunt acolo pentru jocurile lor. Apoi, când sunt prinşi, sunt pedepsiţi de parcă ar fi ştiut implicaţiile. De curând am aflat de o fetiţă de opt ani care a fost trimisă la închisoare pentru trei luni, pentru că furase ardei iuţi şi dulciuri care, cel mai probabil, nu valorau mai mult de un penny.

Cu cât vorbea mai mult, cu atât glasul îi căpăta un ton de indignare care o uimea. N-ar fi crezut că lui Claybourne îi păsa de copii sau de reformarea închisorilor. Crezuse că este un om căruia nu-i păsa decât de propriile plăceri.

Nu mai avea poftă de mâncare, dar el se străduise atât de mult să pregătească masa pentru ea.

– La fel a fost şi pentru tine?

El scutură încet din cap.

– Nu, eu cunoşteam implicaţiile. Nu ştiu de unde, dar le ştiam.

Mai tăie o bucată de omletă şi o admiră, în vârful furculiţei, înainte să se uite la Catherine.

– Te pricepi de minune să faci conversaţie în timpul mesei. Sper că nu asta o înveţi pe Frannie.

Indiferent de direcţia spre care se îndrepta discuţia lor, reveneau întotdeauna la Frannie. Catherine nu-şi putea închipui că un bărbat ar putea s-o iubească într-atât, încât să fie mereu în gândurile sale. Ea nu invidiase niciodată pe cineva cu adevărat, şi nu credea că ceea ce simţea faţă de Frannie era invidie, dar descoperi să tânjeşte după ceea ce avea tânăra femeie – ceea ce avea şi se temea să accepte.

– Ai vorbit despre problema asta în Parlament? îl întrebă ea.

– Nu. Încă nu am reuşit să mă fac acceptat de nobili şi, până când nu se va întâmpla asta, nu vor asculta nimic din ce am de spus, şi nici nu-mi vor da crezare.

– Nu prea poţi să-i învinovăţeşti. Tu nu participi la baluri, nu faci vizite...

– Nu văd care ar fi scopul lor.

– Acesta e motivul pentru care mi-ai refuzat invitaţiile?

– Vorbeşti de parcă ai fi fost jignită.

– Nimănui nu-i place să fie refuzat categoric.

El îşi puse cotul pe masă şi se aplecă spre ea.

– De ce mă invitai?

Ea îşi ridică bărbia. Nu avea de gând să mărturisească faptul că fusese dintotdeauna fascinată de el.

– Mi se părea un gest politicos.

El avu neruşinarea să râdă, şi ea fu şocată de sunetul acela plin de voioşie. De parcă ar fi fost cu adevărat amuzat, de parcă ar fi bănuit că nu-i spusese tot adevărul.

– Şi eu care credeam că m-ai invitat pentru că aveai un dram de imoralitate şi voiai să te joci cu diavolul. Crezi că e important să fii politicos? întrebă el.

– Da. Mereu. De exemplu, e foarte nepoliticos să-ţi pui cotul pe masă în timp ce mănânci. Mă întreb dacă nu ai şi tu nevoie de lecţii de maniere, la fel ca Frannie.

– Să ştii că, atunci când situaţia o cere, dau dovadă de maniere ireproşabile.

– Asta spui tu. Poate că am nevoie de dovezi. Crezi că e posibil ca noi trei – eu, tu şi Frannie – să luăm cina într-o seară? Servitorii tăi sunt capabili să servească invitaţi?

– Sigur că da. Bătrânul a angajat doar cei mai buni oameni.

– Nu te referi niciodată la el ca la bunicul tău.

– După cum bine ştii, nici nu era.

– Eşti absolut sigur?

Privirea lui coborî asupra mesei şi de-abia atunci îşi dădu şi Catherine seama că se aplecase înainte, sprijinindu-se cu ambele coate – la naiba! – pe masă. Se îndreptă.

– Eviţi să-mi răspunzi la întrebare.

– Fiul bătrânului şi soţia acestuia îşi duseseră copilul în vârstă de şase ani la grădina zoologică. Amândoi adulţii au fost găsiţi morţi, ucişi pe o alee mizerabilă. Cred că – dacă aş fi fost copilul acela – n-aş fi uitat prea curând scena oribilă în care părinţii mei erau omorâţi.

– Doar dacă n-ai fi fugit, dacă de fapt nu ai fi văzut nimic.

El păru să cadă pe gânduri pentru o clipă, apoi scuturâ din cap.

– Totuşi, ar trebui să mi-i amintesc. Dar nu.

– Dar Lucian şi Luke sunt nume care seamănă atât de mult...

– O coincidenţă.

Devenise enervantă încăpăţânarea lui de-a se considera un şarlatan. Din motive pe care nu le putea explica, voia ca el să fie adevăratul conte – voia asta cu disperare. Nu voia să fie un ticălos care furase ceea ce-i aparţinea de drept altuia.

– Atunci, cine sunt părinții tăi?

– Habar n-am. În mintea mea e ca și cum n-aș fi existat înainte ca Jack să mă ducă la Feagan.

– Deci ai putea fi băiatul acela.

– E greu de crezut. Își apăsă degetele pe frunte. Când Jack m-a dus la Feagan, cu siguranță el și-ar fi dat seama că hainele mele erau scumpe. Ar fi profitat de asta.

– Poate că hainele erau deja zdrențe când ai fost...

Luke lovi cu pumnul în masă și o făcu să tresară.

– De ce ești hotărâtă să mă transformi în cineva care nu sunt?

– Primul conte de Claybourne și-a primit titlul pentru serviciile aduse regelui sau reginei. El a câștigat dreptul de-a transfera titlul fiului său. Dacă nu ești descendentul acelui prim conte – oricât de mult mi-ar plăcea de tine – trebuie să spun că e necinstit din partea ta să păstrezi titlul.

– După cum bine știi, duc un trai necinstit.

– Ba nu. Vorbești de parcă așa ar fi, dar acțiunile tale arată că ești un mincinos. Dai dovadă de mai multă onoare decât crezi.

Luke își miji ochii.

– Presupun că vrei să-i cedez titlul lui Marcus Langdon.

– Problema nu e să i-l cedezi. E vorba de cui îi aparține de drept.

– Bătrânul credea că îmi aparține mie. Din respect pentru dorințele lui, îl voi păstra până când îmi voi da ultima suflare.

Nu-i venea să creadă cât de dezamăgită, și de ușurată în același timp, se simțea la auzul acestor cuvinte. Dincolo de toate motivele pentru care el n-ar fi trebuit să fie conte, Catherine trebuia să recunoască faptul că nu-și putea închipui pe nimeni altcineva în postura de conte de Claybourne.

Oftând din greu, Luke își masă tâmplele.

– Cum naiba am ajuns să ne certăm din cauza asta?

– Iar începe să te doară capul?

– Puțin. O să-mi treacă. Și apropo de plecat, ar trebui să te duc acasă.

Ea descoperi cu uimire că omleta lor se terminase, deși el mâncase cel mai mult. Din depărtare se auzi o lovitură și o bufnitură.

– Se trezesc servitorii mei, explică el.

Se ridicară amândoi. El ocoli masa, îi luă pelerina de pe scaun, se duse în spatele ei şi i-o aşeză pe umeri. Mâinile lui zăboviră, şi Catherine îşi închipui cum ar fi fost să o sărute pe gât. Simţi un fior plăcut.

– Îţi mulţumesc, spuse el încet şi respiraţia îi atinse pielea sensibilă de sub ureche. Pentru grijă.

– Am nevoie să fii perfect sănătos pentru a-ţi îndeplini partea de înţelegere, spuse ea scurt, înainte să se îndepărteze şi să se întoarcă cu faţa spre el. Îndrăznesc să spun că acorzi prea multă importanţă faptelor mele.

Oare îşi dădea seama că îi era greu să respire, că apropierea lui o făcea să simtă un fior de plăcere inexplicabilă prin tot corpul?

Chicotind încet, Luke trecu de ea şi deschise uşa. Catherine aproape ieşise pe uşă când el rosti:

– Aşadar, nu vrei să te sărut din nou?

Era în urma ei, aşa că nu-i putea vedea expresia de pe chip. Cu toate astea, ea închise ochii şi scutură din cap. Îi cuprinse bărbia cu mâna înmănuşată – cu degetele lui puternice şi calde – şi-i întoarse capul spre el. Ea deschise ochii şi-l surprinse cu privirea aţintită asupra buzelor ei.

– Păcat, rosti el încet.

– Prima dată m-ai sărutat ca să mă sperii. A doua oară ca să-mi distragi atenţia. Acum ce scuză ai mai avea?

– Al naibii să fiu dacă ştiu!

Catherine fu foarte mulţumită de răspunsul lui, dar nu avea nici o intenţie să-şi facă gândurile cunoscute.

– Un gentleman nu foloseşte un astfel de limbaj în preajma unei lady.

– Pe de altă parte, amândoi ştim că eu nu sunt un gentleman.

Ea îşi linse buzele, întrebându-se ce rău ar fi fost dacă l-ar mai gusta încă o dată. Gemând, o eliberă şi o împinse uşor prin uşă. Catherine putea auzi cum oraşul se trezea la viaţă, iar cărăuşii îşi transportau marfa. Aşteptă, în timp ce el aduse trăsura.

Nu spuse nimic atunci când o ajută să urce. Rămase la fel de tăcut în timp ce înaintau pe străzi. Vorbi din nou de-abia când ajunseră la poarta casei ei.

– Mă fascinezi, Catherine Mabry.

– Nu sunt sigură că ăsta e un lucru bun.

– Îmi pare rău că nu sunt bărbatul care vrei tu.

– De fapt, faptul că eşti sincer mă face să te consider un om mult mai bun decât eşti.

– Probabil. Îi atinse vârful nasului. Ne vedem diseară.

Ea încuviinţă.

– Da.

Îl auzi plecând înapoi la trăsură doar după ce închise poarta în urma ei. Era o enigmă. La urma urmei, era un escroc? Sau nu? Ea nu mai ştia. Şi cel mai deranjant era faptul că nici măcar nu-i mai păsa.

Capitolul 12

În clipa în care urcă în dormitorul ei, fu copleşită de oboseală. Patul o chema ca un cântec de sirenă. Îşi adună toate forţele ca să fie răbdătoare în timp ce Jenny o ajuta să se dezbrace. Nu voia decât să-şi rupă veşmintele de pe ea şi să se arunce pe pat. Întotdeauna era obositor să aibă de-a face cu Claybourne... şi fascinant. Lucru care făcea ca totul să fie şi mai obositor.

Trebuia să fie mereu cu capul pe umeri, deşi în dimineaţa aceasta simţise că între ei se legase un fel de camaraderie. Poate că aveau să devină prieteni, iar atunci când avea să se însoare cu Frannie şi urmau să intre în cercurile de cunoştinţe ale lui Catherine, blestematul de conte îi va accepta, în sfârşit, invitaţiile. Sau cel puţin soţia lui le va accepta.

Catherine fusese trasă de el încă din prima noapte – de la primul bal. Dar sentimentele de-acum erau mult mai profunde. Voia să ştie totul despre el. Şi, poate, odată ce afla totul, poate că avea să-şi piardă interesul pentru el.

Se târî până în pat, căscă şi-i spuse lui Jenny:

– Trezeşte-mă la ora două.

Trebuia să ridice invitațiile. Și, deși Winnie avea să fie șocată, Catherine era hotărâtă să-i trimită una și lui Claybourne. Chiar și doar pentru a-l enerva. El oricum nu avea să accepte.

Winnie nu avea să afle niciodată, iar Catherine ar fi avut un sentiment de satisfacție.

Adormi înainte să-și termine gândul referitor la felul în care va reacționa Claybourne. Părea că nu trecuseră decât câteva secunde, când cineva o scutură ușor de umăr.

– Milady? Milady?

Ea își mișcă ochii.

– E timpul deja?

– Ora două.

Catherine dădu pătura la o parte, bombănind.

– A sosit un pachet, spuse Jenny. Chiar acum l-am pus pe biroul dumneavoastră.

– Un pachet?

– Da, milady. De la Lord.

– De la Lord?

Era magazinul ca vindea cele mai fine accesorii. Dar Catherine nu cumpărase nimic de acolo în ultima vreme.

Deveni foarte curioasă și traversă camera în picioarele goale până la birou, unde observă un pachet lunguieț. Îl desfăcu și scoase la iveală o cutie minunată, pe care erau pictate manual flori. Înăuntru, așezate pe o pernuță de satin, se afla o pereche superbă de mănuși crem, din piele de căprioară.

– S-a întâmplat ceva, milady?

De-abia atunci, Catherine își dădu seama că avea ochii înlăcrimați. Ce prostuță! Ea nu plângea niciodată.

– A fost și vreun bilet?

– Nu, milady. Domnul care l-a livrat a spus doar că pachetul este pentru Lady Catherine Mabry.

Desigur că nu fusese nici un bilet, pentru că, dacă ar fi fost, ar fi trebuit să-l ardă. Mănușile erau de la Claybourne. Mâna ei rănită o durea prea tare, dar nu se putu abține să nu-i ceară lui Jenny să o ajute să-și pună mănușa. Se potrivea perfect.

O, Doamne sfinte, mai bine nu-i făcea cadoul ăsta. Îi era mult mai ușor să se descurce cu el atunci când îl credea un diavol,

și mult mai greu atunci când își dădea seama că era un bărbat care-i putea cuceri cu ușurință inima.

– Ți-ai pierdut îndemânarea. Și-a dat seama că o urmăreai.

Luke hotărâse că trebuia să vorbească cu Jim, înainte să o ia pe Catherine, ca de obicei, în fiecare noapte. Acum, bătea în lung și-n lat camera lui Jim. Când devenise atât de mică încăperea asta? De-abia dacă avea loc să-și întindă picioarele. Din dimineața aceea, din clipa în care ea se ridicase din patul lui, se simțise ca un animal înfometat, plecat la vânătoare – fără să înțeleagă exact ce anume căuta.

Ce fusese în mintea lui când o întrebase dacă voia un sărut? Timp de mai bine de un an, îi fusese extrem de fidel lui Frannie, nu fusese deloc interesat de altă femeie. Ce nebunie pusese stăpânire pe el acum? Unde-i era mintea, când încerca să se ispitească pe sine și Catherine cu un sărut? Fusese dezamăgit. Ei bine, sincer, fusese dezamăgit când ea scuturase din cap în semn de refuz. Apoi se dusese la Lord și îi cumpărase o pereche nouă de mănuși, ca un fraier îndrăgostit.

Nu, se mustră el. Pur și simplu înlocuia perechea de mănuși care fusese distrusă atunci când fuseseră atacați, o înlocuise pe cea care se afla acum într-un sertar al biroului din dormitorul lui. Cea pe care o ținuse în mână, și pe care o studiase după ce se întorsese acasă, gândindu-se cât de aproape fusese ea de moarte.

Durerea îi sfredeli capul. Trebuia să nu se mai gândească la incidentul acela de pe alee. De ce anume îl deranja atât de mult? Pentru el, ea nu era decât mijlocul prin care să-și atingă scopul.

– Nu m-a văzut, insistă Jim, întinzându-se în scaunul lui de lângă foc, de parcă totul ar fi fost în regulă.

– Toate drumurile alea pe care le-a făcut la începutul săptămânii au fost ca să te deruteze, ca să fie sigură dacă o urmărești.

– Dacă a văzut că o urmărește cineva, atunci nu e vorba de mine. A văzut pe altcineva.

Jim părea foarte sigur pe sine, iar Luke nu-l putea învinovăți. El fusese mereu cel mai bun, cel mai bun dintre cei buni. De fapt, era atât de bun, că reușise să-și facă treaba de la Scotland Yard

seara, pentru ca în timpul zilei să o urmărească pe Catherine. Îşi motiva gestul spunând că îi ancheta pe martorii unei tâlhării.

– De ce ar urmări-o cineva? întrebă Luke.

– Poate că e vorba despre individul pe care vrea să-l urmărească.

Gândul că ar putea fi în pericol îl făcu pe Luke să transpire.

– Ai văzut pe cineva urmărind-o?

– Nu mă uitam după nimeni. Mă concentram asupra ei, asigurându-mă că ea nu mă vede.

– Trebuie să stabilim dacă tu eşti cel pe care l-a văzut.

– Asta e o idee minunată. Haide să o întrebăm, nu vrei? Şi apoi va afla că tu ai pus să fie urmărită. Crezi că o să primească bine vestea asta?

– Nu sunt chiar atât de prost. Trebuie să punem la cale o întâlnire nevinovată, o ocazie ca drumurile voastre să se încrucişeze.

Merse la fereastră, dădu uşor draperia la o parte şi se uită afară.

– Odată ce-o să mă vadă, cel mai probabil îşi va aminti de mine şi va deveni bănuitoare.

– În cazul ăsta, vom spune pur şi simplu că am fost îngrijorat pentru siguranţa ei, şi că doar de curând ai început s-o urmăreşti.

– Şi cum să mă întâlnesc cu ea, aşa din întâmplare?

Cum să realizeze asta, fără să-i trezească bănuieli?

– Vom crea o mică diversiune, spuse Luke încet. Ceva simplu, uşor de pus la cale. Se gândi la variante, la pionii de care se putea folosi. În cele din urmă, se întoarse cu faţa spre Jim.

– Trimite-i vorbă lui Bil. În noaptea asta o să jucăm cărţi în camera din spate a cazinoului.

– Sunt de acord cu jocul de cărţi, dar cum ne va ajuta asta să ne atingem scopul?

– O vom pune pe Frannie să o aducă pe Catherine în cameră – din întâmplare. Reacţia ei, atunci când te va vedea, ne va spune ce dorim să aflăm.

– Şi de ce scuză se va folosi Frannie ca să o aducă într-o cameră în care nişte domni joacă cărţi? E posibil să pară o înscenare.

Luke îi alungă îngrijorarea.

– Poate Frannie o să vrea să-mi arate ceva ce-a învățat. O lăsăm pe ea să aleagă motivul. Sunt sigur că o poate ademeni pe Catherine în cameră fără să trezească suspiciuni.

Toți copiii lui Feagan minteau cu abilitate și cu atât de multă ușurință, că păreau să spună adevărul. Talentul acesta îi permisese să-l convingă pe bătrânul conte că Luke era nepotul lui. Ceea ce-i cerea lui Frannie în noaptea asta nu era la fel de complicat, dar Luke se temea că, dintr-un anumit punct de vedere, avea mai multe de pierdut și de câștigat.

– Știi că Luke nu m-a sărutat niciodată?

Catherine își ridică ochii de pe invitațiile pe care și așa nu avea chef să le scrie. În timp ce Frannie concepea un meniu pe care Claybourne să i-l poată da bucătăresei pentru cina de la reședința lui, organizată în seara următoare, Catherine își folosea timpul mâzgălind ceva fără importanță. Pentru că avea mâna rănită, îi era greu să țină corect instrumentul de scris. Cum avea să o ajute pe Winnie să scrie invitațiile la balul lor? Totuși, grija aceasta îi păru neimportantă când auzi declarația lui Frannie.

Simți că obrajii îi iau foc și se întrebă dacă nu cumva Frannie bănuia că Luke o sărutase. Oare buzele ei purtau un semn la fel de vizibil ca acela de pe degetul lui mare? Catherine înghiți în sec.

– Pentru că te respectă.

– Probabil. Dar întotdeauna mi s-a părut că un bărbat nu-ți poate rezista dacă este atras de tine, că trebuie să-l cerți ca să-l faci să se comporte cuviincios.

– Dar un gentleman nu sărută o lady decât după ce se logodesc, și cum tu nu i-ai acceptat încă cererea în căsătorie... Nu ai acceptat, nu?

– Nu. Slavă Domnului, nu m-a mai întrebat. Nu sunt pregătită să accept. Își puse cotul pe birou și-și sprijini bărbia în palmă. M-am simțit atât de prost în noaptea aia. M-a condus afară la trăsura lui, care era plină cu flori. A fost foarte romantic.

– Da. Era o altă latură a lui Claybourne la care nu se așteptase. Cât de norocoasă ești că te iubește.

– Norocoasă? o corectă Frannie. Lucrez toată seara şi apoi mai trebuie să iau şi lecţii, în timp ce Luke joacă cărţi. Iubirea lui nu mi-a adus decât mai multe probleme.

Atitudinea ei o surprinse pe Catherine. Ea nu considerase niciodată că afecţiunea lui Claybourne era o povară. Pentru o clipă de care nu era foarte mândră, se întrebă dacă Frannie îl merita. Dar nu era treaba ei să judece, să hotărască pe cine ar trebui el să iubească, şi cine ar fi trebuit să-l iubească pe el.

– Credeam că e şi el aici, spuse Catherine.

Nu se întrebase niciodată ce făcea el în timp ce ea o învăţa diferite lucruri pe Frannie.

– Este, dar într-o cameră din spate, unde joacă cărţi cu Jack şi ceilalţi.

– Ceilalţi?

– Prieteni. Cunoştinţe vechi. Băieţi cu care am crescut. Dacă n-aş avea lecţiile, aş juca şi eu cu ei. Prefer oricând să joc decât să iau lecţii.

– E atât de greu să concepi un meniu?

– Trebuie servite atât de multe feluri de mâncare. Cum poate o persoană să le mănânce pe toate?

– Sunt numai porţii mici. Ştiu că eşti neliniştită, dar chiar nu este atât de dificil.

– Totuşi, nu mi se pare cinstit că noi trebuie să muncim, în timp ce ei se distrează la jocuri de cărţi. Şi, de asemenea, nu e cinstit că tu trebuie să mă înveţi bunele maniere, iar eu să nu te învăţ nimic.

Dar o învăţa mai mult decât credea, o învăţa despre Claybourne. Oare o sărutase pe Catherine pentru că nu o respecta absolut deloc? Sau era aşa cum bănuise Frannie – că nu-i putea rezista pentru că era atras de ea? El spusese întotdeauna că inima lui îi aparţine lui Frannie. O sărutase pe Catherine ca să o sperie, să o tachineze şi ca să-i distragă atenţia. Motivul nu fusese niciodată pasiunea, deşi aşa s-ar fi părut.

– Nu trebuie să mă înveţi nimic, spuse Catherine. Eu am o înţelegere cu Claybourne şi sunt foarte mulţumită cu atât.

– Dar n-ar fi distractiv să-l păcălim puţin pe Luke?

Catherine nu prea credea că el e genul care să se amuze de farse. Şi totuşi, era interesată de ideea asta.

– Ce fel de păcăleală?

Frannie deschise un sertar, scoase un pachet de cărți și îl puse pe masă, între ele. Apoi zâmbi, larg – primul zâmbet plin de încredere pe care Catherine îl primise din partea ei – ca și cum s-ar fi simțit, în sfârșit, în apele ei. Catherine își dădu seama că zâmbetul îi schimba trăsăturile și, pentru prima oară, păru să înțeleagă ce anume îi plăcea lui Claybourne la femeia aceasta.

– Ce-ar fi să te învăț cum să bați un bărbat la propriul joc?

Luke se uită la ceas, la ceasul pe care îl moștenise de la bătrânul conte, apoi și-l îndesă înapoi în buzunarul de la vestă. Se apropia momentul în care trebuia să o ducă pe Catherine acasă. De ce nu o adusese Frannie aici?

– Zici pas? întrebă Jack.

Luke își privi cărțile, după care se uită la ușă.

– Ar fi trebuit să fie aici deja.

– Având în vedere cât de încăpățânată este Lady Catherine, am impresia că lui Frannie îi va fi mai greu decât credea să o ademenească aici.

Luke se holbă la Jack.

– Ce știi tu despre încăpățânarea lui Catherine?

– Am cunoscut-o. E suficient.

– Mie mi s-a părut că e foarte drăguță, spuse Bill.

Pe drumul spre cazinou, Jim îi povestise lui Bill exact cine era Catherine și ce înțelegere exista între ea și Luke.

– E plictisitoare, asta este, spuse Jim.

– Nu e plictisitoare. De câte ori trebuie să vă spun asta? Jur pe Dumnezeu că nu sunt sigur că o urmărești pe femeia care trebuie, interveni Luke.

– Face cumpărături. Jim îi privi rapid pe prietenii lui. Face cumpărături. Face vizite. Unde e partea interesantă în toate astea, vă întreb. Singurul lucru ieșit din comun pe care îl face este că se întâlnește cu tine la miezul nopții.

– Și că a reușit să se rănească la mână, adăugă încet Bill.

O întâmplare pentru care Luke încă se mai simțea vinovat. Mai devreme, după ce se urcaseră în trăsură, Catherine îi mulțumise pentru mănuși. Îi spusese că nu era nevoie să i le cumpere.

Îl făcuse să se simtă ca un prost pentru că-i cumpărase cu atâta bucurie ceva.

– O să se vindece, spuse brusc Luke.

– O să lase o cicatrice urâtă, comentă Bill.

Iar asta îi adânci sentimentul de vinovăție.

– În primul rând, n-ar fi trebuit să se dea jos din trăsură, spuse Luke.

– Nu-mi lasă impresia că ar fi o femeie care se supune, murmură Jack.

– Crezi că o cunoști atât de bine! Nu știi nimic despre ea!

Jack se aplecă înainte, își puse coatele pe masă și îl privi direct pe Luke.

– Atunci, luminează-mă tu!

Ce putea spune? Că ea era îndrăzneață, curajoasă, bună, grijulie... că parfumul ei încă se mai simțea în dormitorul lui? Nu era sigur că mai putea dormi acolo atâta timp cât mai era prezent. Se putea trezi căutând-o. Cum reușea ea să se strecoare în fiecare aspect al vieții lui?

Înainte să poată formula un răspuns pe înțelesul lor, se deschise ușa. Slavă Domnului! Luke se așezase în așa fel încât să stea cu fața la ușă, astfel încât să-i vadă cel mai bine fața, trăsăturile și expresia, în timp ce îi cunoștea pe cei din cameră. Toți cei patru domni se ridicară în picioare.

– Domnilor, începu Frannie pe un ton dulce, Lady Catherine mi-a dat permisiunea să luăm o mică pauză de studiu și m-am gândit să trecem pe-aici ca să vă salutăm.

Asta era tot? Asta era tot ce fusese în stare să inventeze? Asta era diversiunea elaborată?

Apoi Catherine le zâmbi frumos.

– Doctore Graves, nu știam că ești aici. Mă bucur atât de mult să te văd din nou.

Întinse mâna, și el i-o prinse ușor pentru a depune un sărut pe degete. Luke reacționă într-un mod pe care nu-l înțelegea. Trupul i se încordă și voia să-i tragă un pumn lui Bill, voia să o tragă pe Catherine departe de bărbatul care acum îi întorcea mâna bandajată pe toate părțile și o privea intens.

– Cum se mai simte? întrebă el.

– Mă doare puțin și mi-e foarte greu să scriu, dar în afară de asta, nu mă pot plânge.

Apoi își întoarse atenția spre Jack, care stătea în partea stângă a lui Luke.

– Domnule Dodger.

– Lady Catherine.

– Nu vreau să par moralizatoare, dar credeam că jocurile de noroc sunt ilegale.

El îi oferi zâmbetul lui nonșalant.

– Nu și în cluburile private. Iar acesta, milady, este un club privat. De fapt, e chiar exclusivist.

– Și câștigi?

– Eu câștig întotdeauna.

– Aș fi crezut că onoarea asta cade pe umerii lui Claybourne.

Inima lui Luke se poticni.

– De ce ai crede asta?

– Poate pentru că am încredere în capacitatea ta de a reuși.

Râdea cumva de el? Ar fi fost mai rău dacă nu glumea? Și dacă avea, cu adevărat, încredere în el? Oare considerase vreodată cineva din rândul aristocrației – în afară de bătrânul conte – că Luke era demn de încredere?

Își drese glasul și o privi mai îndeaproape.

– Nu cred că l-ai cunoscut pe domnul Swindler[1].

Jim stătea în partea dreaptă a lui Luke, în afara câmpului său vizual, dar îl cunoștea destul de bine ca să știe că fața lui nu ar fi trădat nimic.

– Mă bucur să te cunosc, domnule.

Apoi nu făcu nimic altceva decât să-i ofere un zâmbet amabil.

– Plăcerea este de partea mea, milady.

Catherine se încruntă. Iată! își zise Luke. L-a recunoscut!

– Scuză-mi îndrăzneala, dar ai un nume destul de neobișnuit, nu-i așa?

Sau poate că nu-l recunoscuse. Jim chicoti.

[1] Pungaș

– Când eram copil şi-mi căutam un nume, acesta mi s-a părut cel mai potrivit. Pe măsură ce am crescut, mi-am dat seama ce prostovan am fost în copilărie.

– Eşti şi dumneata unul dintre copiii lui Feagan?

El înclină uşor din cap.

– Da.

– Nu te-aş judeca greşit din cauza numelui. Dacă am fi cu toţii sinceri cu noi înşine, am descoperi că toţi am luat, la un moment dat, decizii proaste.

– Eşti foarte amabilă.

Ce naiba făcea Catherine? Îi fermeca. Îi fermeca pe toţi. De parcă ar fi fost egali şi ar fi avut ceva în comun. Toţi cei trei prieteni ai lui o priveau ca nişte fraieri îndrăgostiţi.

Ea privi spre masă.

– Ce aveţi aici? Ce vă jucaţi?

– Brag[1], spuse Luke.

– O?

Ea îl privi curioasă, cu buzele ei roşii arcuite într-un zâmbet – buze cărora le ştia gustul şi textura – şi cu o sprânceană ridicată.

– Cum se joacă? Cine are cele mai bune cărţi se laudă cu realizarea sa?

El se încruntă şi mormăi, pe punctul de a-şi pierde răbdarea.

– Jucătorul pariază pe rezultatul jocului. Câştigă cel care are cele mai bune cărţi – sau care îi păcăleşte pe ceilalţi că le are.

– Şi ce s-ar întâmpla dacă cele mai bune cărţi le-ar avea o doamnă?

Femeiuşcă neastâmpărată! După felul în care îşi ţinea bărbia şi după expresia din ochi, îl provoca să o lase să joace.

– Atunci, doamna ar câştiga. Dar nu ştiu să se fi întâmplat vreodată aşa ceva. Frannie a încercat de multe ori, dar nu a avut succes.

– Aşadar, este un joc de gentlemeni?

– Exact.

Ea îi zâmbi dulce.

– Pot să încerc şi eu?

[1] Numele jocului se traduce prin „a se lăuda".

– Ai idee cum se joacă?

– Am o bănuială. La urma urmelor, am un frate, iar el e un libertin destul de cunoscut.

– Aşadar, ai mai jucat înainte.

– Am urmărit jocul, răspunse ea şi zâmbi cu neastâmpăr. Mai devreme râdeam de tine. Ştiu ce este jocul de brag. Pot să joc?

– Te rog. Jack, dă-i un scaun.

– N-o să stau deoparte la aşa ceva, spuse Jack, rânjind.

Îi oferi lui Catherine scaunul lui, apoi îşi luă altul şi se aşeză la masă.

– Frannie, vrei să joci? întrebă Luke.

– Nu. După cum ai precizat cu atâta amabilitate mai devreme, n-am talent când vine vorba de jocul de cărţi.

La naiba! Oare îi rănise sentimentele?

– N-am vrut să te jignesc, spuse el.

– Nu ai făcut-o. Totuşi, o să pariez două sute de lire pe Lady Catherine.

Luke îşi miji ochii. Se întâmpla ceva dubios.

– Ce ai învăţat în noaptea asta?

– Cum să stabilesc un meniu de cină. Destul de plictisitor, de fapt. Frannie îşi trase un scaun şi se aşeză între Catherine şi Jack, uşor în spatele lui Catherine. Dar o să vă urmăresc cu mare plăcere. Poate că voi învăţa ceva.

– O să înveţi imediat cum să pierzi două sute de lire într-o clipită, comentă Jim.

Frannie nu reacţionă, ci doar îi zâmbi răutăcios. Luke adună cărţile şi începu să le amestece.

– Le împart eu. Pariul minim este de cinci lire, cel maxim de douăzeci şi cinci.

Îl urmări pe Jack în timp ce acesta îi împărţea jetoanele lui Catherine.

– Fiecare din astea valorează cinci. Şi primul lucru pe care îl facem este să pariem, spuse el şi aruncă un cip în mijlocul mesei.

Catherine îi copie gestul, la fel ca şi restul jucătorilor.

– Jucăm un brag cu cinci cărţi, spuse Luke. Regulile sunt acestea: nu-ţi arăta cărţile nimănui, nici măcar lu Frannie. Nu comenta nimic legat de mâna pe care o ai. Şi nu-ţi rata niciodată rândul.

– O, o să le joc pe toate. Dacă nu, atunci nu voi avea nici o şansă să câştig. Se aplecă spre masă, privi în jur şi şopti: Fratele meu renunţa întotdeauna foarte uşor. Ceilalţi domni îi luau banii. Nu cred că înţelegea strategia.

Luke îi întâlni privirea lui Jack şi îşi dădu seama că şi el se gândea la acelaşi lucru: avea să fie ca atunci când furau din buzunarele unui bătrân. Mult, mult prea uşor.

Catherine îşi ridică cărţile şi le studie. Se încruntă, apoi şi le puse în poală.

– Trebuie să le ţii pe masă, îi spuse Luke.

Râzând, îşi aşeză cărţile pe masă.

– O, crezi că trişez?

– Nu, dar astea sunt regulile.

Ea încuviinţă.

– Prea bine. Eu pariez prima?

Luke dădu din cap.

Se uită la cărţi în timp ce-şi rodea buza – ca şi cum nu le-ar fi văzut decât spatele.

– O să pariez cinci, zise şi aruncă jetonul în mijlocul mesei.

– Zece, spuse Jack.

– O, Jack, îl mustră Frannie, lovindu-l peste braţ. Nu-i lua toţi banii din prima rundă.

– Haide, Frannie, întotdeauna e mai amuzant atunci când sunt mai multe de pierdut.

– Probabil că o să regret asta, începu Bill, dar o să mă retrag.

– Dau şi eu la fel, spuse Jim şi aruncă în joc două jetoane.

– N-ar trebui să fie cincisprezece? întrebă Catherine.

– Nu, nu poţi egala decât ultimul pariu. Luke dădu zece. Acum tu dai la fel.

– Sau pot să pariez mai mult?

– Poţi, dar...

– O să pariez douăzeci.

– Douăzeci şi cinci, spuse Jack.

Catherine îl privi şi zâmbi.

– Trebuie că ai o mână foarte bună.

Jack rânji. Luke cunoştea expresia aceea. Ticălosul nu avea nimic. Jim scutură din cap şi-şi aruncă iute cărţile.

– Ies.

Luke parie douăzeci şi cinci. Apoi urmă Catherine. Jack îl privi atent pe Luke şi apoi pe Catherine.

– Ies.

Catherine părea să fie foarte mulţumită. Luke parie o sumă egală cu ultimul pariu. Catherine puse apoi jetoane în valoare de cincizeci de lire în mijlocul mesei.

– Să vedem ce ai.

Luke oftă din greu.

– Catherine, pariul maxim este de douăzeci şi cinci, şi singurul mod în care poţi câştiga acest joc este să nu-i laşi pe ceilalţi oameni să ştie ce gândeşti.

– Şi tu ştii ce gândesc?

– Da.

– Atunci o să pierd.

– Exact.

– N-ar fi trebuit să plasez pariul ăla.

– N-ar fi trebuit să pariezi deloc. Măcar renunţă la ultimul şi ieşi din joc.

– Dar odată ce am făcut un pariu, nu mai pot da înapoi.

– Vom face o excepţie.

– Nu vreau să se facă o excepţie. Sunt dintre cei care au convingerea să omul învaţă mai mult din greşeli decât din reuşite şi sunt foarte hotărâtă să-mi testez teoria.

El oftă iarăşi şi arătă cu mâna spre jetoane.

– Domnilor. Îi voi permite doamnei să înveţe din greşeli.

Luke întoarse trei regi. Catherine îşi întoarse şi ea cărţile. El se holbă la cei trei de trei. În brag, nu exista o mână de cărţi mai bună.

– Dacă îmi amintesc bine clasificarea cărţilor, deşi pare că trei regi sunt mai buni, de fapt mâna mea este cea mai bună, deci se pare că toată suma asta frumuşică de bani îmi revine.

– Dar...

– Milord, îndrăznesc să spun că nu ştiai la ce mă gândesc. Se ridică. Cred că am demonstrat ce mi-am propus. Se face destul de târziu şi ar trebui să plecăm curând.

Frannie o ajută să-şi adune toate jetoanele. Catherine ieşi din încăpere ca şi cum tocmai ar fi fost încoronată.

Luke nu se putu abţine şi izbucni în râs.

– La naiba, chiar că-mi place de ea!

Reacţia lui fu primită în tăcere şi, brusc, îşi dădu seama ce tocmai spusese. Ridicându-se, îi aruncă lui Jim o privire aspră.

– Nu părea să te cunoască.

– Ţi-am spus că aşa va fi

– Află cine o urmăreşte şi din ce motiv.

Zâmbea când veni să o ia. Zâmbea cu adevărat. Nu avea doar un colţ de-al gurii ridicat. Nu zâmbea sarcastic. Nu era doar un rânjet sau o bosumflare încrezută.

Catherine nu se aşteptase la reacţia asta din partea lui. Nici măcar nu îl crezuse capabil de aşa ceva. Se aşteptase să fie iritat de faptul că-i luase banii, se aşteptase să fie prost dispus. Dar ochii lui erau mai luminoşi ca niciodată, de parcă sursa luminii ar fi venit din interiorul lui.

O conduse prin holul întunecat, deja cunoscut, spre uşa din spate, unde îi aştepta trăsura lui, pe cealaltă parte a străzii. Pentru prima oară de când începuseră acest ritual nocturn, lăsase aprinsă lampa dinăuntru. Perdelele erau trase, pentru ca nimeni să nu poată privi înăuntru. Luke se aşeză într-un colţ şi, deşi Catherine ştia că ar fi trebuit să se simtă stânjenită de felul atent în care o privea, ei nu-i păsa. Din contră, chiar îi plăcea. Şi se simţea niţel încrezută pentru că reuşise să-l păcălească.

Îşi dădu seama că va râde înainte să afişeze un zâmbet larg şi se întrebă dacă nu cumva îi citea gândurile.

– Nu-ţi pasă ce cred oamenii, spuse el.

După felul în care rostise cuvintele, nu-şi dăduse seama dacă era o întrebare sau o observaţie. Totuşi, se simţi obligată să răspundă.

– Sigur că îmi pasă. Într-o anumită măsură, tuturor ne pasă, dar nu atât de mult cât să ne trăim viaţa cu teama referitoare la ce gândesc ceilalţi, pentru că atunci le-am permite să ne schimbe. Trebuie să fim în stare să ne ridicăm şi să apărăm ceea ce ne reprezintă. Altfel, care mai e sensul individualităţii? N-am mai

fi altceva decât copiile altora şi îndrăznesc să spun că am fi cu toţii destul de plictisitori.

– Nu cred că cineva cu minte te-ar putea acuza vreodată că ai fi plictisitoare. De fapt, eşti persoana cel mai puţin plictisitoare din câte cunosc.

Declaraţia lui o făcu să se simtă nelalocul ei, pentru că îi plăcea prea mult. Cea mai puţin plictisitoare persoană n-ar fi trebuit să fie dragostea lui?

Se uită în jos la mâinile înmănuşate care se odihneau în poala ei. El îşi schimbă poziţia până când ajunse direct în faţa ei. Îi cuprinse mâinile. Palmele lui erau atât de mari. Începu să-i mângâie încheieturile cu degetele sale puternice.

– Te doare rana? o întrebă.

Ea îşi mută privirea spre el.

– Nu.

Catherine voia să se rezeme de el, să-şi lipească buzele de ale lui. Şi era greşit din partea ei să-şi dorească aşa ceva de la el, când inima lui îi aparţinea alteia.

– Mă gândeam că ar fi o idee bună să-l invităm pe doctorul Graves să ia cina cu noi, mâine-seară, spuse ea.

El îşi miji ochii.

– De ce?

– Ar fi o cină mult mai apropiată de realitate decât dacă aţi fi doar tu şi Frannie, cu mine observându-vă.

El îi dădu drumul, se rezemă de spătar şi-şi încrucişă braţele peste piept.

– Te-ai amorezat de el?

Catherine fu surprinsă de tonul lui. Era neprietenos, ca şi cum ar fi fost – Doamne fereşte! – gelos.

– Îmi place de el. Dintre toţi prietenii tăi, el pare cel mai rafinat.

– Nu-ţi place de Jack?

– Nu, nu neapărat.

– De ce?

– Nu sunt prea sigură. Nu – scutură din cap – nu prea am încredere în el.

– Şi Jim?

– Jim?

– Swindler.

– A, da, cel care a făcut o alegere nefericită cu numele. Sincer, nu am nici o părere despre el. Mi se pare să mai degrabă că se pierdea în decor.

– Se pricepe la asta.

– Din ce-şi câştigă traiul?

– E inspector la Scotland Yard.

– Aşadar, toată lumea este respectabilă, în afară de domnul Dodger.

– Jack nu obligă pe nimeni să păcătuiască.

– Dar înlesneşte foarte mult lucrurile, pentru ca oamenii să o apuce pe calea asta.

– Păstrează-ţi predicile pentru cineva care doreşte să le asculte, Catherine.

– Nu aveam de gând să ţin predici despre păcatul băuturii, al jocului de noroc sau al desfrâului...

– Sper că nu! Altfel ar însemna că eşti puţin cam ipocrită, după ce ai jucat cărţi în noaptea asta. Şi ai băut şi whisky... astfel că mai rămâne un singur păcat. L-ai făcut şi pe ăla?

– Asta, milord, nu este treaba ta.

El zâmbi. Părea mult prea mulţumit de răspunsul ei.

– N-ar fi trebuit să ajungem acasă până acum? întrebă ea.

– L-am pus pe vizitiu să o apuce pe un drum ocolitor. Vom schimba drumul de întoarcere în fiecare noapte. Se reduce riscul de-a fi prinşi în capcană – dacă atacul de dinainte a fost planificat. E posibil să fi fost întâmplător. Nişte tâlhari porniţi în căutare de bani.

Ea spera că într-adevăr aşa fusese şi că nu avea să se mai întâmple niciodată.

– Legat de cina de mâine-seară. O să-l inviţi pe doctorul Graves?

– Dacă asta doreşti.

– Da. Şi Frannie ţi-a înmânat meniul. Pot ajunge singură...

– O să trimit trăsura după tine. La ce oră vrei să fie servită cina?

– Mi-ar plăcea la opt, dar la ora aceea din seară e posibil să ne fie greu să fim incognito. Cred că ar fi mai bine dacă aș ajunge singură.

– Și cum rămâne cu individul care te urmărește?

Mânia din glasul lui o luase pe nepregătite. Se părea că și pe el, pentru că se uită pe fereastră ca și cum ar fi văzut prin perdea. Îl văzu cum se luptă să-și stăpânească emoțiile. Catherine își dădu seama că nu era furios pe ea, ci din cauza ei. Voia să o protejeze, dar asta nu făcea parte din înțelegerea lor.

– O să fiu atentă, îl asigură ea. Am mai scăpat de el înainte. O voi face din nou.

El își mută privirea asupra ei.

– Îmi fac griji din cauza ta, Catherine. Se pare că-ți închipui că ești invincibilă.

– Sunt conștientă că nu sunt, dar nu-mi voi petrece viața ascunzându-mă. N-ar mai fi viață.

El o studia din nou, ca și cum i-ar fi dezvăluit ceva extrem de important. Trăsura se opri. El suflă și stinse flacăra lămpii. Ușa de deschise și își continuară ritualul obișnuit. Ea îi spuse noapte bună la poartă.

Doar că, de data asta, în timp ce închidea poarta în urma ei, lui Catherine i se păru că-i era mai greu să se despartă de el.

Capitolul 13

– Ce-ai pățit la mână? întrebă Winnie.

– Ce-ai pățit la bărbie? răspunse Catherine.

Se aflau în biblioteca din casa lui Winnie, acolo unde plănuiseră să scrie invitațiile la bal. Însă lui Catherine încă îi mai era greu să țină penița, și oricum nu mai avea dispoziția necesară să vorbească despre planurile pentru bal.

Winnie își frecă bărbia.

– M-am lovit de o ușă.

– O, Winnie, cât de proastă crezi că sunt? Unde mai ești rănită?

Winnie își închise ochii strâns.

– Nicăieri. M-a pălmuit pentru că nu am vrut să-mi îndeplinesc datoria conjugală.

– Te-a pălmuit? Mai degrabă ți-a dat un pumn. Asta e ideea lui cea mai bună pentru a te atrage în pat?

– Te rog, nu mai spune nimic. Ar trebui să-mi treacă până la bal. Și dacă nu, atunci tu ești singura care nu mă va crede că m-am lovit de o ușă. Toată lumea crede că sunt neîndemânatică.

Asta deoarece, pentru orice vânătăi vizibile, dăduse de foarte multe ori vina pe mici accidente care nu se întâmplaseră.

– Îl urăsc pe Avendale, mormăi Catherine.

– Ai mai spus asta de multe ori, dar el este soțul meu și trebuie să îl respect. Povestește-mi de mâna ta.

– M-am tăiat cu o bucată de sticlă. A fost un accident.

– Se pare că va trebui să scriu eu toate invitațiile.

– Îmi pare rău, dar da, cred că așa va trebui.

– Nu mă deranjează. E o treabă care îmi face plăcere. Îndrăznesc să spun că, dacă aș fi fost o femeie fără rang, aș fi încercat să găsesc de lucru ceva care să implice scrisorile pentru oameni.

– Dintotdeauna ai avut un scris atât de frumos.

Winnie roși.

– Îți mulțumesc. Așa îmi place să cred.

– Aș vrea să iau o invitație nescrisă și un plic pentru caietul meu cu amintiri.

Pe Catherine o deranja că fusese în stare să o mintă cu atâta ușurință pe cea mai bună prietenă a ei – în ceea ce privea mâna, dar și când îi ceruse o invitație. Nu avea să rămână în caietul ei cu amintiri. Cu puțin noroc, urma să-și găsească drum spre mâna lui Claybourne.

Era o nebunie. Tot timpul pe care și-l petrecea gândindu-se la Catherine. Deși știa că Jim o urmărea și mai îndeaproape, și că avea să facă tot ce putea pentru a-l descoperi pe celălalt urmăritor. Luke bătea în lung și-n lat grădina din spatele casei sale, cu trupul încordat și nervii întinși la maximum. Bill avea să o aducă pe Frannie cu trăsura lui. Deși urmau să călătorească prin câteva zone periculoase din Londra, Luke nu era nici un pic îngrijorat.

Însă Catherine, care venea dintr-un cartier select al Londrei în altul, îl făcea să stea ca pe ace. Îşi spusese că era din cauză că Frannie se născuse pe străzi şi putea să aibă grijă de ea însăşi, în timp ce Catherine s-ar fi aruncat în calea pericolului fără să se gândească. Ar trebui să o înveţe să se apere singură. Ar trebui să îi cumpere un baston-sabie. Sau poate un pistol.

Ar trebui s-o păcălească să-i spună ce-i ascundea. Ar trebui să o întrebe de ce voia să omoare pe cineva şi despre cine era vorba. Jocul acesta de-a şoarecele şi pisica punea pe toată lumea în pericol.

Auzi cum cineva trase zăvorul de la poartă şi fu acolo într-o clipită ca să îl deschidă, prinzând persoana de braţ şi trăgând-o înăuntru.

– O, icni ea. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, eu... Ai avut probleme?

Chiar şi în umbră, fără altceva decât strălucirea felinarelor din grădină, Luke îi putea vedea zâmbetul amuzat.

– Ai fost îngrijorat.

– Normal, mi-am făcut griji. Poate că dacă ai fi mai sinceră şi mi-ai spune motivul pentru care vrei să omor pe cineva...

– Eşti pregătit să duci planul la bun sfârşit?

Să ducă planul la bun sfârşit? Şi atunci cum avea să îl mai privească? Frannie nu avea să afle niciodată, dar Catherine, Catherine va şti că e capabil de cea mai îngrozitoare faptă: să ia o viaţă pentru a câştiga o soţie.

Ce fusese în mintea lui când acceptase înţelegerea asta? Ironia era că avea să se ţină de cuvânt. Dar voia să-şi mai păstreze încă un pic bucăţica intactă de suflet.

– Nu sunt convins că Frannie a învăţat ceva.

– Atunci, noaptea asta va fi o demonstraţie, nu-i aşa? Porni spre casă. Au sosit invitaţii tăi?

– Nu ştiu. Am fost aici, afară.

– Ce fel de gazdă eşti?

– Sunt prieteni. Nu trebuie să-i întâmpin când vin acasă la mine. Ei ştiu că sunt bine-veniţi.

– În noaptea asta e vorba despre forma în care se prezintă lucrurile.

Când intră în casă şi-şi scoase pelerina pentru a i-o înmâna valetului, Luke nu putu să nu observe că forma în care se prezenta ea era foarte frumoasă. Purta o rochie albastru-închis, cu umerii descoperiți, şi un decolteu care dezvăluia puțin din pielea catifelată a sânilor ei.

– Tocmai au sosit doctorul Graves şi domnişoara Darling, milord. I-am condus în salon.

Luke o însoți pe Catherine în salon. Îl informă pe Fitzsimmons că nu aveau să intre în bibliotecă în noaptea asta. Luke ar fi fost mult prea distras de amintirile pe care le avea în acea încăpere împreună cu Catherine. Tocmai îşi dăduse seama că era posibil să întâmpine aceeaşi problemă când avea să o ducă pe Frannie pentru prima oară în dormitorul lui. Că avea să se gândească la momentul când se trezise şi o găsise pe Catherine în patul lui. Nu, asta nu avea să se întâmple.

– A, iată-vă! spuse Bill.

Lui Luke i se păru că ea se lumină la chip atunci când îl văzu pe Jim. La fel cum îl enervase faptul că Bill îi acordase toată atenția sa, în noaptea asta îl enerva faptul că ea era atât de încântată de doctor.

– Cât de frumoasă eşti în seara asta! spuse Bill şi-i luă mâna ca să depună un sărut pe podul palmei.

– I-ai spus şi lui Frannie că e frumoasă? întrebă Luke.

Bill păru speriat – fără îndoială, ca reacție la tonul aspru al lui Luke –, dar îşi reveni destul de repede.

– De fapt, da. Te deranjează faptul că le găsesc foarte frumoase pe doamnele din viața ta?

– Nu, absolut deloc. Am vrut doar să mă asigur că Frannie nu se simte ignorată. Şi chiar în timp ce rosti aceste cuvinte, îşi dădu seama că singurul care o ignorase fusese el. Se întoarse spre ea. A trecut ceva vreme de când nu ai mai venit aici.

– Da, dar totul arată la fel.

Frannie purta o rochie albastru-închis, cu nasturii încheiați până sus la gât. Părea a fi o rochie pe care o purta la lucru, nu la cină.

– Mă tem că nu ştiu ce să fac în calitate de gazdă, zise ea.

– Cum e posibil să nu ştii? Au trecut săptămâni întregi, spuse Luke.

– Nu chiar, replică Frannie. Nu mai mult de două.

Luke se răsuci pe călcâie, întorcându-se spre Catherine, iar ea se dădu înapoi, ca şi cum s-ar fi ferit de o lovitură. Îşi putea închipui ce expresie plină de frustrare afişa chipul lui.

– Ce aţi făcut voi în fiecare noapte? Ai spus că a învăţat.

– Şi aşa este, dar am mai spus şi că un cazinou nu e cel mai bun mediu pentru a învăţa tot ce e necesar.

– Am o idee, începu Frannie. Ce-ar fi să ne prefacem, doar pentru noaptea asta, că Lady Catherine şi Luke sunt căsătoriţi? Eu şi Bill vom veni în vizită, şi atunci voi îmi veţi putea arăta ce să fac. învăţ mult mai bine prin puterea exemplului.

– Eu vreau să văd ce ştii tu, zise Luke.

– Ţi-am spus, încă nu am învăţat cum să fiu gazda unei cine.

– Dar Frannie, am discutat... începu Catherine.

– Ştiu, dar nu-mi mai amintesc nimic. Te rog, arată-mi.

– Vă rog, faceţi odată ceva, spuse Bill, pentru că sunt înfometat.

– Prea bine, zise Catherine, ridicând mâinile în semn că renunţa să mai aducă argumente. Nu ne vom preface că suntem căsătoriţi, dar eu voi fi gazda. În primul rând, trebuie să verificăm pregătirile pentru cină.

– Minunat. Haideţi să mergem în bucătărie, da?

Frannie o prinse pe Catherine de braţ. Ieşiră din cameră, iar Luke se îndreptă cu paşi mari până la masă, unde îşi turnă o cantitate uriaşă de whisky pe care o bău dintr-o singură înghiţitură, pentru ca apoi să-şi mai toarne un pahar, şi încă unul pentru Bill.

– Pare că nu eşti în apele tale, comentă Bill când veni lângă el.

– Trebuie să mă comport ca un blestemat de lord în noaptea asta. Nu crezi că o să-mi judece comportamentul cu aceeaşi atenţie pe care i-o va acorda lui Frannie?

– Şi ce-ţi pasă ţie de părerea ei?

Luke luă o altă gură de whisky.

– Vrei să o impresionezi? întrebă Bill.

– Nu, sigur că nu.

– Doar fii tu însuţi. Bătrânul conte te-a învăţat asta.

Luke se temuse întotdeauna că avea să-l dezamăgească pe bătrân.

– Uneori, cred că aș fi mult mai fericit dacă m-aș muta în lumea lui Frannie, decât să o aduc pe ea în lumea mea. Dacă nu reușesc altceva decât să ne impun, și ei, și mie, o viață nefericită?

– O iubești de când vă știu. Tot ce ai făcut, dintotdeauna, a fost ca ea să fie fericită. Nu mi se pare că o faci nefericită.

Luke își dorea să fie și el la fel de sigur.

– Ești agitată din cauza cinei? întrebă Catherine în timp ce ea și Frannie înaintau pe hol, spre bucătărie.

Ea încă mai încerca să înțeleagă reacția și propunerea ciudată a lui Frannie.

– Cred că puțin. Îmi amintește de perioada în care locuiam cu Feagan și eu trebuia să învăț să iau o batistă sau bani dintr-un buzunar fără să fiu observată. Presupun că acum nu va exista un clopoțel care să anunțe pe toată lumea când greșesc.

– Nu înțeleg, zise Catherine. Un clopoțel...

Frannie se opri, zâmbind.

– Feagan atârna hainele și clopoțeii de o sfoară. Trebuia să bagi mâna cu grijă într-un buzunar, fără să faci clopoțeii să sune. Dacă se întâmpla asta, simțeai usturimea bastonului lui Feagan pe degete. Se îmbujoră. Bine, mie nu mi s-a întâmplat. Luke își punea mereu mâna peste a mea, așa că el încasa lovitura. În mod ciudat, lucrul acesta mă făcea să învăț și mai bine, pentru că uram să-l văd rănit.

– Am impresia că voi doi ați fost mereu apropiați.

Frannie dădu din cap.

– În prima noapte în care Jack l-a adus la noi, nu pot explica, dar avea ceva diferit. Părea că se așteaptă să facem anumite lucruri pentru el, dar Feagan l-a dezvățat destul de repede de atitudinea asta, prin bătaie.

– Crezi că e posibil să fie adevăratul conte de Claybourne?

– Ei, sigur că e. Bătrânul conte i-a pus întrebări, iar el a știut răspunsurile. Știu că el are îndoieli uneori, dar eu nu-l înțeleg. Cunoștea răspunsurile.

Nu, își zise Catherine, el reușise cumva să dea răspunsurile corecte, deși nu le cunoștea. Chiar era atât de bun la înșelătorii? Apoi îi veni altă idee, care o făcu să simtă un fior pe șira spinării. Dacă Luke nu-l păcălise pe fostul conte? Dacă se păcălise pe sine?

Cina era un adevărat dezastru. După o jumătate de oră de când începuse, își terminaseră peștele și urma să li se servească carnea de vită, iar răbdarea lui Catherine era pe terminate. Încercase să pornească conversații despre vreme, teatru și parc. Frannie și Claybourne dăduseră numai răspunsuri scurte, de parcă nici unul din ei n-ar fi știut cum să ducă discuția spre ceva interesant. Doctorul Graves încercase pe jumătate, dar se părea că viața lui nu prea implica altele decât tratarea infirmilor, și nu erau șanse să înceapă o conversație banală. Claybourne bea vin ca și cum ar fi fost felul principal de mâncare. Își mijea ochii ori de câte ori vorbea sărmanul doctor Graves, și Catherine nu avea nici o îndoială că doctorul era conștient de privirile usturătoare pe care le primea, fiind, probabil, la fel de derutat ca și ea de motivul lor.

În mod limpede, Claybourne nu era mulțumit. Pe de altă parte, nici ea nu era. Avea nevoie ca Luke să vadă că Frannie învățase ceva, pentru că devenea din ce în ce mai nerăbdătoare ca el să se ocupe de problema cu Avendale. Dar Frannie nu coopera. Se purta ca și cum n-ar fi știut nimic. Iar Claybourne își pusese afurisitul ăla de cot pe masă. Arăta de parcă avea să alunece de pe scaun.

– Am organizat o cină elegantă. Nimeni nu se tolănește în timpul unei astfel de cine, îi spuse Catherine în cele din urmă.

El mai sorbi din vin.

– Frannie are nevoie de lecții, nu eu.

– După comportamentul pe care îl ai acum, nu prea cred. Ori facem asta așa cum trebuie, ori n-o mai facem deloc.

– Eu pledez pentru deloc. M-am plictisit de toată tevatura asta. Sunt sigur că Frannie a înțeles ideea.

Catherine se străduise să se îmbrace corespunzător ocaziei. Pentru oamenii aceștia, renunțase la ora în care îi citea tatălui ei,

care era mai slăbit şi mai palid ca niciodată. Îşi petrecuse după-amiaza asigurând-o pe Winnie că Avendale nu avea s-o omoare. Se întâlnise cu administratorul averii tatălui ei doar pentru a descoperi că unele investiţii pe care i le recomandase nu aveau să-i aducă vreun câştig, şi că el nu mai avea o sursă de venit, că proprietăţile erau în declin – din cauza investiţiilor pe care le aprobase ea.

Şi acum Claybourne se plictisea! Era norocos că îi separa întreaga masă, altfel s-ar fi ridicat şi i-ar fi tras o palmă ca să-l scoată din plictiseală. Dar cum nu avea cum să ajungă la el, îl lovi cu vorbe.

– Se pare că nu prea înţelegi cum funcţionează aristocraţia. Crezi că tot ce facem e pentru plăcerea noastră? Te asigur, domnule, că nu este aşa. O facem pentru că asta ni se cere. E mult mai greu să faci lucrurile aşa cum trebuie, cum ţi se cere. Cât de simplu ar fi dacă ne-am putea trăi viaţa făcând nimicuri, ori de câte ori am vrea! Tocmai faptul că noi înţelegem ce înseamnă responsabilitatea şi o respectăm este ceea ce ne face superiori oamenilor obişnuiţi. Am început să mă plictisesc de felul în care îţi baţi joc de mine. Crezi că pentru mine este uşor? La orele astea ridicol de târzii? Poate că tu te poţi odihni toată dimineaţa, dar eu nu pot. Am de administrat o casă.

Brusc, deveni conştientă de lacrimile care îi curgeau pe obraji.

– Catherine? Claybourne nu mai stătea tolănit. Se ridicase din scaun.

– O, scuzaţi-mă. Asta... asta nu a fost deloc politicos. Vă rog, scuzaţi-mă, am nevoie de un moment.

Se ridică şi ieşi din cameră. Luke o urmări cum pleacă. Fusese necuviincios şi bădăran. Era supărat pe Frannie pentru că nu se străduia. Era furios pe Catherine pentru că avea obiceiul să-şi atingă buza de sus cu vârful limbii – un gest rapid, de-abia sesizabil, dar pe care el îl observase – de fiecare dată după ce sorbea o gură de vin, ca şi cum avea nevoie să adune şi ultima picătură. Era furios pe Bill pentru că-i zâmbea lui Catherine, pentru că se prefăcea că este interesat de cât de mult ploua în Londra în vara asta. Era furios pe sine pentru că voia să adune cu gura vinul acela de pe buzele lui Catherine. Era furios pentru că era fascinat

de Catherine, pentru că observa multe lucruri la ea: felul în care cădea lumina pe părul ei, scoţând la iveală faptul că nu avea peste tot aceeaşi nuanţă de blond. Unele şuviţe erau mai deschise la culoare decât altele. Îşi spusese că era interesat de Catherine doar pentru că nu o cunoştea bine, în timp ce despre Frannie ştia totul. Crescuseră împreună, nu prea mai aveau ce să afle unul despre celălalt. Dar Catherine era o cu totul altă poveste.

Se uită la Bill şi la Frannie.

–Ar trebui să văd ce face.

–Sigur că da, spuse Frannie. De fapt, trebuia să faci asta până acum.

Ieşi cu paşi mari din cameră şi o căută în salon. Nu era acolo. Groaza îl făcu să simtă un nod în stomac. Dacă plecase? Dacă era afară, pe străzi? Dacă se punea în pericol?

Intră în bibliotecă şi o găsi lângă fereastră, privind în grădină, aşa cum o găsise în prima noapte în casa lui. Doar că, de data asta, ea nu mai tresări surprinsă de prezenţa lui. Când se întoarse spre el, văzu supărarea şi dezamăgirea în ochii ei. Nu-i dăduse timp să răspundă înainte să-şi continue tirada de cuvinte.

–Spui că eşti dispus să faci orice e nevoie pentru ca Frannie să devină soţia ta, dar nu te văd făcând nimic din ceea ce trebuie. Văd că faci doar ce-ţi place şi spui că e suficient dacă obţii ce-ţi doreşti. Pe când eu trebuie...

Înainte să se gândească mai bine, îi acoperi gura cu un sărut fierbinte. Îşi putea spune că era plictisit de cină, plictisit de conversaţie, dar adevărul era că înnebunise privind-o cum soarbe din vin, studiindu-i gâtul firav şi umerii, văzând-o cum îi zâmbea lui Bill, când Luke voia să-i zâmbească lui.

În timp ce-şi implânta limba în adâncurile gurii ei, ştia că este greşit, dar o voia, o dorea într-un fel în care nu o dorise niciodată pe Frannie. O dorea cu sălbăticie şi cu tandreţe în acelaşi timp. Nu se gândise niciodată cum ar fi să se culce cu Frannie. Se gândise la faptul că se va însura cu ea, că va fi soţia lui, dar mintea lui nu fusese niciodată invadată de imagini pasionale cu ei doi. Când era vorba de Catherine, vedea un amalgam de imagini cu trupurile lor goale şi înlănţuite.

În noaptea asta simțise cum dorința lui creștea, o simțise crescând și în ea când se ridică pe vârful picioarelor și-și petrecu brațele în jurul gâtului său, când își trecu degetele prin părul lui. Îi mușcă buza de jos, îl trase...

El gemu, întrebându-se unde se afla cea mai apropiată canapea... Împingându-l, Catherine se împletici înapoi, în umbra lăsată de draperii.

– Dumnezeule! rosti ea cu asprime. Logodnica ta este la capătul holului...

– Nu este încă logodnica mea, și mă îndoiesc că va fi vreodată. Crezi că dacă aș cere-o în noaptea asta ar accepta? Ai convins-o că se poate descurca în rolul de contesă? Ea nu vrea nici măcar să fie gazda unei cine blestemate!

Se îndepărtă de ea, pentru că nu voia să vadă cum o speriase. O speriase pe Catherine, care înfruntase un tâlhar înarmat cu un cuțit. Își trecu degetele prin păr.

– Îmi cer scuze. M-am comportat odios. Nu știu ce-a fost în mintea mea. Nu se va mai întâmpla.

Auzi un pas șovăielnic, apoi încă unul. Se încordă când simți atingerea mâinii ei pe umăr. Voia să se întoarcă și să o ia din nou în brațe.

– Frannie mi-a spus că nu ai sărutat-o niciodată.

– Nu mă gândesc la ea în felul ăla.

– Nu te gândești să o săruți?

– Ea nu e o fire pasională.

– Dar tu ești.

Înainte să-i dovedească faptul că are dreptate, Luke se îndepărtă de ea.

– Da, păi... sunt destul de capabil să mă controlez atunci când situația o cere.

– Și prezența mea nu te face să te controlezi?

El se întoarse cu fața spre ea.

– Vreau să mă căsătoresc cu Frannie, dar mă gândesc la tine zi și noapte. Stau la blestemata aia de masă și mă întreb ce gust ai, cu vinul ăla pe limbă. Și când îți verși nervii asupra mea, nu fac altceva decât să te doresc mai mult. Dar e numai dorință, Catherine. E doar ceva fizic. Sunt cu tine în fiecare noapte. E normal

ca trupul meu să reacționeze la faptul că-mi ești aproape. S-a obișnuit cu asta.

Și nu ajuta deloc faptul că parfumul ei încă se mai simțea în patul lui.

– Faci vreodată ceva cu Frannie? întrebă ea.

Părea stranie o asemenea schimbare de subiect, dar el era recunoscător să îndepărteze atenția de la comportamentul lui necorespunzător.

– La ce te referi?

– O duci vreodată la teatru sau în parc? Mergeți în plimbări cu barca? O cunoști în afara cazinoului lui Dodger?

– Păi, da, sigur că da.

– Dă-mi un exemplu de o activitate pe care ați făcut-o împreună.

– Când eram copiii...

– Nu când erați copii. Ceva petrecut de curând. De când sunteți adulți.

El se gândi la întrebarea ei. Totul părea să se fi întâmplat numai la cazinou. Și, înainte de asta, la Feagan.

– Nu-mi amintesc ultima dată când am făcut ceva.

– Ar trebui să faceți ceva, nu crezi?

Era stânjenitor să recunoască faptul că nu făcuse niciodată nimic cu o doamnă respectabilă.

– Ce propui?

– Ați fost la Marea Expoziție?

Nu-i venea să creadă că îi vorbea cu atâta entuziasm despre o ieșire cu Frannie, ca și cum nu ar fi sărutat-o niciodată. Își dădu seama că, de fapt, ridica un zid între ei. La urma urmelor, ea era fiica unui duce, o femeie cu sânge nobil. Și amândoi știau că la el nu avea nimic nobil. Frannie era femeia cu care avea să se însoare. Trebuia să se concentreze asupra cuceririi ei.

– Nu am fost, îi spuse lui Catherine.

– Nici eu. Se spune că regina Victoria a vizitat-o deja de cinci ori. Îți poți imagina? Sper să merg și eu mâine. Ai putea-o duce o dată și pe Frannie. Ar fi o ieșire frumoasă.

– O să mă gândesc la asta.

Ea încuviință și își linse buza așa cum făcea după ce bea vin. Luke se întrebă dacă încerca de fapt să simtă gustul lui. Catherine își drese glasul.

– Probabil ar trebui să ne întoarcem la invitații noștri.

– Probabil.

Doar că el nu voia. Cinele erau plictisitoare.

– Vom uita ce s-a petrecut mai devreme, și nu voi permite să se mai repete, spuse ea.

El o privi îndeaproape în umbra din bibliotecă.

– Te referi la sărut?

Ea dădu din cap, așa că încuviință și el. Poate că ea putea uita sărutul, dar Luke se îndoia că el avea să uite ceva, că va uita vreodată până și cel mai mic detaliu legat de ea.

– Ai mai cunoscut vreodată pe cineva care să îl înfrunte așa cum face ea? întrebă Bill înainte să soarbă din vin.

Frannie zâmbi.

– Nu. Și nu cred că știe exact cum să se descurce cu ea.

– El te-a iubit dintotdeauna, Frannie. De ce-i faci viața dificilă? Nu ești timidă și nici lașă. Îndrăznesc să spun că, dacă ți-ai fi dorit toate astea, nimic nu te-ar fi oprit să le obții.

– Tocmai asta e, Bill. Eu nu vreau toate astea! E prea grandios, prea... Ei bine, pur și simplu prea mult.

– Gândește-te la toate lucrurile bune pe care le-ai putea face.

– Le pot face chiar acum. Le fac și acum.

– Dar ai putea face mult mai multe în calitate de soție a lui Claybourne, ai avea influență, ai...

– Aș fi respinsă la fiecare pas. Nu pricep de ce rămâne în lumea asta. Sincer, nu pot. Văd cum îl privesc atunci când vine la club. Nu are prieteni în rândurile aristocrației. Cu toții îl resping.

– Nu vezi ironia? Și tu îi judeci la fel de aspru cum ne judecă ei pe noi. Ce știi despre ei? Nu-ți place de Catherine?

Ea îți țuguie buzele.

– Ești hotărât să-mi faci zile fripte.

– Îți faci griji despre ce gândește aristocrația despre tine.

– Tu nu?

– Nu. Singurul lucru pe care l-am învățat în tinerețe, ca hoț de morminte, este că toată lumea arată la fel atunci când e moartă. Atunci suntem cu toții egali. Așa că, atunci când întâlnesc un individ cu aere de măreție, mi-l imaginez mort. Atunci nu mai e atât de intimidant.

Ea chicoti.

– Ești îngrozitor!

El îi zâmbi. Avea un zâmbet atât de fermecător. Dintotdeauna fusese foarte tăcut și retras. Când îl întâlnise pentru prima oară, se temuse că avea să moară dacă o atingea. Credea că toți copiii se temeau de el, sau că, cel puțin, erau fascinați de persoana lui. El era primul om pe care îl cunoscuseră vreodată că nu se temea de morți.

La scurt timp după cină, un tânăr veni la reședința lui Luke ca să-l anunțe pe Bill că starea unuia dintre pacienții săi se înrăutățise. El plecă imediat.

Sarcina de-a le conduce pe doamne acasă rămase pe umerii lui Luke. Pentru că nu era încă sigur că se va comporta cuviincios în prezența lui Catherine, o conduse pe ea mai întâi. Frannie nu părea să creadă că s-ar fi întâmplat ceva nepotrivit în timp ce Luke și Catherine nu mai fuseseră în cameră. Pe de altă parte, ea nu-l credea niciodată capabil de lucruri rele.

După ce o însoțise pe Catherine la poarta din spatele casei, rămase singur în trăsură cu Frannie. Își dădu seama că, în mod straniu, călătoriseră de foarte puține ori împreună. În fiecare noapte când mergeau împreună cu trăsura, el și Catherine discutau despre multe lucruri. Poate și din cauză că de-abia se cunoscuseră și știau atât de puține lucruri unul despre celălalt, în timp ce el și Frannie crescuseră împreună, știind totul unul despre celălalt.

– Cred că Bill lucrează prea mult, spuse Frannie după o vreme.

– Cine dintre noi nu face la fel? întrebă el.

– Presupun că ai dreptate. Îmi place de Catherine.

– I-ai făcut seara mai dificilă.

– Cred că toți am făcut-o, dar eu chiar nu aveam nici un chef de o cină formală. Atunci când o să conteze, o să mă comport altfel, Luke.

– Ştiu că aşa va fi. Şi mie mi s-a părut plictisitoare. Mă îndoiesc că vom avea invitaţi prea des.

Ea ridică perdeaua şi se uită afară.

– Jim mi-a povestit despre Marea Expoziţie. El a fost destul de impresionat de povestea asta.

– Ai vrea să mergi?

Frannie lăsă perdeaua să cadă la locul ei.

– Da, aş vrea.

– Mâine ar fi bine?

Ea zâmbi cu blândeţe.

– Mâine ar fi foarte bine.

– Minunat.

Odată ce ajunseră la cazinou, o însoţi pe Frannie până în camerele ei. Apoi porni în jos pe scări şi trecu pe uşa din spate care ducea înăuntru. Traversă holul până în camera în care ştia că avea să-l găsească pe Jack. Un lacheu cu pumni cărnoşi dădu din cap în direcţia lui Luke şi-i deschise uşa. Luke ştia că era mai degrabă paznic, şi nu servitor. Prezenţa lui însemna că Jack îşi număra banii.

Şi tocmai asta şi făcea, în momentul în care Luke păşi în cameră. Jack ridică privirea de la grămezile frumoase de monede şi bani de hârtie.

– Cum a fost cina ta elegantă?

– Plictisitoare şi nu atât de elegantă.

Jack se întinse în spate după un pahar, turnă whisky în el şi îl împinse pe marginea biroului. Luke se aşeză în scaun, prinse paharul, bău licoarea şi îl puse la loc. Jack îl umplu imediat. Luke presupuse că faţa lui trăda faptul că era un bărbat care avea nevoie de băutură.

– Ce te supără? întrebă Jack.

El era singura persoană despre care Luke ştia că citeşte oamenii mai bine decât el.

– Ai iubit vreodată pe cineva?

– Vrei să spui, în afară de mama?

Luke îl privi năucit. Cunoştea povestea prietenului său.

– Te-a vândut când aveai cinci ani.

Jack ridică din umeri.

– Asta nu înseamnă că nu am iubit-o. Înseamnă doar că ea nu m-a iubit pe mine.

De data asta, sorbind din whisky, Luke cugetă la cuvintele lui Jack. El presupusese întotdeauna că o iubea pe Frannie, şi că şi ea îl iubea pe el. Oare dragostea putea avea o singură faţetă, dar să rămână totuşi dragoste?

Îl iubise vreodată cineva înainte să fie adoptat oficial de Feagan şi de gaşca lui veselă? Şi dacă da, de ce nu îşi amintea?

– În noaptea aia în care m-ai găsit pe alee, în spatele gunoiului, am spus ceva?

– Ce anume?

Luke mângâie buza paharului cu degetul.

– Ceva care ţi-ar fi putut da o idee despre ce anume căutam acolo.

– Nu aveam nevoie să spui ceva. Era evident. Erai pe moarte.

– Dar cum de-am ajuns acolo?

– Mie mi s-a părut că cineva te-a dat afară. Erai slab, aveai hainele sfâşiate. Chiar vrei să afli adevărul?

Luke îşi frecă fruntea în timp ce durerea începea să reapară. Ora târzie şi întâlnirea cu Catherine îşi lăsaseră amprenta asupra lui.

– Nu crezi că eşti cu adevărat Claybourne, nu-i aşa? întrebă Jack.

Luke scutură din cap. Claybourne, adevăratul Claybourne, ar fi fost demn de Catherine. Era ceva ce el nu avea să fie niciodată. Ea era o doamnă, iar el era un ticălos.

– Lady Catherine a învăţat-o pe Frannie ceea ce trebuie să ştie? întrebă Jack.

Luke oftă.

– E ca şi cum n-ar fi învăţat-o nimic.

– Din cauza asta arăţi ca un bărbat care şi-a pierdut cel mai bun prieten?

Aplecându-se înainte, Luke îşi înfipse coatele în coapse şi ţinu paharul în ambele mâini, studiind cele câteva picături de pe marginea sa.

– Am fost cu câteva femei de-a lungul timpului, Jack. Şi, indiferent ce făceam cu ele, n-am simţit niciodată că i-aş fi infidel

lui Frannie. Cu Catherine, mă simt necredincios şi numai dacă vorbesc cu ea.

– Nu-i nimic rău dacă vorbeşti cu ea.

Nu avea de gând să mărturisească faptul că făcuse mai mult decât să vorbească.

– Uneori mi-e teamă că Frannie nu mă iubeşte şi că nu ştie cum să-mi spună. Luke privi cu atenţie felul în care Jack bău din whisky. Dacă astfel ar sta lucrurile, mi-ai spune, nu-i aşa? Dacă ai şti, nu m-ai lăsa să mă fac de râs, nu?

– Eu nu ştiu ce e dragostea, Luke. În afară de mama, nu am iubit nici o femeie.

– Nici măcar pe Frannie?

– Îmi place foarte mult de ea, dar asta nu e iubire, nu-i aşa?

Luke era destul de sigur că Jack mintea. În mod cert, nu era sincer într-o anumită privinţă. Puse paharul pe birou şi se ridică.

– Nu. Când îţi place de cineva, nu este dragoste.

Şi nici dacă doreai pe cineva. Şi asta era tot ce simţea pentru Catherine, o profundă şi aproape incontrolabilă dorinţă sexuală.

Când se întoarse acasă, porni spre bibliotecă pentru un pic de whisky, ca să poată adormi liniştit, când privirea îi căzu pe plicul care stătea pe o tavă de argint aşezată pe masa din holul de la intrare. Recunoscu scrisul, deşi nu era la fel de ordonat ca de obicei. Fără îndoială, Catherine îl invita încă o dată la unul dintre balurile ei stupide.

Se întrebă dacă lăsase invitaţia înainte sau după întâlnirea lor din bibliotecă, dacă se aştepta să o aducă şi pe Frannie. Apoi, se îndreptă spre bibliotecă oftând. Ultima ei invitaţie era una pe care, pur şi simplu, nu putea să o refuze.

Din *Jurnalul lui Lucian Langdon*

La înmormântarea bătrânului conte au venit puţini oameni. Până în clipa aceea, nu-mi dădusem seama cât îl costase faptul că mă luase în casă, anunţând lumii întregi că eu, cel bănuit că i-aş fi ucis cel de-al doilea fiu, eram în realitate nepotul lui.

La o săptămână după moartea lui, am mers la un bal. Știam că nu se cuvenea, că atunci când cineva este în doliu nu ia parte la evenimente pline de veselie. Dar mai știam și că domnii erau deseori iertați când nu respectau regulile stricte ale societății.

În plus, trebuia să dovedesc ceva. Voiam ca nimeni să nu mai aibă nici o îndoială că eu eram adevăratul urmaș al bătrânului.

Îmi amintesc puține lucruri de la bal, în afară de faptul că, în momentul în care am început să cobor pe scări, am regretat hotărârea de a veni. Invitații se holbau la mine de parcă aș fi fost o ființă stranie, etalată într-o grădină zoologică și, la gândul acesta, capul începuse să mă doară. Aveam nevoie disperată de un whisky. Voiam cu disperare să fiu la cazinoul lui Dodger.

Doamnele își coborau privirile. Domnii se uitau în altă parte. Unii făcuseră un pas înapoi, de parcă s-ar fi temut să nu fie mânjiți de prezența mea.

Și atunci a văzut-o. Pe ea.

Frumoasă, elegantă și curajoasă, nu numai că m-a privit în ochi, dar mi-a susținut privirea de parcă ar fi fost fascinată de mine în aceeași măsură în care eram și eu de ea. Pentru o clipă scurtă, m-am gândit să-i cer onoarea de a-mi oferi un dans, dar știam că un astfel de gest avea să-i ruineze reputația. În noaptea aia, pentru prima dată în viața mea, am înțeles sacrificiile pe care trebuia să le fac, în calitate de gentleman.

I-am întors spatele cu părere de rău, dar curiozitatea legată de felul cum aș fi simțit-o în brațele mele avea să mă bântuie deseori.

Capitolul 14

Catherine nu putea să doarmă și i se părea o pierdere de timp să stea întinsă singură în pat, privind lung spre baldachin. Cel puțin putea să se facă utilă, așa că se duse în dormitorul tatălui ei și-i spuse asistentei să meargă să se odihnească puțin. Avea să o trezească ea atunci când era gata de culcare.

Se părea că tatăl ei dormea, dar tot se simți mai mulțumită când îi prinse mâna într-a ei. Chiar dacă ar fi fost treaz, nu i-ar fi putu spune că îl lăsase pe Claybourne să o sărute de trei ori deja. Ea înțelegea motivele pentru care o sărutase Claybourne: ca să o sperie, ca să-i distragă atenția și de supărare.

Dar motivele pentru care îl sărutase ea – fiindcă îi acceptase săruturile de fiecare dată, spre rușinea și groaza ei – rămâneau un mister. În noaptea asta îl îndepărtase numai pentru că simțea că i se taie genunchii. În realitate, sperase să o sărute în continuare. Chiar în timp ce se gândea la asta, își amintise că Frannie și doctorul Graves îi așteptau să se întoarcă în salon.

Când, în sfârșit, se întorseseră, Frannie refuzase să o privească în ochi. Catherine se întrebase dacă era ceva în ochii ei sau în buzele umflate care trăda faptul că era o femeie ușuratică. Nu voia să-l dorească pe Claybourne, dar îl dorea.

N-ar fi trebuit să lase invitația, dar se gândise c-ar fi mulțumită pentru tot restul vieții dacă ar dansa măcar o dată cu el. Deși nu-și putea închipui că un dans ar fi la fel de satisfăcător ca un sărut.

– N-am cunoscut niciodată pe cineva ca el, tată, șopti ea încet. Uneori cred că o să-mi frângă inima. Nu dinadins, pentru că el nu știe că sentimentele mele se schimbă, dar tot mi-o va frânge. Îi strânse mâna. Mă întreb dacă tu ai iubit-o pe mama. Dacă da, cum ai suportat momentul în care n-a mai fost printre noi? Cred că asta mă sperie cel mai mult. M-am obișnuit atât de mult să fiu cu el, că nu sunt sigură cum voi supraviețui atunci când nu-l voi mai vedea în fiecare zi din viața mea – sau, mai exact, în fiecare noapte.

Își lipi obrazul pe podul palmei sale. Va găsi o modalitate să supraviețuiască.

Catherine se gândise că ar fi amuzant să-l aducă și pe Whit, fiul lui Winnie, la Marea Expoziție. Și Winnie voise să meargă. De fapt, insistase să vină, convinsă că reputația lui Catherine ar fi fost iremediabil compromisă dacă era văzută în public fără o însoțitoare și, cum Winnie era căsătorită, se potrivea de minune acestui rol.

Ajunseră în Hyde Park la scurt timp după micul dejun şi se aşezară la rând. Era ziua în care biletele erau la preţ redus, când nu costau decât un şiling, şi prin preajmă erau mai mulţi oameni de rând decât membri ai aristocraţiei.

Vânătaia lui Winnie aproape că nu se mai vedea, dar tot nu voia să întîlnească pe nimeni cunoscut. Îşi zisese că erau mai puţine şanse să se întâmple asta în acea zi.

Clădirea din sticlă şi fier, cunoscută sub numele de Palatul de Cristal, era un complex uimitor cu săli de expoziţie, aproape copleşitor prin exponatele sale, mai ales pentru un copil de patru ani. Fântâna minunată de sticlă aflată în centrul clădirii îl făcuse pe Whit să lărgească ochii de uimire, iar pe Catherine să îl ţină mai strâns de mână ca să-l oprească să nu se caţăre pe ea.

Acum, trei ore mai târziu, Whit devenea din ce în ce mai neastâmpărat şi mai mofturos, pentru că picioarele lui obosiseră. Catherine îl căra în braţe de ceva timp, în speranţa că va vedea cât mai mult din expoziţie înainte să fie forţată să plece din cauză că braţele ei aveau să fie la fel de obosite ca şi picioarele lui. Înţelesese de ce regina venise deja de cinci ori. Era imposibil să vezi totul dintr-o singură vizită.

– Whit devine atât de neastâmpărat... Crezi că ar trebui să plecăm? întrebă Winnie.

Catherine auzi tonul dezamăgit din glasul ei şi se întrebă dacă Winnie regreta faptul că plecau de la expoziţie sau că trebuia să se întoarcă acasă.

– Ce-ar fi să mai stăm încă puţin? Aş dori foarte mult să văd diamantul Koh-i-Noor.

– Crezi că e atât de spectaculos pe cât spun ei?

– Până acum, totul a fost aşa.

– Până şi oamenii, şopti Winnie. Ai mai văzut vreodată aşa o adunătură de oameni? Sunt veniţi de prin toate colţurile lumii. Ori de câte ori mă uit în jur... O, sfinte Dumnezeule!

Winnie deveni înfiorător de palidă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Catherine.

– Claybourne... şi vine înspre noi. Winnie închise ochii strâns. Ştiam eu că n-ar fi trebuit să vorbim despre el alaltăieri, în grădină la Lady Charlotte.

Catherine se întoarse. Într-adevăr, erau Claybourne şi Frannie. Era destul de clar că veneau spre ele – ca şi cum Catherine şi cei care o însoţeau erau parte din expoziţie. Simţi un fior de nerăbdare. Era în siguranţă aici, cu oameni în preajma lor, şi cu Frannie la braţul lui. Nu avea să o ademenească spre idei uşuratice cu un sărut. Totul avea să fie foarte formal, foarte cuviincios.

– Ignoră-l, spuse Winnie, înfigându-şi degetele în braţul lui Catherine.

Să-l ignore? Cum putea, când arăta atât de chipeş în costumul lui albastru-închis? Şi cravata era albastră, dar cămaşa şi vesta erau gri, aproape aceeaşi nuanţă ca a ochilor lui. Într-o mână înmănuşată îşi ţinea pălăria neagră, înaltă şi bastonul. Ea ştia de ce era în stare bastonul acela. Era aproape la fel de periculos ca şi posesorul lui.

– O să-i dau exact replicile pe care le merită.

Deşi simţea privirea îngrozită a lui Winnie aţintită spre ea, Catherine îi zâmbi lui Claybourne şi se întrebă cum să se comporte mai bine, astfel încât Winnie să nu bănuiască faptul că se cunoşteau mai bine decât din vedere. Ar fi trebuit să-şi închipuie că Luke ştia bine cum să se descurce.

– Lady Catherine Mabry, din câte-mi amintesc, spuse el pe un ton plictisit şi o privire jucăuşă pe care se îndoia să Winnie avea s-o observe. Catherine bănuia că prietena ei se temea atât de mult de el, că nu avea să-şi ridice privirea mai sus de nodul de la eşarfă. Drumurile noastre s-au intersectat odinioară, la un bal, acum câţiva ani, dar nu cred că am făcut cunoştinţă aşa cum se cuvine. Se înclină uşor. Eu sunt Claybourne.

– Da, îmi amintesc balul acela. Au trecut ceva ani de-atunci. Ce surpriză să vă văd astăzi aici.

– Ştiu dintr-o sursă sigură că nu trebuia să ratez Marea Expoziţie.

– Îndrăznesc să spun că o să se vorbească despre asta mulţi ani de-acum înainte. Catherine se întoarse spre Winnie. Ducesă, permite-mi să ţi-l prezint pe Lucian Langdon, conte de Claybourne.

Degetele lui Winnie încă mai erau înfipte în braţul ei, şi o simţi cum tremură. De ce se temea? Omul nu făcuse nimic ameninţător.

– Milord, spuse Winnie scurt, şi Catherine fu sigură că Luke nu ratase tonul obraznic din glasul ei, însă nu se arătă deranjat.

– Excelenţă, replică el. Permiteţi-mi să v-o prezint pe domnişoara Darling. O cunoştinţă.

Frannie era îmbrăcată aproape la fel ca ieri-noapte. Într-o rochie de un gri plictisitor, ca şi cum ar fi vrut să nu atragă atenţia asupra ei. Până şi boneta ei avea o culoare mohorâtă, de parcă ar fi fost în doliu.

– Da, desigur, sunt sigură, spuse Winnie pe un ton autoritar şi bănuitor.

Claybourne îşi miji ochii, şi Catherine fu sigură că se simţise jignit. Nu-l deranja când era el cel disprețuit, dar când era vorba despre femeia pe care o iubea...

– Sunteţi de mult aici? întrebă Catherine, încercând să compenseze lipsa de politeţe a lui Winnie.

– Nu, nu de mult. Domnişoara Darling a vrut să ne grăbim şi să vedem tot ce putem, cum se spune. Eu prefer o plimbare mai liniştită. Ce ne recomanzi?

– Cred că este imposibil să vezi totul într-o singură vizită. Dacă mergeţi încet, cel puţin vedeţi toate detaliile.

– Exact aşa gândesc şi eu.

Whit începu să se legene, lovind-o cu picioarele în spate şi pe şolduri.

– Haide! Haide!

Catherine îl aşeză jos înainte să-i cedeze braţele. Claybourne se lăsă imediat pe genunchi în faţa lui.

– Şi tu cine eşti?

Winnie icni.

– Contele de Whitson, spuse Whit, copiind tonul autoritar al mamei sale. Deşi era atât de mic, deja cunoştea diferenţele dintre clasele sociale.

– Ştii că acolo au limonadă, prăjituri şi bomboane pe băţ? Ai vrea să cumperi câteva pentru tine şi mama ta? întrebă Claybourne.

Whit dădu din cap cu entuziasm, iar oboseala se făcu uitată.

– Ţine mâna, îi ceru Claybourne.

Whit îl ascultă.

– Închide-o şi ridic-o sus, îi arătă Claybourne, închizându-şi pumnul. Apoi pocni din degete. Deschide mâna.

Băiatul făcu întocmai şi făcu ochii mari când văzu bănuţul din palma lui. Winnie icni din nou.

– Hmm. Nu sunt sigur că este destul, spuse Claybourne. Se uită în sus la Frannie. Ce părere ai despre asta, domnişoară Darling?

– Sigur că nu este suficient. Cred că are nevoie de cel puţin un şiling.

– Cred că ai dreptate. Se întoarse înapoi spre Whit. Strânge pumnul în jurul monedei şi spune: „Te rog, domnule, pot să primesc mai mult?"

Whit strânse pumnul.

– Te rog, domnule, pot să primesc mai mult?

Claybourne pocni din degete. Whit deschise mâna şi ochii i se măriră şi mai mult decât înainte. Bănuţul dispăruse. Acum avea o monedă mai mare în palmă. Frannie îl bătu pe Claybourne pe cap.

– Prostuţule! Nu e destul.

Catherine îşi dădu seama că jucau teatru şi se întrebă de câte ori reluaseră scena înainte. Oare aşa reuşeau să-i fure pe oameni? Teatrul ăsta era o rămăşiţă din copilăria lor? Păreau atât de naturali, se comportau atât de firesc unul în preajma celuilalt.

– Ai mare dreptate, domnişoară Darling. Unde-mi era capul? Mai facem încă o încercare, Lord Whitson?

Zâmbind larg, Whit încuviinţă cu o mişcare puternică din cap şi-şi închise degetele grase peste monedă.

– Te rog, domnule, pot să primesc mai mult?

– Păi, da, domnule, cred că poţi, spuse Claybourne, pocnind din degete.

Whit deschise pumnul şi radie de bucurie.

– Uite! Un şiling!

Catherine îşi dădu seama că nu era singurul care zâmbea larg. Şi Winnie zâmbea uşor, de parcă problemele ei ar fi dispărut la fel de uşor precum bănuţii aceia.

– Cum ai făcut asta, milord? întrebă Catherine.

– Magie.

– Păi, da, am văzut asta. Dar care e secretul?

– Mă tem că nu-ți pot spune asta. Ar strica toată distracția.

– Excelență, îl pot lua pe fiul dumitale să cumpărăm niște răcoritoare? întrebă Frannie.

Winnie fu de acord, apoi adăugă:

– Vin și eu cu voi.

Catherine se uită după cei trei, cum se îndepărtau cu pași mari spre ghereta cu răcoritoare.

– Cred că ar trebui să mergem cu ei.

– Probabil, spuse Claybourne și-i oferi brațul.

Ar fi fost nepoliticos din partea ei să-l ignore, așa că-și puse mâna pe brațul lui.

– Îți dai seama că ești un scandal pentru că te plimbi cu Frannie fără o însoțitoare?

– Doamne sfinte, Catherine, am crescut dormind împreună, ținându-ne în brațe. Chiar crezi că relația noastră are nevoie de o însoțitoare?

Catherine fu lovită de un impuls neașteptat de gelozie și și-i imagină făcând mult mai mult decât să se țină în brațe.

– Aparențele sunt totul.

– Bine, dar are aproape treizeci de ani. Nu-i asta vârsta fermecată când o femeie nu mai are nevoie de însoțitori?

– Are atât de mult? Nu pare. Totuși, oamenii vor presupune că sunteți amanți dacă vă vor vedea împreună, în public.

– Nu m-am culcat niciodată cu ea.

Catherine fu surprinsă de ușurarea pe care o simți la auzul acestei mărturisiri neobișnuite.

– O să porți o pancartă pe spate, pe care să scrie asta?

– Tu ești cea care a sugerat să facem ceva împreună.

Nu se sinchisea să se arate răbdător cu ea.

– Am presupus că vei avea bunul-simț să-ți dai seama că vă trebuie un însoțitor.

– Atunci, nu avem încotro. Va trebui să ne petrecem restul zilei cu tine și ducesa de Avendale care, prin faptul că este măritată, poate juca rolul de însoțitoare, pentru a salva reputația lui Frannie.

Catherine își miji ochii. Tocmai o păcălise în așa fel încât să se infiltreze în grupul cu care se plimba ea?

– Dacă n-aş şti mai bine, aş crede că ai aranjat înadins întâlnirea asta, că dinadins nu vă însoţeşte nimeni, ca să mă simt obligată să protejez reputaţia lui Frannie.

– Sunt un ticălos pentru că îmi place să fiu în compania ta?

– Eşti un ticălos pur şi simplu pentru că eşti un ticălos.

– Presupun că nu pot nega asta, dar Frannie învaţă prin imitaţie. M-am gândit că o zi în care să te observe prin lume îi va prinde bine.

– Aşadar, ziua asta este o lecţie, nu o ieşire în care să vă bucuraţi de compania celuilalt. Scopul plimbării este anulat.

– Cum să-l anuleze, când ne ajută pe amândoi să ne atingem mai repede obiectivele?

Atenţia lui Catherine fu atrasă de zgomotul apăsat al unor paşi. Whit se apropia cu o bomboană în mână.

– Domnule, acum o să veniţi cu noi?

Claybourne îngenunche în faţa lui.

– Ai vrea să vin?

Catherine fu uimită de felul în care vorbea cu copilul.

– Da, domnule.

– Ai mai văzut vreodată un elefant?

Whit clătină din cap.

Ridicându-se, Claybourne îi întinse pălăria şi bastonul lui Catherine.

– Te deranjează?

Ea le luă. Claybourne îşi întoarse atenţia spre Whit.

– Haide, atunci, tinere lord. Îl ridică pe Whit pe umerii săi, şi băiatul jubilă din nou, iar bomboana se făcu nevăzută în părul cârlionţat şi des al lui Claybourne.

Începură să se plimbe cu toţii când li se alăturară Winnie şi Frannie. Claybourne mergea în faţă. Părea să ştie încotro se îndreapta şi, chiar dacă n-ar fi ştiut, îl ţinea ocupat pe Whit, lucru care îi oferea lui Catherine ocazia să se bucure şi mai mult de exponate. Cel puţin în teorie, pentru că atenţia ei era mereu atrasă de Claybourne.

Îşi dădu seama că asta era prima dată când îl vedea pe timpul zilei. Părea mai puţin sumbru acum, când soarele se revărsa prin tavanul de sticlă şi prin ferestre şi îl scălda în lumină. Ştiuse că era

înalt, dar, cumva acum părea și mai înalt. Știuse că avea umerii lați, dar acum păreau și mai lați. Pășea cu încredere și-i arăta tot felul de lucruri lui Whit.

Deși până acum nu și-l închipuise niciodată cu copii, acum nu și-l mai putea imagina fără ei. Se comportase ca un gentleman față de Winnie și fusese absolut fermecător cu Whit. Îi spusese lui Catherine că știa să facă trucuri cu monede, dar ea nu-și închipuise vreodată o magie ca aceea pe care o făcuse el. Să scoată o monedă de după urechea cuiva... nici măcar tatăl ei nu fusese în stare să facă asta. Trucurile lui Claybourne presupuneau mișcări foarte agile cu mâinile.

Ea încercă să nu se gândească la celelalte lucruri minunate pe care le-ar mai fi putut face mâinile acelea agile – cu nasturii rochiei unei doamne sau cu șireturile corsetului ei. La gândurile astea necuviincioase, simți un val de căldură urcându-i-se în obraji.

Faptul că-l vedea la lumina zilei îi permitea, practic, să-l vadă într-o altă perspectivă, și asta, se temea ea – pentru inima ei – era posibil să nu fie un lucru atât de bun, pentru că se trezi că tânjește după ceva ce nu putea avea.

Marea Expoziție era fascinantă, dar pălea în comparație cu Catherine și cu Frannie, care se zgâiau fascinate la uriașul diamant Koh-i-Noor. Acesta era închis într-o cușcă și luminat din spate cu o lampă cu gaz. Luke era la fel de curios în legătură cu cușca, cât și cu diamantul. Dar toate astea nu reușiseră să-i capteze atenția pentru prea multă vreme.

Imediat ce-l coborî pe băiat de pe umerii lui, începu să-l doară capul. Durerea se intensifică la expoziția cu elefantul împăiat. El bănuia că era din cauza băiatului care, de entuziasm, sărise în sus și-n jos pe umerii lui, lovindu-l în cap.

Dar se luptă să alunge durerea pentru că nu voia să renunțe la momentele astea în care le putea privi pe Catherine și Frannie împreună. Vorbind, zâmbind. Se întrebă dacă aveau să devină prietene, odată ce se va căsători cu Frannie, și poate să iasă împreună.

Descoperi o deosebire remarcabilă între cele trei femei. Ducesa de Avendale se uita mereu în jur, de parcă s-ar fi temut să nu fie atacată din clipă în clipă. Își zise că probabil nu se simțea

confortabil în mijlocul mulțimii, deși reacțiile ei erau mai mult ale unui om care face ceva interzis și se teme să nu fie descoperit. Catherine părea să n-aibă habar că este urmărită. Jim fusese acolo o vreme, până când sosiseră Luke și Frannie. Atunci preluaseră ei sarcina de-a descoperi cine anume o urmărea pe Catherine. Era posibil ca omul să nu-și fi permis să plătească taxa de intrare. Frannie era atentă, rătăcind cu privirea peste tot, analizând oamenii, căutând o țintă ușoară. Nu că ar fi profitat de asta. Încetaseră să mai fure atunci când bătrânul conte îi luase de pe stradă. Dar obișnuințele din copilărie sunt greu de uitat.

Atenția lui se întorcea întotdeauna la Catherine și la zâmbetul ei încântător. Probabil că nu avea să mai petreacă o zi ca asta împreună cu ea. Relația lor avea să fie din nou limitată la lumea umbrelor. Iar acolo era locul oamenilor ca el și ca Frannie, în timp ce Catherine Mabry era menită să se plimbe prin lumină.

Capitolul 15

Luke stătea la birou și încă mai simțea gustul amar al băuturii pe limbă, în timp ce privea țintă la invitația din fața lui.

Trecuse mai bine de o săptămână de când vizitase Marea Expoziție, o săptămână în care Catherine părea că se îndepărtase singură de el. Acum rareori mai schimbau un cuvânt în trăsură. Întâlnirile lor nu erau ciudate sau neprietenoase, dar avea sentimentul că relația lor era tensionată. Bănuia că situația asta avea mai mult de-a face cu sărutul din bibliotecă decât cu plimbarea prin Palatul de Cristal. Ea se comportase destul de drăguț acolo, probabil pentru că se simțise în siguranță în mulțime și la lumină.

Știa că în seara asta nu avea loc nici o lecție. Frannie fusese de-a dreptul ușurată la gândul că va petrece o noapte fără să descurce țițele complicate ale vieții aristocratice. Oare, n-ar fi trebuit să fie mai obișnuită cu ideea că avea să devină soția lui până acum?

El întotdeauna își imaginase viața alături de ea, locuind în casa asta, împărtășind detaliile mici și obișnuite ale zilei. Se vedea alături de ea și de copii. Se vedea pe sine, în cele din urmă, fericit.

Era sătul de singurătate, de faptul că fura momentele în care să stea cu prietenii lui la masa de joc, de faptul că știa că nici ei nu erau mai bine-veniți în lumea lui decât el. Nici unul dintre ei nu era precum Catherine, să se simtă confortabil la cine, baluri și vizite matinale. Ei nu-l provocau la fiecare colț. Încetaseră să-l mai vadă ca pe egalul lor în clipa în care el urcase pe piedestalul nobilimii. Disconfortul pe care îl arăta fiecare dintre ei în preajma lui nu era atât de vizibil.

Jack, care îi amintea de fiecare dată că el nu era moștenitorul de drept.

Jim, care-i făcea mereu pe plac, indiferent de oră, de parcă ar fi fost dreptul lui Luke ca oamenii să-și trăiască viața alandala ca să-l servească pe el.

Bill, care venea de fiecare dată când era chemat, se ocupa de problemă și apoi pleca. Nu rămânea niciodată pentru un pahar de whisky, nu împărtășea niciodată poverile pe care sigur le căra pe umeri în calitate de om aflat atât de aproape de viață și moarte.

Și Frannie, îngrozită de ideea de a-i deveni soție, nu din cauza apropierii care avea să existe între ei, ci din cauza greutăților zilnice cu care aveau să se confrunte, din cauza balurilor blestemate la care aveau să fie obligați să participe.

Invitația lui Catherine stătea acolo, batjocorindu-l, râzând de viața lui, provocându-l să-și arate fața... Blestemată să fie!

Își mai turnă whisky în pahar, îl duse la buze, inhală parfumul dulce al curajului... și, încet, puse paharul înapoi pe masă. Ridică invitația și-și trecu degetul peste scris. Oare o duruse mâna când scrisese? Chiar atât de mult voia să-l vadă acolo?

Se gândi la noaptea în care jucaseră cărți. „Milord, îndrăznesc să spun că nu știai la ce mă gândesc." Dar el știa la ce se gândise atunci când îi scrisese numele pe invitația aceea elegantă: că nu avea să apară.

Poate că ar trebui să-i facă jocul. Poate că, în seara asta, avea s-o facă să regrete că îl vizitase în noaptea aceea, în bibliotecă.

*

Catherine știa că Luke nu avea să vină și, cu toate astea, atunci când ceasul bătu miezul nopții, fu dezamăgită. Era îngrozitor de greu să participe la balul acesta și să nu lase să se vadă cât de mult îl ura pe amfitrion. El părea atât de plăcut. Nimeni nu putea vedea monstrul care locuia în trupul lui.

Nici măcar Winnie nu lăsa să se vadă nimic, zâmbea forțat și se prefăcea că totul este bine în lume. Uneori Catherine era la fel de furioasă pe Winnie, cum era pe Avendale.

Dar ea zâmbea, și râdea, și flirta cu toți domnii care dansau cu ea, fără să le dea de înțeles că nu erau cel cu care tânjea ea să valseze. Voia să fie ținută o singură dată în brațe de Claybourne, să-l privească în ochi în timp ce picioarele ei zburau ușor peste ringul de dans. O singură dată, își dorea ca el să o privească așa cum o privea pe Frannie. Dragostea profundă pe care i-o arăta lui Frannie era ceva de care fiecare femeie ar trebui să aibă parte măcar o dată în viață.

Poate că era un ticălos cu multe defecte, dar avea o inimă mult mai generoasă decât unii dintre domnii cu care vorbise ea în noaptea asta.

Se uită pe carnețelul ei de dans. Ultimele trei dansuri nu erau promise nimănui. Se simți ușurată, pentru că obosise de cât se prefăcuse că se distrează. Era mult prea îngrijorată de Winnie, prea îngrijorată că Avendale ar fi putut găsi vreo greșeală în organizarea balului, dar totul părea să se desfășoare minunat. Până și mâna ei era mai bine. Doctorul tatălui ei îi scosese cusăturile. Cicatricea nu era prea vizibilă. Și cum ea purta întotdeauna mănuși în public, puțini oameni aveau s-o vadă vreodată.

Dar se bucură de mica pauză din rolul de gazdă. Se îndrepta spre ușile care aveau s-o conducă spre terasă, când Winnie o opri.

– Unde te duci?

– Să iau puțin aer. Vrei să mă însoțești?

– Nu, nu cred. Mă delectez cu laudele pe care mi le aduce Avendale. Este atât de mulțumit de felul în care se desfășoară seara asta!

– Mă bucur, Winnie.

– Ar trebui să-i spun că mare parte ți se datorează ție.

– Nu, nu face asta! Ai ajutat la organizare. Lasă-l să creadă că e numai meritul tău. „Dacă astfel îți va fi mai ușoară viața alături de el", adăugă ea pentru sine. Strânse mâna prietenei sale. Du-te și distrează-te! Nu stau mult!

Păși pe terasă. Cu ajutorul felinarelor din grădină, putea vedea câteva cupluri plimbându-se pe alei. Pe ea nu o chemase niciodată un gentleman la o plimbare prin grădină. Își dădu seama că lucrul acesta nu era pe de-a-ntregul adevărat. În noaptea în care făcuseră înțelegerea, Claybourne se plimbase cu ea prin grădină.

Se abătu spre marginea terasei, acolo unde lumina lămpilor nu mai ajungea. Voia singurătate, voia...

– Îmi faci onoarea de a dansa cu mine?

Inima aproape i se opri când auzi glasul lui Claybourne. Se întoarse brusc pentru a-l vedea pândind din umbră, ca un tâlhar.

– Ce cauți aici? întrebă ea.

– Am fost invitat.

– Nu, da... adică știu că ai primit o invitație, dar nu ai fost anunțat.

– De ce m-aș sinchisi, când tu ești singura cu care doresc să dansez? Am presupus că vei ieși afară mai devreme sau mai târziu, așa că te-am așteptat.

Și Luke aproape că renunțase s-o mai aștepte. Se uitase cu discreție înăuntru, pe fereastră, urmărind-o. Era atât de frumoasă în seara asta, cu rochia care îi dezgolea puțin sânii minunați. Muzica se pierdea în noapte și, pentru prima oară în viața lui, voia să danseze cu o femeie.

Era conștient de faptul că îl privea, că îl studia. Se îmbrăcase ca și cum ar fi vrut să participe la bal, dar odată ajuns aici, nu mai văzuse nici un rost să treacă prin deranjul de-a sta în mijlocul celor pe care nu-i putea suferi. Tot ce-și dorea cu adevărat era un dans cu ea. Și acum urma să aibă parte de el.

– Ai așteptat în umbră – ea trase cu ochiul după colț –, privind pe ferestre, ca un fel de voyeur?

– Sună mai rău decât e în realitate. Pur și simplu am așteptat să ieși din sală, și răbdarea mi-a fost recompensată. Îi luă mâna și o trase mai aproape. Dansează cu mine.

– Dumnezeule, ce laş eşti!

Simţi ca şi cum l-ar fi plesnit. El îi eliberă mâna.

– Nu fi ridicolă!

– Intră pe uşa din faţă! Dansează cu mine pe ringul de dans! Participă la balul acesta ca un gentleman!

– Am participat la un bal nenorocit în calitate de gentleman! rosti el printre dinţii încleştaţi. Ştiu ce gândesc ei despre mine! Am văzut cum îşi întorceau cu toţii privirile... în afară de tine. Cred că o să le fur sufletele şi copiii.

– Pentru că nu te cunosc! Nu le-ai dat ocazia să ajungă să te cunoască. Îndrăznesc să spun că tot ce ştiu despre tine este că le iei banii în cazinoul lui Dodger. Desigur, eşti înconjurat de bârfe, presupuneri şi oameni neobişnuiţi. E normal, din cauza trecutului tău, atâta timp cât te ascunzi şi fugi...

– Nu sunt laş, mormăi el.

Ea îşi ridică bărbia.

– Atunci dovedeşte-o! Sau ai nevoie să fie Frannie la braţul tău mai întâi? Asta aştepţi? Să ai o soţie suficient de puternică încât să stea alături de tine, pentru ca tu să poţi deveni suficient de curajos încât să ieşi din umbră? Crezi că aşa va fi mai uşor? O vei conduce cu inima uşoară în gura leului, fără să te asiguri mai întâi că este un loc bun?

– Nu ştii absolut nimic despre asta, despre ce voi face sau nu.

Îi cuprinse palma cu mâna ei – mâna care, cel mai probabil, îi salvase viaţa – oferindu-i alinare şi sprijin. Gestul ei aproape îl făcu să-ţi piardă minţile. Nu voia compasiunea ei, nu voia nici să-l înţeleagă. Nici măcar nu mai ştia de ce se afla acolo.

– E ca şi cum ai bea whisky, spuse ea încet. Prima gură e amară, dar cea de-a doua nu mai e la fel de mult. Şi, în cele din urmă, ajungi să ghiceşti gustul.

– Whisky poţi să bei în intimitatea casei tale. Lasă-mă să dansez cu tine aici, în intimitatea grădinii.

Ea îl studie o clipă, în timp ce muzica se opri pentru ca apoi alt refren să înceapă să plutească prin grădină.

– Prea bine. Dacă aşa doreşti să decurgă lucrurile, spuse ea încet.

Şi el văzu în ochii ei, în tonul vocii sale, dezamăgirea pentru faptul că alegea calea cea mai uşoară.

– Chiar dacă ar fi să apar, tot n-aş putea să dansez cu tine.

– De ce anume?

– Reputaţia ta ar fi distrusă.

– Poate că da, la început, dar odată ce vor ajunge să te cunoască mai bine, îndrăznesc să spun că voi fi privită cu multă fascinaţie, ca o vizionară.

– Ai mult prea multă încredere în capacitatea mea de a-i cuceri.

– Da. Îi atinse obrazul cu mâna înmănuşată. Pe mine m-ai cucerit.

Îi susţinu privirea pentru încă o secundă, o bătaie de inimă, înainte să clipească des, de parcă i-ar fi dezvăluit prea multe.

– Blestemată să fii! mormăi el.

Apoi se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă cu paşi mari. Cum îndrăznea să îl provoace? Cum îndrăznea... Cum îndrăznea să-l facă să regrete faptul că nu era un om mai bun?

Când se întoarse în sala de bal, Catherine îşi dădu seama că îl ataşase prea mult şi, făcând asta, îl alungase. Ar fi trebuit să accepte dansul în grădină – cu bucurie şi recunoştinţă –, dar era sătulă ca tot ce făcea împreună cu el să se desfăşoare în umbră, ca şi cum relaţia lor ar fi fost ruşinoasă. Până şi întâlnirea lor de la Palatul de Cristal fusese guvernată de minciună. Se prefăcuseră că nu erau altceva decât cunoştinţe întâmplătoare.

Mai mult, ea se simţi prost pentru că nu înceta să-l invite la baluri la care el nu avea nici o intenţie să participe. Chiar şi acum, ştiind că nu-şi va face apariţia, ea continuase să spere...

– Lucian Langdon, conte de Claybourne!

Anunţul răsună în întreaga sală ca o sentinţă la moarte. Cu inima bătându-i nebuneşte, Catherine îşi întoarse ochii spre scări. Şi acolo era el, iar statura sa emana incredibil de multă mândrie şi sfidare.

– O, Doamne sfinte, ce caută aici? întrebă Winnie, ajunsă dintr-odată lângă Catherine şi prinzând-o de braţ. Nu i-am trimis nici o invitaţie.

– I-am trimis eu.

– Poftim? De ce? Ce-a fost în capul tău?

– Sunt curioasă în privința lui.

Îl urmări cu privirea în timp ce cobora scările cu un aer de aroganță care, își dădu seama acum, nu era nimic altceva decât un șiretlic. De mic învățase cum să înșele, să păcălească – dar el nu aplica lecțiile acelea doar ca să câștige ceea ce-și dorea. Se învăluia în mister și înșelătorie de parcă acestea ar fi fost o haină menită să-i protejeze sufletul.

Venise aici ca să-i dovedească faptul că nu era un laș. Chipul lui era o mască indescifrabilă, la fel cum fusese și în prima noapte în care îl văzuse. Se plimba la fel ca și atunci, ca un animal ieșit la vânătoare. Provoca pe oricine să-i nege dreptul de-a se afla acolo – și ea știa că îi provoca, pentru că se îndoia singur de locul pe care îl ocupa în rândul lor.

Voia – avea nevoie – ca ei să-l accepte în rândul lor, pentru că nu era în stare să se accepte pe sine.

Și, în timp ce-l privea, fu copleșită de faptul că, într-un fel, în ciuda tuturor, ea ajunsese să țină foarte mult la acest bărbat. Că nu voia să-l vadă cum suferă. Că nu voia ca el să piardă și ultima bucățică de suflet pe care o mai poseda.

– Și cum eu sunt cea care l-a invitat, tot eu îl voi întâmpina, spuse Catherine și, înainte ca Winnie să protesteze, porni spre nou-sosit.

Muzica se oprise odată cu anunțul sosirii sale, și încă nu pornise. Pe măsură ce Claybourne avansa prin sală, oamenii se dădeau înapoi ca și cum ar fi suferit de lepră. Ea știa că Luke le văzuse reacțiile, felul în care își coborau privirile, uimirea. Și cu toate astea, nu dăduse înapoi. Mergea înainte cu pași mari, cu eleganța unui rege, la fel de demn de respect ca și cei care îl înconjurau.

Se opri de-abia când ea ajunse lângă el. Dacă nu ar fi ajuns să-l cunoască atât de bine, nu și-ar fi dat seama cât de mult îl costa momentul acesta. Aproape fiecare dram de mândrie. Nu era un bărbat care putea fi înduplecat, și totuși, o făcuse pentru ea.

Ea îl întâmpină cu o reverență.

– Milord Claybourne, suntem atât de încântați că v-ați alăturat nouă în seara asta.

El se înclină ușor.

– Lady Catherine, sunt foarte onorat că am fost invitat.

– Carneţelul meu de dansuri este gol în momentul acesta, dar nu se cade ca o doamnă să invite la dans un gentleman.

– Un laş n-ar îndrăzni să vă invite, de frică să nu fie refuzat.

– Dar amândoi ştim că nu sunteţi un laş, milord.

Îl văzu cum înghite în sec.

– Îmi faceţi onoarea de a-mi oferi acest dans?

– Onoarea este pe de-a-ntregul a mea, domnule.

Catherine întinse mâna spre el şi, în timp ce Luke i-o prinse, ea făcu semn spre orchestră. Ritmurile valsului începură să umple salonul.

– Sper că nu vom dansa singuri, mormăi el.

– Nu-mi pasă absolut deloc. Nu vreau decât să dansez cu tine.

Atunci el o luă în braţe şi fu exact aşa cum îşi imaginase ea. În timp ce o ţinea în braţe, era conştientă de puterea lui, de căldura pe care o emanau ochii lui când o privea.

Foarte încet, cu precauţie, ceilalţi începură să li se alăture pe ringul de dans. Catherine bănuia că se întreceau care să ajungă mai aproape de ei, ca să poată auzi despre ce discutau Lady Catherine Mabry şi notoriul Conte Diavol.

– Mâine o să fie o mulţime de bârfe spre noi, spuse el încet.

– Cred că vor fi chiar din noaptea asta.

– Şi nu-ţi pasă?

– Absolut deloc. Am vrut să dansez cu tine încă de la primul bal la care te-am văzut.

– Păreai atât de tânără şi de inocentă în noaptea aia, îmbrăcată în alb. Cine-ar fi crezut că eşti aşa o pacoste?

Ea nu era sigură dacă el se chinuia să-i facă un compliment sau să o insulte, dar nu conta. Ceea ce conta era că, din câte se părea, îşi amintea la fel de multe detalii despre acea noapte ca şi ea.

– Îţi aminteşti cu ce eram îmbrăcată?

– Îmi amintesc tot ce e legat de tine din noaptea aia. Aveai panglici roz în păr şi perle la gât.

– Perlele erau ale mamei.

– Stăteai în mijlocul unei mulţimi de fete şi ieşeai în evidenţă nu numai graţie frumuseţii tale – care era cu mult mai clară decât

a celorlalte –, ci şi pentru că refuzai să te laşi copleşită. Nimeni nu m-a provocat vreodată aşa cum o faci tu, Catherine.

– Şi eu nu am fost niciodată curioasă în legătură cu cineva, aşa cum sunt în legătură cu tine, milord.

Catherine se temea că se apropiau prea mult de limita flirtului. Ultimele acorduri ale muzicii dispărură în linişte. Catherine respiră profund.

– Mi s-a făcut destul de cald. Eşti atât de drăguţ să mă însoţeşti afară pe terasă, unde aerul e mai rece?

– Dacă asta doreşti.

Ea îi acceptă braţul şi porniră prin sala de bal cu capul sus, privindu-i în ochi pe cei care îşi mutau repede privirea, văzând cum reputaţia ei era distrusă pentru totdeauna. Tatăl ei nu avea să afle niciodată, dar dacă – şi când – avea să se întoarcă fratele ei, avea să fie furios. Însă ea avea să facă faţă consecinţelor atunci când acestea aveau să apară.

Odată ieşiţi, îl conduse pe Claybourne în colţul terasei, unde aveau parte de singurătate, dar erau totuşi în văzul tuturor. Reputaţia ei era distrusă, dar tot insista să păstreze ceea ce-i mai rămânea.

– M-am hotărât să nu mă mai scapi de persoana aceea. Dar îmi voi dubla eforturile de-a o convinge pe Frannie că locul ei este lângă tine şi că-i va fi bine acolo. Sunt convinsă că nu are nevoie să înveţe foarte multe, ci trebuie să fie doar acceptată, aşa că am de gând să schimb strategia şi s-o aduc în lumea asta încet, dar mult mai sigur.

– O să-ţi ţii partea de înţelegere, chiar dacă eu nu o voi mai duce la îndeplinire pe a mea?

– Oricât de ciudat ar părea, simt că în ultimele săptămâni am devenit... un fel de prieteni. Şi aş vrea să te ajut în ţelul tău de a-ţi căuta o soţie... din prietenie.

Indiferent de costul pe care avea să-l plătească, şi care avea să fie mare. Nu credea că mai avusese vreodată pentru un bărbat sentimentele pe care le avea pentru Claybourne, că respectase vreodată pe altul aşa cum îl respecta pe el, că fusese vreodată fascinată sau impresionată aşa cum era de el.

Dar inima lui îi aparținea altcuiva, în timp ce a ei... Catherine se temea că îi aparținea lui.

– Este foarte generos din partea ta. Nici nu prea știu cum să-ți mulțumesc.

– E o nimica toată. După cum ai subliniat și tu în noaptea în care am căzut la înțelegere, eu nu fac altceva decât să o învăț cum să fie gazda unui ceai.

– Din contră, sub grija ta a devenit mai încrezătoare, trăsătură pe care nu a avea înainte. Aproape mă tem că va deveni la fel de încăpățânată ca și tine.

– Chiar vrei o nevastă fără personalitate? Te-ai plictisi cât ai zice peşte.

– Crezi că știi ce vreau eu de la o femeie?

– Cred că știu ceea ce meriți din partea unei femei. După cum ai dovedit în noaptea asta, mai există obstacole de depășit, dar n-am nici un dubiu că vei reuși.

– Îmi aminteşti de bătrânul conte. Nici el nu s-a îndoit vreodată. Nu am înțeles niciodată cu adevărat ce anume a văzut în mine.

– L-a văzut pe nepotul lui.

Capitolul 16

„L-a văzut pe nepotul lui." Luke se gândi la cuvintele ei în timp ce trăsura lui înainta cu zgomot pe străzile pietruite. Hoinărise fără țintă prin Londra timp de două ore, încercând să-și facă ordine în gânduri.

Plecase de la bal la scurtă vreme după ce se întorsese în sala de bal împreună cu Catherine. Nu mai vedea nici un motiv să rămână acolo. Bănuia că nici o altă doamnă nu avea să danseze cu el, dar mai mult decât asta, nici el nu avea vreun chef să danseze cu altcineva în afară de Catherine. Și nu avea de gând să-i distrugă și mai mult reputația invitând-o la dans pentru a doua oară. Deja făcuse destul cu dansul acela și cu plimbarea prin grădină.

De ce era dispusă să riște atât de mult doar pentru ca lumea să îl accepte pe el?

Din prietenie? Dumnezeu știa că el riscase totul – inclusiv propria viață – pentru prietenii lui. Și ei făcuseră la fel, la rândul lor. Dar Catherine – ea ce avea de câștigat? Dacă mai petrecea mult timp în preajma ei, nici un bărbat acceptabil nu avea s-o mai ia de soție.

În noaptea asta renunțase la partea ei de înțelegere. Dintr-un anume motiv, se hotărâse că individul nu mai merita să moară. Luke își zise că ar fi trebuit să fie recunoscător că nu o crezuse pe cuvânt atunci, în prima noapte, și că nu trecuse la fapte imediat.

Totuși, îl punea pe gânduri faptul că se răzgândise. Nu era o fătucă fără minte și, în mod sigur, nu era prostuță. Dacă fusese de părere că cineva trebuia să moară, atunci probabil că acel om chiar asta merita. Și rămânea problema celui care o urmărea. Trebuia să discute cu Jim, dar mai întâi voia să o vadă pe Frannie.

Trăsura se opri în fața stabilimentului lui Dodger și Luke se lumină la față. Intră pe ușa din față. Acolo nu exista tensiunea din salonul lui Avendale. Pe de altă parte, aceasta era casa lui, locul de care aparținea.

Jack se apropie de el.

– Luke...

El ridică mâna.

– Nu acum.

Era un bărbat cu un scop precis. Deschise ușa care ducea spre camerele din spate și o luă pe hol, spre camera unde știa că avea s-o găsească pe Frannie. Ea lucra din greu la registre. Luke bătu în tocul ușii. Frannie își ridică privirea și-i zâmbi. Ca de fiecare dată, zâmbetul ei îi încălzi sufletul precum nimic altceva.

– Nu ești îmbrăcat cam elegant?

– Am fost la balul organizat de ducesa de Avendale, spuse el.

– Nu credeam că ești genul care să participe la întâlnirile aristocrației.

– Mi s-a părut că e timpul să netezesc drumul pentru noi.

Ea se uită în jos, la registre.

– Așadar, vom merge la baluri?

– Cred că o să-ți placă. Multă veselie și rochii frumoase. Mâncare, băutură și oameni.

– Da, mulți oameni pe care nu-i voi cunoaște.

– Da, mulți oameni pe care nu-i vei cunoaște, dar pe care vei ajunge să-i cunoști. Și partea cea mai bună va fi că vom dansa. Intră în cameră și întinse mâna. Dansează cu mine acum.

Ea își ridică brusc capul.

– Ești surd?

– Probabil. Dar îmi doresc cu disperare să dansez cu tine.

– Dar nu e muzică...

– Pot să cânt eu.

Ce îl apucase? De ce voia atât de mult să danseze cu ea? Frannie râse cu inocență și se ridică.

– Prea bine. Înconjură biroul. Din câte-mi amintesc, trebuie să stau pe vârfurile picioarelor tale.

El chicoti. Așa dansase cu ea bătrânul conte. Îl văzuse când o învățase să danseze, când îi dăduse atât de multe lecții. De ce avea Frannie impresia că mai avea ceva de învățat? Doar nu uitase tot ce învățase atunci.

– Mișcările sunt aceleași, doar că trebuie să-ți ții picioarele pe podea. Îi puse una din palme pe umărul lui, iar pe cealaltă o prinse în mână.

Începu să mormăie melodia pe care dansase împreună cu Catherine. Și o mișcă pe Frannie pe ritmul mormăitului lui îngrozitor. Nu prea era mult spațiu în birou. Dansau cam în același loc, dar era suficient.

Trupul nu i se încorda când o ținea în brațe pe Frannie, și nu-și închipuia scene pasionale. Își spuse că era din cauză că, atunci când se uita în jos la ea, nu vedea decât nasturi și haine. În vreme ce, când se uita la Catherine, avea parte de o cu totul altă privelițte. Vedea foarte bine decolteul ispititor, linia delicată a gâtului. Îi vedea zâmbetul. Bucuria care se reflecta în ochii ei albaștri.

Încetă să mai danseze și o trase foarte ușor pe Frannie mai aproape de el. Îi prinse bărbia ca și cum ar fi fost cel mai fin porțelan, de parcă s-ar fi putut sparge extrem de ușor. O văzu făcând ochii mari și umezindu-și buza inferioară cu limba. Simți un fior plăcut în vintre.

Apoi, îşi coborî capul, pleoapele ei se închiseră şi el îşi trecu buzele peste ale ei cu foarte mare tandreţe. Apoi se retrase.

– Uite, vezi, n-a fost atât de rău, nu-i aşa? o întrebă.

Nu fusese nici foarte excitant, dar asta avea să vină în timp, când Frannie se va obişnui că latura fizică a bărbatului. Ea scutură din cap.

– Nu, n-a fost.

– Te ador.

– Ştiu.

Îşi trecu degetul peste buza ei inferioară. Ar fi trebuit să-şi dorească încă un sărut. Dumnezeu ştia că, atunci când o săruta pe Catherine, părea să nu se mai sature. Şi cu toate astea, sărutul cu Frannie părea să fie... suficient.

Suficient. Fără pasiune, fără înfocare, fără să-l mistuie de tot. Civilizat. Nu sălbatic, animalic, nestăpânit. Ci aşa cum se cuvine. Lipsit de tentă scandaloasă, plin de graţie şi menit să nu işte bârfe.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Frannie.

Şi atunci îşi dădu seama că era atât de încruntat, încât simţea că avea să aibă iar dureri îngrozitoare de cap. Scutură din cap, o eliberă şi făcu un pas înapoi.

– Nimic. Absolut nimic.

Dar ceva era îngrozitor de greşit, pentru că se îndoia de sentimentele pe care le avea faţă de Frannie, lucru care nu i se mai întâmplase niciodată.

– Era şi Catherine la bal? întrebă ea.

– Da.

– Ai dansat cu ea?

El se întoarse puţin cu spatele.

– Da.

De ce se simţea atât de vinovat? Nu era ca şi cum s-ar fi culcat cu ea. Fusese doar un dans nevinovat. Doar că nu păruse atât de nevinovat.

– Cu ce era îmbrăcată?

– Cu ce poartă toate doamnele. O rochie de bal.

– Ai fi un ziarist îngrozitor. Frannie se întoarse pe scaunul din spatele biroului. Pun pariu că arăta minunat.

– N-aş face pariul ăsta cu tine, pentru că ea este mereu frumoasă.

– De ce crezi că nu e măritată?

– Pentru că e prea încăpăţânată, îndărătnică şi certăreaţă. Un bărbat vrea linişte în casa lui şi, cu ea, nimeni nu şi-ar găsi pacea.

– Aşadar, crezi că o căsnicie ar trebui să fie liniştită?

– Da.

– Şi asta îţi doreşti? Linişte?

– Vreau să fiu mulţumit.

– Crezi că sunt plictisitoare?

– Sigur că nu.

– Sunt momente când mă întreb şi eu. Uneori mă tem că sunt. Stau aici cu toate numerele astea şi pare că fac un lucru atât de plictisitor.

– Nimic la tine nu este plictisitor. Aştept cu nerăbdare timpul pe care îl petrecem împreună. Se aşeză pe scaunul din faţa ei. Şi, în ultima vreme, se pare că petrecem atât de puţin timp împreună.

Se auzi o bătaie în uşă, venită parcă să-i sublinieze spusele. Luke se uită peste umăr şi-l văzu pe Jim, care stătea şovăitor în prag.

– N-am vrut să te întrerup, dar Jack a spus că n-a reuşit să-ţi atragă atenţia mai devreme şi am ceva ce cred că o să te intereseze.

– Ce anume? întrebă Luke.

– Bărbatul care o urmărea pe Lady Catherine.

Inima lui Luke se lovi de coaste şi orice altceva deveni dintr-odată lipsit de importantă.

– Unde este?

Jim făcu un gest cu capul într-o parte.

– În biroul lui Jack.

Luke se grăbi să iasă din cameră.

– Cum l-ai găsit?

– Ieri-dimineaţă, Lady Catherine alerga de colo-colo, pregătind ultimele detalii pentru balul pe care l-a organizat pentru astă-noapte. Jim păşi în cameră şi arătă spre un bărbat spăşit,

cu părul închis la culoare, care stătea pe scaun şi frământa între degete borul pălăriei. Domnul Evans aici de faţă de-abia a putut să ţină pasul cu ea.

În mod evident, lacheul voinic al lui Jack îl păzise. Omul dădu din cap o singură dată şi părăsi camera discret, închizând uşa în urma sa.

– E foarte cooperant de când şi-a petrecut câteva ore la închisoare, explică Jim.

– Abuz de putere, asta a fost. Să mă închizi, când n-am făcut nimic rău.

Luke se aşeză pe marginea biroului lui Jack, studiindu-l îndeaproape pe bărbat.

– Ştii cine sunt?

– Claybourne, răspunse bărbatul răstit.

– Ştii că am omorât un om?

– Şi eu. Nu e chiar atât de greu.

– Ceea ce vreau să spun, amice, este că ţin la Lady Catherine şi nu-mi place că e urmărită de tâlhari ca tine.

– Nu i-am făcut nici un rău.

– Ăsta e motivul pentru care încă mai respiri. Vreau răspunsuri şi, dacă nu le primesc, nu voi fi la fel de blând ca oamenii de la Scotland Yard. M-am făcut suficient de clar?

Evans înghiţi în sec şi încuviinţă. Era un ticălos, şi ticăloşii erau uşor de ameninţat.

– De ce o urmăreai? întrebă Luke.

– Am fost plătit s-o fac.

– De către cine?

– Un domn elegant.

– Cine?

– Nu-i ştiu numele. Ne-a angajat pe mai mulţi.

– Pentru ce anume v-a angajat?

El ridică din umeri, ca şi cum s-ar fi ferit de o lovitură.

– Ca să urmărim oameni.

– Haide, amice, spuse Jim pe un ton foarte autoritar. Spune-i totul Excelenţei Sale, fără să trebuiască să pună toate întrebările.

– Ce oameni urmăreaţi? întrebă Luke.

– Pe Lady Catherine, după cum a zis el – arătă spre Jim –, o ducesă şi pe tine.

– Ce ducesă?

– Nu ştiu. Nu o urmăream eu, ci amicii mei. Ştiu că e nevasta domnului, iar el credea că pune ceva rău la cale.

– De ce te-a pus s-o urmăreşti pe Lady Catherine?

– Nu ştiu. Voia doar să ştie unde merge, cu cine se întâlneşte şi ce face. Aşa că i-am spus. În mare parte erau lucruri plictisitoare, mergea la cumpărături şi chestii d-astea.

– Uite, vezi? exclamă Jim. Nu sunt singurul care o găseşte plictisitoare.

Luke mişcă brusc din cap şi se uită la Jim. Acesta ridică mâinile în semn de predare.

– Scuze. Dar am simţit nevoia să subliniez asta.

Luke îşi întoarse atenţia înapoi la Evans.

– Tu eşti unul dintre tâlharii care m-au atacat într-o noapte?

Omul strânse pălăria atât de puternic, că aceasta aproape dispăru în palmele sale. Era un răspuns suficient pentru Luke.

– Trebuia să mă omorâţi?

Evans încuviinţă brusc.

– Şi pe Lady Catherine?

Evans îşi înălţă capul, făcând ochii mari.

– Nu, jur că nu! Nici măcar nu ştiam că era acolo până n-a sărit din trăsură. Nu o urmăream şi noaptea, pentru că e o doamnă şi toate cele. Credeam că deja doarme.

– I-ai spus celui care te-a angajat?

Evans scutură repede din cap.

– Era destul de furios că nu ne-am făcut treaba. N-am vrut să avem mai multe necazuri.

– Unde l-ai întâlnit?

– Nu într-un loc anume. El ne găsea pe noi de fiecare dată.

– Şi nu ştii cine e?

– Îmi pare rău, amice.

– Da, sunt sigur că da. Luke se gândi la ceea ce ştia. Nimic nu avea sens. Ceva lipsea. De ce ar urmări o ducesă? Şi care ducesă? Ducesa pe care o urmăreai... ai văzut-o vreodată în compania lui Lady Catherine?

– Aproape în fiecare zi. Sunt mai apropiate ca două boabe de mazăre într-o păstaie.

– Şi nu crezi că merita să spui aşa de la început?

Omul ridică din umeri.

– Dacă erau împreună, trebuia să le urmărească doar unul din voi, dar eraţi plătiţi amândoi, nu-i aşa? întrebă Jim.

Evans oftă şi dădu din cap, ca şi cum ar fi fost un copil prins furând o prăjitură. Dar Luke avea probleme mai mari pe cap. Coborî de pe birou, se apropie de Jim şi-i vorbi şoptit:

– Catherine îşi petrece cea mai mare parte din timp cu ducesa de Avendale. Ai văzut-o în compania altei ducese?

Jim scutură din cap.

– Dacă aş fi văzut-o cu altcineva, ţi-aş fi spus până acum.

– N-are nici un sens. De ce ar vrea Avendale...

Uşa se deschise şi Jack dădu buzna înăuntru, întinzându-i o bucată de hârtie.

– Asta tocmai a venit pentru tine.

Luke o luă. Sigiliul era rupt.

– Ai citit-o.

– Trebuia să ştiu dacă era atât de urgentă pe cât a spus cel care a adus-o.

Luke se încruntă la el, apoi desfăcu biletul. Simţi că-i fuge pământul de sub picioare.

Am nevoie de tine la reşedinţa Avendale.
Adu-l pe doctorul Graves.
Repede.

C

Luke îl lăsă pe Jim să se ocupe de Evans şi porni spre reşedinţa Avendale, făcând un ocol scurt acasă la Bill, ca să-l anunţe că avea nevoie de serviciile lui. Bill avea propria trăsură, aşa că nu avea nevoie de alte mijloace de transport. Frannie îl însoţea. Luke nu ştia la ce să se aştepte, dar se temea de ce era mai rău. Aproape căzu în genunchi de uşurare când îşi dădu seama că ducesa, şi nu Catherine, era cea care avea nevoie de serviciile doctorului Graves.

Acum Luke stătea lângă Catherine, pe o banchetă din fața dormitorului ducesei de Avendale. Bill îi gonise pe toți din cameră, în afară de Frannie. Dacă Luke n-ar fi știut cine era, din cauza îngrijorării lui Catherine, n-ar fi recunoscut-o niciodată pe ducesă în starea în care se afla.

– Numele pe care mi l-ai fi dat în cele din urmă, dacă nu te-ai fi răzgândit în seara asta... ar fi fost numele lui Avendale? întrebă el încet.

Catherine încuviință, cu ochii în lacrimi.

– Presupun că nu e prima dată când își bate soția.

Când o bătuse și apoi fugise. Fără îndoială, la cazinoul lui Dodger. Catherine scutură din cap.

– Dar acum e cel mai grav. Și este vina mea. S-a supărat că ai venit în casa lui. Ar fi trebuit să-mi dau seama. E o bestie care vrea să controleze totul. Winnie trebuie să-i dea explicații pentru ce face în fiecare minut din zi. Iar numele tău nu era pe lista de invitați, dar eu am vrut să dansez cu tine la bal. Cât de proastă și de egoistă am fost! Ar fi trebuit să mint și să-ți spun că mi-a luat virtutea și atunci problema ar fi fost rezolvată!

– Nu e ușor să trăiești cu o minciună, Catherine.

El știa foarte bine lucrul acesta.

– Crezi că e ușor să știi că ești de vină pentru moartea unui prieten?

– Încă nu e moartă. Nu renunța atât de ușor la ea. Bill e foarte priceput la ceea ce face.

– Primele două soții ale lui Avendale au murit. Nu mi-o voi ierta niciodată dacă moare și Winnie. Pentru că am fost o lașă și am așteptat. Deși îmi doream atât de mult să-l omori, am început să-mi fac griji despre cum mă voi simți, cum voi putea să trăiesc cu mine însămi. Și acum uite ce a pățit!

– Catherine, nu este vina ta.

– Ba da. După cum ți-am explicat.

– Dar ce ai făcut, scumpo? Ai trimis o invitație unei persoane pe care el nu se aștepta s-o primească în casă. Eu am omorât un om și nimeni nu m-a lovit nici măcar cu un pumn. O înconjură cu brațele, o trase mai aproape și îi sărută tâmpla. Pedeapsa lui e mult prea mare pentru ceea ce ai făcut.

Catherine simți o alinare în apropierea lui Claybourne. Din clipa în care servitoarea lui Winnie apăruse acasă la ea plângând, Catherine se temuse de ce era mai rău şi nu ezitase nici o clipă să trimită după Claybourne, mai mult pentru ea decât pentru Winnie. Ştia că se putea îmbărbăta văzându-l pe el puternic. Ştia că prezența lui avea să o liniştească.

– De câte ori trebuie să înjunghii un om ca să-l omori? întrebă ea.

– O dată, dacă o faci cum trebuie. Dar folosirea unui cuțit este un gest foarte personal, Catherine.

– Atunci ar fi mai bine un pistol.

– Doar dacă ținteşti bine.

Ea se îndepărtă de el şi îşi adună tot curajul.

– Mă poți învăța să țintesc bine?

– Aş putea, dar nu este nevoie. O să mă ocup eu de problema asta.

Îi luă mâna şi îi mângâie degetele, apoi podul palmei. Era o senzație atât de minunată, de tandră, de încurajatoare.

– Credeam că eşti o bestie, spuse ea încet.

– Ceva mai apropiat de un diavol, nu-i aşa?

Ah, da, Contele Diavol. Nu-şi putea aminti ultima dată când se gândise la el în felul acela.

– De ce l-ai omorât pe omul acela?

– Pentru că a rănit-o pe Frannie.

Catherine încercă să-şi amintească perioada în care se petrecuse tărăşenia.

– Era o copilă pe vremea aia.

– Da, era. Şi, în ciuda vieții pe care o avusese până în clipa aceea, era un copil dulce şi nevinovat.

– Ai mai omorât pe altcineva?

Luke clătină încet din cap.

– Dar l-ai omorî pe Avendale?

El încuviință brusc.

– Ai putea să trăieşti cu fapta aceasta?

Îi şterse lacrimile de pe obraz cu degetul mare.

– Asta este problema mea.

– Ai spus că îți cer să renunți la ultima fărâmă de suflet.

– N-a mai rămas decât o mică parte. Nu-mi va fi greu să renunț la ea.

Dar ea se temea că avea să fie o mare problemă, că lucrul acesta avea să-l transforme pentru totdeauna într-un bărbat pe care ea nu-l mai putea iubi. O, Doamne sfinte, când se îndrăgostise de el? Fusese un moment anume sau se întâmplase pur și simplu?

– Îmi era mai ușor să-ți cer să faci asta înainte să ajung să te cunosc, spuse ea.

– Și mie îmi e mult mai ușor să o fac acum, tocmai pentru că te cunosc mai bine.

Ușa dormitorului se deschise. Doctorul Graves – cu o mină întunecată – și Frannie ieșiră din încăpere. Catherine se ridică în picioare, așteptându-se la ce era mai rău.

– O să-și revină, dar o să aibă nevoie de multe îngrijiri, spuse doctorul Graves. A suferit abuzuri intime îngrozitoare.

Catherine dădu din cap. Winnie fusese conștientă pentru o vreme, avusese dureri, suferise și plânsese din cauza atrocităților la care fusese supusă de soțul ei: o violase și o bătuse, încercând să-i distrugă sufletul. Se temea că, în cele din urmă, chiar reușise.

– Eu pot să am grijă de ea.

Claybourne îi chemă pe toți mai aproape.

– Poate să călătorească?

Doctorul Graves făcu ochii mari.

– Nu departe, nu prea departe.

– Nu trebuie să meargă departe. Claybourne oftă. Avendale a pus pe cineva să o urmărească pe Catherine. De asemenea, tot el e responsabil pentru atacul din noaptea aia.

– Poftim? întrebă Catherine. De unde știi toate astea?

– Jim l-a prins pe unul dintre tâlharii pe care i-a angajat să te urmărească. Tocmai vorbeam cu el atunci când am primit biletul tău. Trebuie să ne ocupăm de Avendale, dar nu aici, nu în Londra, unde ar putea avea la dispoziție resurse de care eu să nu știu. Planul meu este ăsta: îi vom face pe oameni să creadă că o duceam pe ducesă la proprietatea mea de la țară. Tu ar trebui

să vii cu noi, Catherine. Căci Avendale va veni mai întâi la tine ca să-şi caute soţia.

– Dar tatăl meu...

– O să fie supravegheat. Nu i se va întâmpla nimic rău.

Îl credea fără absolut nici un dubiu.

– Vom face o schimbare, continuă el, şi le vom duce pe doamne acasă la tine, Bill, unde Lady Catherine va putea s-o îngrijească pe ducesă. Eu voi călători la Heatherwood. Dacă îi lăsăm suficiente indicii, Avendale mă va urmări acolo cu siguranţă. În acel moment voi rezolva problema.

– Şi cum rămâne cu Whit? întrebă Catherine.

Graves se uită la ea.

– Cine este Whit?

– Moştenitorul lui Avendale, răspunse Claybourne înainte să apuce ea. Îl vom aduce pe băiat cu noi. Vă sfătuiesc să ne mişcăm repede. Bill, mă poţi ajuta să o pregătesc pe ducesă de drum?

– Da, sigur că da.

– Catherine, tu adu-l pe băiat, spuse Claybourne. Nu uita, vrem să pară că am plecat la ţară.

Catherine dădu din cap, cu gândurile aiurea.

– Ce fată bună, spuse el chiar înainte să dispară în dormitorul lui Winnie, împreună cu doctorul.

– O să te ajut să iei băiatul, spuse Frannie. Trebuie să vorbim tare în timp ce ne mişcăm prin casă, să audă toţi că plecăm la Heatherwood.

Catherine o prinse de braţ.

– Claybourne o să-l înfrunte singur pe Avendale.

– Da, aşa se pare.

– Nu-l pot lăsa să meargă singur, Frannie. Eu l-am vârât în problema asta.

– N-o să-i pună pe alţii în primejdie. Nu e genul lui. N-o să te lase să mergi cu el, dacă asta te gândeşti să faci.

– N-o să-i dau de ales. Vrei să ai grijă de Winnie în locul meu?

– Catherine...

– Am ajuns să ţin la el, Frannie. Nu sunt o ameninţare pentru tine. Ştiu că te iubeşte, dar nu pot suporta gândul că-l va înfrunta

singur pe Avendale. Ştiu că nu pot face multe în afară de a-i fi alături, dar măcar atât trebuie să fac. Poţi înţelege asta?

–Te-ai gândit ce se va întâmpla cu reputaţia ta în cazul în care vei merge până la capăt cu nebunia asta? Dacă vei merge singură cu el?

–Cine va şti că am plecat, dacă le vom spune că sunt cu tine şi cu Winnie? Servitorii lui nu vor şti cine sunt. Vor crede că sunt o femeie uşoară. Numele meu nu va fi niciodată asociat cu al lui. Se întinse şi strânse mâna lui Frannie. Chiar vrei să îl înfrunte singur?

Frannie scutură din cap.

–Nu, de fapt plănuisem să mă duc eu cu el. Dar ai dreptate. Tu eşti o alegere mult mai potrivită. Eu voi avea grijă de Winnie, iar tu de Luke. Strânse atât de tare mâna lui Catherine, încât aceasta aproape strigă. Să nu-l laşi singur, mai ales noaptea. Dintr-un anumit motiv, lui nu-i este prea bine la Heatherwood. Avendale nu va fi singurul demon pe care îl va înfrunta.

Catherine simţi o nerăbdare un glasul lui Frannie şi văzu în ochii ei că o înţelesese, că îi dădea permisiunea pentru ceva mai mult decât ce discutaseră. Dar înainte să-i ceară confirmarea, auzi deschizându-se uşa dormitorului.

–Ia-l tu pe Whit, spuse Frannie. Eu mă duc cu Bill acasă la el, pentru ca totul să fie pregătit atunci când Luke consideră că e necesar.

Catherine încuviinţă şi porni pe holul care ducea spre camera copilului. Erau atât de multe de făcut şi, pentru ca planul acesta să reuşească, trebuiau să rezolve totul înainte ca Avendale să se întoarcă acasă.

Lucrurile se desfăşurară într-un ritm rapid. Catherine o găsi pe servitoarea lui Winnie şi-i dădu ordine că pregătească o geantă mică cu haine pentru ducesă, pentru că mergea la casa de la ţară a lui Claybourne ca să se recupereze. Apoi Catherine făcu un bagaj mai mic pentru Whit. În timp ce servitorii puneau bagajele în trăsura lui Claybourne, ea îl trezi pe Whit şi îl duse pe băieţel afară. Claybourne li se alătură, ţinând-o pe Winnie înfăşurată în pături.

Acum o ținea pe Winnie în poala sa, încercând să fie ca o pernă între ea şi trăsura care se zdruncina. Din când în când, Winnie gemea, iar Whit îşi trăgea nasul.

Se opriseră acasă la Catherine, unde ea-şi împachetase o rochie simplă, cămăşi de noapte şi lenjerie într-o geantă. Apoi se dusese să-l vadă pe tatăl ei. El era treaz, sau cel puțin ochii lui erau deschişi.

– Winnie a fost rănită. Merge la țară ca să se vindece şi mă duc şi eu cu ea. Te rog, nu te îngrijora. O să fiu bine. Şi voi încerca să mă întorc în câteva zile. Îl sărută pe frunte. Să nu pleci nicăieri când nu sunt acasă.

Lăsase servitorilor instrucțiuni pentru îngrijirea lui – deşi nu aveau neapărat nevoie de ele. Aveau grijă de el de mai mult de un an deja.

Acum Catherine îşi trecu degetul pe sub perdeaua trăsurii şi trase un ochi afară. Putea vedea casele arendaşilor.

– Cât de sigur eşti de planul tău?

– Mai sigur de-atât nu se poate, răspunse Claybourne.

Trăsura se opri brusc. Uşa se deschise şi-l văzură pe doctorul Graves. După ce Claybourne i-o puse pe Winnie în brațe, Graves plecă. Apoi Frannie apăru în uşa trăsurii şi-i întinse mâna lui Whit. Claybourne se întoarse spre băiat.

– Nu te teme. Ei o să aibă grijă de tine, iar tu o să ai grijă de mama ta. Ai înțeles?

Băiatul dădu din cap.

– Bun băiat.

Claybourne îl împinse pe uşă în casă, acolo unde Frannie îl luă în brațe. Se uită la Catherine, încuviință uşor din cap şi plecă. Apoi sosi lacheul şi întinse mâna pentru a o ajuta pe Catherine să coboare. Ea trase adânc aer în piept şi expiră.

– Eu merg cu tine.

– Nu fi nebună, spuse Claybourne.

Ea se întinse, prinse mânerul uşii şi o trânti cu putere, aproape lovindu-l pe lacheu. Apoi se rezemă de spătarul banchetei, cu mâinile împreunate, într-o postură foarte cuviincioasă.

– Nu te las să-l înfrunți singur.

– Doamne sfinte, Catherine, n-o să fie prea binedispus.

– Nu-mi pasă.

– E posibil să-i fac lucruri cu care n-o să fii de acord.

– După ce ai văzut ce i-a făcut prietenei mele, chiar crezi că e posibil să-i faci ceva ce-o să mă deranjeze?

– Reputația ta...

– Toți servitorii de aici cred că Winnie călătorește cu noi. Cât despre servitorii de pe domeniul tău, presupun că vor fi discreți. Din câte îmi dau seama, Avendale este singurul care ar putea fi o problemă, și presupun că te vei ocupa de el.

– Ar trebui să te arunc peste umăr și...

– Și să mă săruți la fundul gol? Nu mă sperii, Lord Claybourne. N-ai răni o femeie nici dacă viața ta ar depinde de asta. Spre deosebire de Avendale, care și-ar lovi soția doar pentru că nu-i place culoarea rochiei sale. Nu rămân în urmă!

El blestemă urât, îi făcu semn lacheului și, câteva secunde mai târziu, trăsura porni la drum.

– Ești cea mai enervată femeie pe care am avut vreodată ghinionul s-o cunosc, mormăi el. Apoi se mișcă, îi luă mâinile și depuse un sărut pe degetele ei lipsite de mănuși. Și cea mai curajoasă!

– Dacă aș fi fost atât de curajoasă, nu ar fi trebuit să am niciodată nevoie de tine.

Se mișcă până ajunse mai aproape, și ea se ghemui lângă el.

– De fapt, n-ar fi trebuit să te ocupi tu de situația ei.

– E cea mai bună prietenă a mea din toată lumea.

– Vom face tot ce putem ca să-ți salvăm reputația.

– Pe mine nu mă interesează decât să te ocupi de Avendale. Ce ai de gând cu el?

– Am nevoie de câteva răspunsuri de la el. În funcție de ce îmi spune, e posibil să ajung la o înțelegere cu el.

– Și dacă nu-ți va oferi răspunsurile și nu te vei putea înțelege cu el?

– Heatherwood este o proprietate destul de mare. Un om se poate pierde acolo cu ușurință, fără să mai fie găsit vreodată.

Capitolul 17

În noaptea următoare, mult după lăsarea întunericului, trăsura se opri în fața vechiului conac al lui Claybourne. Lacheul deschise ușa.

– Rămâi aici! ordonă Claybourne.

– N-o să mă forțezi...

El oftă de nerăbdare.

– Catherine, ai încredere în mine?

– Dar tu ai încredere în mine?

– Ți-aș încredința viața, răspunse el.

O, sfinte Doamne, nu se așteptase să o împovăreze cu vorbele astea. Ce căuta ea aici? Cum de ajunsese în momentul acesta?

– Cred că lucrurile ar funcționa mult mai bine între noi dacă pur și simplu mi-ai explica motivele ordinelor pe care le dai, îi spuse ea. Nu vreau să fiu o persoană dificilă, dar nici nu vreau să fiu lăsată deoparte.

– Prea bine. O să-i trimit pe cei mai mulți dintre servitori în sat, din două motive. Nu vreau să fie în pericol și, în același timp, vom crește șansele ca reputația ta să rămână intactă. Așa că am nevoie să rămâi ascunsă până pleacă. Nu vor rămâne în urmă decât valetul și câțiva lachei.

Încuviințând, Catherine se lăsă pe spate.

– Voi aștepta răbdătoare ca o fetiță cuminte.

El chicoti încet.

– Am sentimentul că tu nu ai fost cuminte nici o zi din viața ta.

Înainte să-l poată certa pentru felul greșit în care o judeca, el dispăru pe ușă. Nu o lăsase să fie văzută la nici unul dintre hanurile în care se opriseră ca să schimbe caii și să cumpere mâncare. De fiecare dată se întorsese cu o cantitate imensă de mâncare, ca și cum ar fi avut de hrănit câțiva oameni. Dacă Avendale se oprea unde se opriseră și ei, dacă punea întrebări, avea să creadă că Winnie era în trăsură. Winnie și Whit. Avea să fie furios când va descoperi că fusese păcălit.

Catherine auzi nechezat de cai, huruit de trăsură şi roţi de căruţă. Presupuse că servitorii se foloseau de orice mijloc pentru a se deplasa în satul din apropiere. Ea nu se gândise chiar atât de departe, dar Claybourne avea dreptate. Urmau să fie mai în siguranţă acolo.

Minutele treceau încet. În cele din urmă, auzi mişcare în spate şi presupuse că lacheul aduna genţile ei şi a lui Claybourne. Când uşa se deschise, ţipă uşor.

– Eşti bine? întrebă Claybourne şi i se păru să detectează o notă de amuzament în vocea lui.

– Da, foarte bine.

Îi întinse mâna.

– Haide, atunci.

Când îşi puse mâna într-a lui, îi simţi degetele puternice, şi toate grijile şi îndoielile ei dispărură ca prin farmec. Acesta era Claybourne. Supravieţuise unor situaţii mult mai grave decât aceasta care-l implica pe ticălosul de Avendale. Împreună aveau să aibă grijă ca Winnie să fie în siguranţă pentru tot restul vieţii ei.

Păşi afară din trăsură. Deşi nu-i vedea decât silueta, îşi dădu seama că era un conac uriaş. Îşi puse mâna pe braţul lui şi-l lăsă să o conducă, împreună cu lacheul care se grăbea înainte cu bagajele lor.

– În mod obişnuit, musafirii dorm în aripa de est, iar familia în cea de vest. Dar asta nu este nicicum o situaţie obişnuită, aşa că am dat ordine lacheului să-ţi ducă bagajele în dormitorul de lângă al meu. Vreau să fii aproape de mine, Catherine, ca să ştiu că eşti în siguranţă. Nu voi profita de situaţie.

Ultima propoziţie fu rostită încet, aproape cu o notă de regret. Nici ea nu putea nega faptul că se simţea un pic dezamăgită.

– Păi, nu e ca şi cum nu mi-aş mai fi petrecut noaptea în patul tău, spuse ea.

El se împiedică, şi ea îl ajută imediat să nu-şi piardă echilibrul. Când se îndreptă de spate, îi spuse:

– Faci un joc foarte periculos, Lady Catherine Mabry.

Mult prea târziu ajunsese şi ea să-şi dea seama de acest lucru. Dar nu avea să dea înapoi acum. Urma să facă orice era nevoie pentru a-şi îndeplini scopul.

– Nu crezi că ar trebui să am un nume fals cât timp stau aici?

– Ai vreo idee?

Ajunseră la trepte şi începură să urce spre uşa de la intrare.

– Cum te numeai când erai copil? Înainte să te descopere contele de Claybourne? întrebă ea.

– Locke. Luke Locke. Eram foarte priceput la deschis lacăte. Majoritatea eram orfani şi oricum nu ne ştiam numele adevărate. Dar chiar şi pentru cei care ştiau, Feagan insista mereu să le schimbe numele. Când veneau la el, începeau o viaţă nouă. Tu ce nume ai vrea să ai?

Acum că venise rândul ei să aleagă, nu-i venea nici o idee.

– Eu n-am nici o îndemânare. Ce propui?

– Heart. Pentru că inima ta generoasă e cea care ne-a adus în aventura asta.

Îi deschise uşa.

– Aşa vezi tu lucrurile? întrebă ea. Ca pe o aventură?

– Deocamdată, da.

Catherine intră în hol. Podeaua de lemn strălucea. Mesele erau decorate cu busturi şi statuete. Pe pereţi atârnau tablouri. Prin preajmă nu se afla nici un valet.

– Le-am spus servitorilor care au rămas în urmă să nu se facă văzuţi decât dacă sunt chemaţi.

– O! Ai fi putut spune asta în loc să pară că-mi faci pe plac în dorinţa de a-mi găsi un nume nou.

El îi zâmbi călduros.

– Niciodată nu ştii când ai putea avea nevoie de un nume fals.

– Cred că râzi de mine.

El deveni serios.

– N-aş râde niciodată de tine, Catherine.

– Nu eşti nici un pic îngrijorat de ce ne aşteaptă cu Avendale?

– Încă mai avem timp. Nu trebuie să ne îngrijorăm până nu e cu adevărat necesar. Permite-mi să te conduc în camera ta.

Era exact aşa cum îi spusese – exact lângă dormitorul lui. Ştia asta pentru că uşa care separa camerele lor era deschisă şi îl putea vedea pe valetul care aranja lucrurile lui Claybourne. Se întrebă cine avea să le aranjeze pe ale ei.

– Presupun că n-ai lăsat în casă nici o servitoare, spuse Catherine.

– Nu. Sexul slab e numit așa dintr-un motiv. Luke ridică un deget. Știu că tu ești o excepție. Dacă ai nevoie de ajutor ca să te dezbraci, începu el și-și drese glasul, voi face tot ce pot să-ți fiu de ajutor.

– Mă voi descurca. Eram deja în pat când servitoarea lui Winnie a venit să mă cheme. Catherine își ridică brațele. După cum vezi, m-am îmbrăcat cât de simplu am putut, ca să ajung cât mai repede.

– Dacă vrei să faci o baie, voi pune lacheul să aducă apă caldă.

– Aș vrea asta, spuse ea, înainte să mă culc. Dar acum, trebuie să mărturisesc că sunt cam moartă de foame.

– Mă tem că mi-am trimis bucătăreasa în sat. O omletă este suficientă?

Ea zâmbi.

– Prea bine. Îți mulțumesc.

Luke știa că ar fi trebuit să i se opună mai mult. Ar fi trebuit să insiste să rămână în urmă, dar totul era deja înfăptuit. Nu putea nega faptul că se simțise mândru – fără merit, desigur – să îi arate mai multe camere în timp ce o însoțea la bucătărie. Moștenirea Claybourne era uriașă.

Și nici nu putea nega plăcerea pe care o simțise când îi pregătise omleta, sau cât de mult îi plăcuse să fie privit de ea, la masa mare la care de obicei mâncau și bârfeau servitorii. Avea de gând să îl înfrunte singur pe Avendale. Trebuia doar să o convingă pe Catherine să plece. Dar deocamdată nu se grăbea să facă asta.

– Când crezi că va veni Avendale? întrebă ea.

El auzi tonul îngrijorat din glasul ei. Nu credea că-i este frică. Era poate nerăbdătoare. Turnă un pahar de vin roșu și i-l întinse.

– Bea asta. Te va ajuta să te relaxezi.

Ea îl ascultă fără să comenteze. O, da, nu era atât de liniștită pe cât părea.

– N-o să ajungă aici prea curând, o asigură Luke, amintindu-și de altă dată când îi pregătise omletă. I-am trimis vorbă lui Jack. O să-l îndoape cu băutură. Asta ar trebui să-l facă să întârzie

cu o zi, şi bănuiesc că va mai avea nevoie de încă o zi, cel puţin, ca să găsească curajul de-a veni aici.

Puse omleta pe o farfurie şi o aşeză pe masă.

– Încă nu ai învăţat cum să prepari două în acelaşi timp? îl întrebă ea, ridicând dintr-o sprânceană.

– Mă tem că nu.

Ea luă o îmbucătură şi îl analiză din priviri.

– Tu nu eşti deloc îngrijorat, nu-i aşa?

– Legat de confruntarea cu Avendale? Nu. M-aş simţi mai bine dacă n-ai fi aici.

– Nu mă vei putea convinge să plec, şi nu voi bea destul vin cât să-mi pierd minţile.

– Ai băut vreodată atât de mult?

Încuviinţând, Catherine îi zâmbi poznaşă.

– De fapt, chiar în noaptea de dinaintea nunţii lui Winnie cu Avendale. Am stat cu ea şi am luat mai multe sticle din pivniţa de vinuri a tatălui ei. În ziua următoare, m-am simţit atât de îngrozitor, încât credeam că o să mi se facă rău la biserică.

El îi zâmbi cu cinism.

– Eu am avut parte de multe ocazii în care mi-a fost rău. Tăie o bucată de omletă. L-a iubit?

– Cred că era fascinată de el. Avendale poate fi foarte fermecător. Sinceră să fiu, înainte să-şi mute atenţia asupra lui Winnie, îmi dăduse de înţeles că era interesat de mine.

Stomacul lui Luke se făcu ghem şi-i pieri pofta de mâncare. Când se gândi la Catherine cu unul de teapa lui Avendale...

– Apoi, din noaptea cu balul la care ai participat şi tu, a încetat să ne mai viziteze. Scoase un strigă mic de surpriză şi făcu ochii mari. O, Dumnezeule, doar nu crezi că şi-a schimbat părerea pentru că nu m-am făcut mică de frică atunci când te-ai uitat la mine?

– E foarte posibil

– Mai mult decât posibil, aş zice eu. N-ar fi vrut alături pe cineva care să-i ţină piept. Se pare că-ţi datorez mai mult decât credeam.

– Nu-mi datorezi nimic, Catherine.

– Nu aceasta a fost înţelegerea noastră.

– După cum ai spus şi tu la bal, am devenit un fel de prieteni. Prin urmare, ca prieten, te voi scăpa de problema cu Avendale.

O oră mai târziu, după ce făcuse baie, în timp ce-şi peria părul, Catherine trebui să recunoască faţă de ea însăşi că-i plăcuse foarte mult noaptea petrecută în bucătărie, liniştindu-se pe măsură de minutele treceau, nu atât de cauza vinului – deşi băuse mai mult decât avusese de gând –, ci datorită talentului lui Claybourne de a-i distrage atenţia de la ceea ce aveau să întâmpine curând. Discutaseră despre lucruri lipsite de importanţă: ploaia care începuse să cadă în timp ce mâncau, mobilierul frumos lucrat, despre care el ştia că fusese în familie de trei generaţii, portretele pictate de artişti cunoscuţi. Îi promisese să-i arate parcul a doua zi.

– O să avem timp, spusese el.

Se bucura că venise, că petrecuseră puţin timp singuri. Doar ei doi. Îşi amintea mereu comentariul lui Frannie, cum că era mai bine să-l însoţească ea, şi cum o îndemnase să aibă grijă de el. Nu se îndoia de faptul că Frannie îl iubea pe Claybourne, dar se întreba dacă îl iubea atât de mult pe cât merita el – la fel de mult cum îi iubea Catherine.

Când lăsă peria jos, îşi dădu seama că nu avea să se mai întâlnească vreodată cu o asemenea şansă. Odată ce aveau să-l înfrunte pe Avendale, odată ce problema avea să fie rezolvată, urmau să se întoarcă la Londra. Înţelegerea lor avea să ajungă la final, iar Claybourne nu va deveni nimic mai mult decât un nume scris de mână pe o invitaţie la balurile ei.

După ce se rotise pe ringul de dans în braţele lui Claybourne, Catherine ştiuse că reputaţia ei era, fără îndoială, distrusă – chiar dacă nimeni nu descoperea că venise la conac singură cu el. El îi spusese încă din prima noapte că preţul pe care avea să-l plătească pentru un vals cu diavolul era să ajungă în iad. Ei bine, dansase cu el şi, dacă tot o păştea iadul, atunci voia mult mai mult decât un vals.

El dormea în camera alăturată. Atât de aproape. Extrem de aproape. Cu toate astea, ştia fără urmă de îndoială că el nu avea să vină la ea. Că nu avea să profite de pe urma acestei apropieri. Era un ticălos şi un gentleman.

Era bărbatul de care ea pur şi simplu se îndrăgostise nebuneşte. Şi dacă ar fi putut petrece o singură noapte cu el, ar fi fost destul cât să-i ajungă pentru o viaţă întreagă.

Luke stătea la fereastra dormitorului său, privind afară în noapte. Făcuse baie mai devreme, şi acum nu purta altceva decât un halat de mătase. Spera că baia caldă avea să-l adoarmă, dar el nu dormea niciodată bine aici. Şi, mai rău, nu se putea gândi decât la Catherine, care se afla în camera alăturată. Ce fusese în capul lui când cedase în faţa ei şi îi îngăduise să vină cu el?

Nu crezuse că avea să fie în pericol. Era foarte sigur că se putea descurca uşor cu Avendale. Dar fusese o mutare nesăbuită să o aducă şi pe ea. Mai ales că îşi dăduse seama de adevăr: o dorea aproape. Ea îl adusese în starea asta şi ar fi trebuit să-i spună.

O, dacă motivele lui ar fi fost atât de altruiste! Dar nu, erau complet egoiste. Odată ce avea să se ocupe de Avendale, partea lui Luke de înţelegere avea să fie îndeplinită, şi Catherine nu avea să devină nimic mai mult decât o persoană pe care o va întâlni, din întâmplare, la un bal – dacă el şi Frannie aveau să participe la baluri. Dacă ea rămânea rezervată în privinţa asta, el nu avea de gând să o oblige. Aşa că poate Catherine nu avea să mai existe deloc în viaţa lui.

Fu uimit de sentimentul de disperare care îl cuprinse la gândul acesta. Nu putea nega faptul că ţinea la ea. Îi plăcea să fie în preajma ei. Îi admira curajul, loialitatea faţă de prietena ei. Admira felul în care îşi ducea greutăţile fără să se plângă. Admira curbura gâtului ei, voluptatea buzelor...

Gemând, îşi înfipse degetele în pervazul ferestrei. Se va arunca pe geam înainte să se culce cu o altă femeie şi să o dezonoreze pe Frannie, acum că o ceruse în căsătorie. Dar Frannie nu era încă soţia lui. Nu-i era nici măcar logodnică. Era pur şi simplu femeia pe care o adora, cea cu care îşi închipuise dintotdeauna că-şi va petrece restul vieţii. Îşi lipi fruntea de colţul ferestrei. Oare adoraţia era iubire?

O ştia de atât de mulţi ani, şi totuşi, în clipa asta, nu-şi putea aminti forma buzelor lui Frannie. Nici nuanţa lor. Erau

roşu-închis sau roz? Ale lui Catherine erau roşii ca mărul proaspăt căzut din copac.

Nu avea nici un sens faptul că ea îi ocupa atât de mult din gânduri, în timp ce Frannie era cea cu care voia să se însoare. Doar că, Dumnezeu să-l ajute, el o dorea pe Catherine. Şi nu doar fizic. Ea era cea cu care de-abia aştepta să vorbească în fiecare seară. Ea era cea al cărei zâmbet îi făcea inima să-i bată un pic mai repede. Ea era cea pe care voia să o descopere – nu doar fiecare linie a trupului, ci şi fiecare cotlon al minţii. Ea îl fascina, îl ispitea şi îl fermeca aşa cum nu i se mai întâmplase niciodată până acum. Îşi spusese că era din cauză că nu o cunoştea foarte bine, în timp ce Frannie fusese cu el de o viaţă întreagă. Şi totuşi, Catherine nu părea o străină. Nu o simţise niciodată astfel. Încă din prima clipă în care o observase la balul acela de demult, când se uitase în ochii ei, îşi spusese că, dacă ar mai fi avut suflet, atunci ea ar fi fost sufletul lui pereche. Dar nu mai avea decât o fărâmiţă din suflet şi, în scurtă vreme, şi aceasta avea să dispară complet.

Nici măcar nu era sigur că-i mai putea cere lui Frannie să se mărite cu el. Ca şi Catherine, merita un bărbat mai bun decât unul care era atât de dispus să facă fapte imorale.

Uşa se deschise şi ştiu, dinainte să se întoarcă, cine venise în camera lui. Ar fi trebuit să-i poruncească să iasă. Ar fi trebuit să sară pe fereastră. În schimb, rămase pe loc şi începu să se roage pentru puterea de a rezista în faţa tentaţiei pe care se temea că avea să i-o ofere ea.

Catherine traversă camera în linişte, cu picioarele goale, şi ajunse la fereastra unde stătea Claybourne.

– Nu pot să adorm. M-am gândit că poate nici tu. Te uiţi după Avendale?

– Nu, mă uit doar la ploaie. Eu n-am dormit niciodată bine aici, nu m-am simţit niciodată în largul meu. Sufăr de mult prea multe dureri de cap.

– Te doare şi acum?

– Încă nu.

– Dar vei suferi?

– Cel mai probabil.

Şi Catherine se uită afară pe fereastră. Îi venea mult mai uşor să vorbească dacă nu se uita direct la el.

– Cred că nu mă voi mărita niciodată, spuse ea încet.

– Chiar aşa?

– Ştiu că sunt încăpăţânată, că vorbesc prea direct şi că bărbaţii preferă o femeie supusă atunci când se gândesc să se însoare.

– Chiar aşa?

Catherine auzi tonul amuzat din glasul lui.

– Dacă n-ai chef de conversaţie, măcar nu mă trata cu aerul acesta de superioritate.

– Iartă-mă. Dar nu prea mai am ce să comentez când se spune un adevăr.

Avea să-i facă misiunea dificilă, sau poate că era pur şi simplu prea obtuz ca să înţeleagă unde voia ea să ducă discuţia. Îşi întoarse capul ca să se uite la el şi descoperi că el o urmărea cu o privire mistuitoare, la fel ca în acea primă noapte, la primul bal la care participase. O dorea. Catherine ştia sigur, la fel cum ştia că şi ea îl dorea.

Arăta ca un gentleman, dar sufletul lui era rebel, iar ea conta pe această trăsătură a lui acum, sperând mai mult ca niciodată că nu o va dezamăgi.

– Nu vreau să mor fără să ştiu cum e să mă culc cu un bărbat...

– Nu o să mori, mormăi el printre dinţi, şi ea îşi dădu seama că Luke credea că-i era frică să nu moară în urma confruntării cu Avendale.

Deşi era conştientă că era posibil să se întâmple aşa ceva, aşadar avusese dreptate să vină în camera lui.

– Nu mă aştept să mor de tânără, îl asigură ea. Ştiu că te vei ocupa de Avendale. Mă refer la viitor şi la noaptea asta. Vreau ca prima mea dată să se întâmple cu un bărbat pasional. Ştiu că o iubeşti pe Frannie, dar nu sunteţi încă, oficial, logodiţi, aşa că m-am gândit că poate ai vrea... Îşi coborî privirea. Ţin la tine. Nu vreau să fiu singură în noaptea asta.

El îi prinse bărbia şi-i înălţă capul până când putu să o privească direct în ochi.

– Nu poţi dormi în patul meu fără să fii a mea, Catherine. Nu sunt un sfânt.

– Nu vreau un sfânt. Eu am considerat întotdeauna că, dacă o femeie are de gând să se îndepărteze de la calea dreaptă, în căutarea aventurii, atunci ar fi mult mai satisfăcută dacă s-ar culca cu diavolul.

Luke își răsfiră degetele și-i cuprinse chipul în palme.

– Fii sigură de ce spui, Catherine, pentru că, după asta, nu mai putem da timpul înapoi.

Încet, foarte încet și cu gesturi hotărâte, își descheie cămașa de noapte și o făcu să-i cadă de pe umeri, foarte conștientă de felul în care alunecă peste trupul ei gol și căzu pe podea, foarte conștientă de felul în care respirația lui deveni sacadată și ochii i se întunecară de dorință.

Se întinse spre ea și-i cuprinse chipul între palmele lui mari. Ea știa câtă putere aveau mâinile sale, știa câtă alinare puteau aduce. Îi mângâie obrajii și colțurile gurii cu degetele mari, ca și cum ar fi verificat dacă este pregătită, de parcă faptul că stătea acolo, goală puşcă nu era o dovadă suficientă.

– Nu știu dacă am cunoscut vreodată o femeie atât de frumoasă ca tine, Lady Catherine Mabry. Mă simt smerit pentru faptul că ai venit la mine în noaptea asta.

– Trebuie să vorbești atât de mult?

El îi aruncă un zâmbet cald, plin de înțelegere.

– Nu trebuie să vorbesc deloc.

Apoi își coborî gura peste a ei și orice fărâmă de politețe dintre ei dispăru în clipa în care îi pătrunse buzele cu limba. În pieptul lui se zbătea un tremur, un geamăt care o făcu și pe ea să geamă drept răspuns. Își duse mâinile la ceafa ei, își trecu degetele peste pielea capului și prin părul despletit, înclinându-i capul în așa fel încât să o poată săruta mai adânc, ca și cum ar fi vrut să o devoreze, de parcă nu s-ar fi putut sătura niciodată de ea.

Dumnezeu îi era martor că ea nu avea să se satură niciodată de el. Parcurse distanța de câțiva centimetri care le separa trupurile, iar mâinile ei căutară și găsiră cordonul înnodat al halatului. Degetele i se mișcau frenetic ca să i-l desfacă. Fără să se gândească, fără rușine, își lipi sânii dezgoliți de pieptul lui gol. Căldura lui, pielea lui catifelată erau atât de minunate. Sfârcurile i se întăriră și senzația reverberă până în centrul feminității sale. Își puse

brațele în jurul lui, ținându-l aproape și mângâindu-i spatele în sus și-n jos.

În tot acest timp, gura lui nu o părăsi pe a ei.

Atunci când scuturã din umeri ca să scape de halat, mușchii i se încordară sub atingerea ei. Acum nu-i mai separa nimic. Catherine deveni conștientă de membrul lui care o atingea pe burtă. Tare. Fierbinte. Din ce în ce mai stârnit.

Luke își dezlipi buzele de pe gura ei.

– O să-mi vărs sămânța peste tine până să ajungem în pat.

– Și așa e bine?

– O să fie, spuse el răguşit. Sunt sigur că o să fie.

O ridică în brațe și se îndreptă spre pat. Ea își trecu palmele peste umerii lui, peste piept. Voia să știe cum ajunsese să aibă fiecare cicatrice pe care o săruta, peste care își trecea vârful limbii. Avea foarte puțin păr pe piept și Catherine își trecu degetele prin el. Îi sărută gâtul acoperit de o peliculă de transpirație, îi mușcă încet lobul urechii, îl auzi gemând și îl mușcă și mai tare. El gemu și mai puternic.

O așeză pe pat. Păturile deja fuseseră date la o parte. Simți cearșaful rece pe spate. Ea era fierbinte, atât de fierbinte. Ploaia continua să răpăie în geam, așa că nu puteau deschide fereastra. Nu exista nici o șansă. În noaptea asta avea să ardă în iad, însă nu-și dorea nimic mai mult decât asta.

Catherine se trase deoparte ca să-i facă loc în pat, însă el se așeză pe margine. Își trecu mâinile peste gleznele și pulpele ei. Îi sărută degetele de la picioare, genunchii, interiorul coapselor, burta, întinzându-și trupul peste el ei, dar rezemându-se pe palme ca să o privească. Ar fi trebuit să-i fie rușine că o privea cineva atât de direct, dar nu simțea decât bucurie, pentru că vedea în ochii lui că o place.

– Ești atât de frumoasă, rosti el șoptit. Mai frumoasă decât îmi imaginasem.

– Te-ai gândit la mine?

El îi zâmbi larg, plin de senzualitate.

– O, da, Catherine. În noaptea aia, la primul bal, mi te-am închipuit exact așa, întinsă pe patul meu, goală. Și de atunci ai fost mereu în gândurile mele.

Îşi coborî gura peste a ei şi o pătrunse cu limba fără să întâmpine rezistenţă, pentru că şi ea îl dorea la fel de mult. Limba lui avea gust de whisky, o aromă care o îmbăta, care îi amintea de noaptea în care aproape îl pierduse. Îl dorea cu disperare, voia cu disperare să-l cunoască aşa cum ajungeau, la un moment dat, să se cunoască un bărbat şi o femeie.

Luke nu credea că se mai culcase vreodată cu o femeie la fel de pasională precum Catherine. Îl atingea pe tot trupul, ca şi cum nu s-ar fi putut sătura de el. Nu îl atingea doar cu mâinile, dar şi cu gura, cu buzele, cu limba. Îi sărutase cu tandreţe toate cicatricile, apoi îşi trecu limba peste pieptul lui ca o pisică ce bea lapte dintr-un castron. Era, pe rând, îndrăzneaţă şi timidă, căutând să primească acceptare din partea lui şi privindu-l cu ochii ei albaştri şi întunecaţi de pasiune atunci când i se îndeplinea dorinţa.

Era tot ce-şi putea dori un bărbat de la iubita sa.

Claybourne era tot ce-şi putea dori o femeie de la iubitul ei, îşi zise Catherine când el îi mângâie trupul. Era, pe rând, atent şi blând, dur şi insistent.

Îl certase pentru că vorbea prea mult, iar el îi spusese că nu trebuie să vorbească deloc, însă o făcea. Îi şoptea la ureche, cu glasul răguşit, să fie mai îndrăzneaţă. Să-l atingă peste tot. Să-l cuprindă în braţe. Să-l mângâie uşor. Şi când degetele ei ezitau, el îşi punea mâna peste a ei şi-i ghida mişcările, privind-o în ochi, provocând-o să nu-şi mute privirea, provocând-o să vadă pasiunea arzătoare şi să afle că era în stare să trezească reacţia asta în el. Era în stare să-l înnebunească. El nu era un iubit tăcut, şi fiecare geamăt sau reacţie pe care o avea erau ca o muzică pentru urechile ei, o îndemnau să facă mai mult, ca să primească mai mult.

O peliculă fină de transpiraţie îi acoperea gâtul. Transpiraţia era caracteristică unui muncitor, nu unui gentleman, dar ea îi sărută oricum gâtul şi îi simţi inima bătându-i mai puternic sub buzele ei. Simţi şi cum inima ei începe să-şi accelereze ritmul când el îşi îngropă degetele în părul ei şi-i acoperi gura cu a lui.

Nu ştia exact la ce se aşteptase. La ceva rapid, dureros, şi totuşi minunat. Dar ceea ce se întâmpla acum era mai mult decât orice

îşi imaginase vreodată. Frumos de intens, înfricoşător pentru că nu ştia cum avea să trăiască mai departe, odată ce se va sfârşi.

El o atingea peste tot, în zonele intime, cu degetele şi cu gura, ca şi cum ar fi adorat fiecare bucăţică din ea, ca şi cum ar fi iubit-o la fel de mult pe cât îl iubea ea.

Se lăsă iar spre picioarele ei, sărutându-i tot corpul, şi când ajunse iar la gură, se poziţionă între coapsele ei.

– Aş vrea să pot face asta fără să te rănesc, îi şopti el răguşit.

Ea se ridică de pe pat şi-l sărută pe piept înainte să cadă la loc, pe pernă.

– O să mă răneşti doar dacă nu terminăm ceea ce am început.

Îl simţi cum împinge, cum caută să o pătrundă, cum trupul ei îl primeşte. Îi văzu expresia de concentrare de pe chip, aproape bolborosi că îl iubeşte... Şi apoi veni durerea, bruscă şi ascuţită, şi el gemu atât de tare de parcă îl durea şi pe el, dar apoi el îşi deschise ochii, iar ea nu văzu acolo decât o plăcere extraordinară.

– Eşti atât de strâmtă, gemu el, atât de fierbinte. Minunată.

Atunci o sărută, penetrându-i buzele şi rotindu-şi limba în gura ei, în acelaşi timp în care se împlânta în ea şi îşi rotea şoldurile. Catherine nu putea nega faptul că simţea durere, dar aceasta începuse să se transforme în valuri de plăcere.

Începură să transpire din ce în ce mai mult. Aveau pielea din ce în ce mai fierbinte. El îşi împleti degetele cu ale ei şi-i ţintui palmele de-o parte şi de alta a capului, în timp ce se împingea în ea, gemând.

– O, Dumnezeule!

Catherine nu mai cunoscuse vreodată astfel de senzaţii. Era ca şi cum s-ar fi destrămat în mii de bucăţele atunci când o pătrundea. Când veni, eliberarea fu uimitor de intensă. Ea se mulă pe trupul lui, iar gemetele lui răsunară în jurul ei. Ca prin ceaţă, Catherine îşi dădu seama că trupul lui se cutremura, şi că al ei pulsa în jurul lui. Respirau amândoi cu greutate când Luke îi sărută curbura gâtului şi se rostogoli de pe ea. Nu avu când să se simtă pustiită de plecarea lui, pentru că o prinse cu braţul şi o trase lângă el, aşezându-i capul pe umărul lui, locul din care putea auzi perfect bătăile sălbatice ale inimii sale. Şi le ascultă, ba chiar le simţi, atunci când îşi puse mâna pe pieptul lui.

– Te simți bine? o întrebă el.

– Minunat.

Rămăsese fără aer, trupul i se lichefiase şi o furnica toată pielea, dar se simțea minunat. El râse – un sunet pătrunzător ce reflecta satisfacția pură.

– Bine.

Respirația lui începu să se liniștească. Ea își înclină uşor capul, văzând că are ochii închişi, şi-şi dădu seama că adormise. Dacă nu s-ar fi simțit atât de leneşă şi ea însăşi, ar fi fost dezamăgită că noaptea lor împreună se terminase deja. În schimb, depuse un sărut pe pieptul lui şi adormi şi ea.

Luke se trezi speriat. De obicei nu dormea când ajungea la țară, din cauza viselor care erau de fiecare dată atât de îngrozitoare. Era mereu urmărit, încerca să se ascundă... Dar de data asta nu fu trezit de un vis.

Se uită în jos la femeia care stătea pe jumătate tolănită pe el, cu mâna ei mică, făcută pumn în mijlocului pieptului său. Dacă nu ar fi ştiut cu siguranță că fusese fecioară, ar fi crezut că era la fel de experimentată ca o curtezană. Pe de altă parte, nu fusese deloc uimit de faptul că nu era timidă. Nu Catherine a lui.

Catherine a lui. Ea nu era a lui. Cel puțin, nu în afara timpului petrecut la Heatherwood.

Fidel grupului care îl învățase să fie hoț, nu făcea altceva decât să fure clipe alături de ea, momente care de fapt nu-i aparțineau de drept. Ar fi trebuit să-i reziste, dar nu avea nici un regret. Ar fi rămas cu întrebări, însă acum ştia. Ea era extraordinară din toate punctele de vedere.

Catherine clipi des, deschise ochii şi-i zâmbi.

– Am avut dreptate. Un diavol este mai bun decât un sfânt.

El se rostogoli în aşa fel încât ea ajunse să stea cu spatele pe pat, iar el într-o parte.

– De unde ştii? N-ai fost niciodată cu un sfânt.

– Dar nu-mi pot închipui că mi-ar putea aduce atât de multă plăcere. Îi luă mâna şi sărută cicatricea din partea interioară a degetului său mare. Urăsc că ți-au făcut asta.

El îi luă mâna, o desfăcu şi se uită la cicatricea roşie. Îşi trecu vârful limbii peste ea, gândindu-se la câte riscase ea ca să îl salveze.

– Urăsc că ţi-au făcut asta.

– Eu nu. Altfel, nu mi-ai mai fi gustat palma.

– O să-ţi gust palma şi multe alte locuri înainte să treacă noaptea.

– Cred că vorbeşti mai mult când eşti în pat decât în afara lui.

– De obicei, nu.

Făcu o grimasă. Era urât din partea lui să o compare cu alte femei, dar adevărul era că noaptea asta fusese foarte diferită de oricare altă noapte petrecută cu o femeie. Catherine era uimitoare. Nu era sigur că avea să se sature vreodată de ea.

Îi cuprinse sânul şi-şi trecu degetul peste sfârc, bucurându-se să-l vadă întărindu-se.

– Data viitoare nu ar trebui să te mai doară atât de tare.

– Va mai exista o dată viitoare... cu tine, adică?

Luke simţi o strângere de inimă la gândul că data viitoare pentru ea ar putea fi cu altcineva în afară de el, dar încercă să-şi păstreze gândurile pentru sine. În schimb, zâmbi şi spuse:

– Dacă va fi după cum vreau eu.

– Spune-mi ce pot face ca să fie mai bine pentru tine.

– Catherine, dacă ar fi mai bine pentru mine, ar însemna să mor de plăcere.

Ea îi zâmbi, iar el văzu că vorbele lui îi făcuseră plăcere.

– Ar fi un mod frumos de-a muri, nu-i aşa? întrebă ea.

– Eu prefer să mai rămân pe-aici, dacă nu te deranjează.

– Nu. Absolut deloc. Dar vreau să ştiu că sunt pe placul tău.

– Eşti. Foarte mult. N-am crezut niciodată că eşti o femeie care are nevoie de încurajări.

– Fie că are nevoie sau nu, unei femei îi place să le primească. Îşi trecu degetele peste pieptul lui. Îmi place să te ating.

– Şi mie îmi place când mă atingi.

Catherine se încruntă.

– Mi-aş fi dorit să nu fi avut o viaţă atât de aspră.

– Există alţii care au avut o viaţă şi mai grea. Unii încă o mai au.

– Ăsta este motivul pentru care lucrezi la o reformă a închisorilor?

El ridică din umeri.

– O voi face când mă vor accepta ceilalți, dar asta nu e o discuție potrivită pentru pat.

– Păi, atunci care ar fi?

– Asta.

Își coborî capul și o sărută, delectându-se cu nerăbdarea cu care ea îi răspundea. Știa cele mai îngrozitoare lucruri din viața lui, și totuși venise la el. Știa cele mai rele lucruri despre el, și tot îl primise în viața ei. Fără nici o ezitare, fără să-l dea la o parte pentru că se temea de lumea lui sau se temea că nu era suficient de bună pentru el.

Nu mai voia să-i deranjeze nimic în pat. Catherine merita să fie singura în gândurile lui, și să o facă fericită. Era singura pe care voia să o facă fericită.

În momentul acela, nu mai conta nimeni altcineva. Nu mai conta nimic altceva. Nici pericolul care era posibil să vină în goană spre ei. Nici ființele nevinovate care aveau nevoie de protecție. Nu conta nimic în afară de Catherine, în acel moment, în patul lui.

Mirosul pătrunzător al amorului se întrepătrunse cu parfumul ei dulce de trandafir. Trase adânc aer în piept, umplându-și nările, savurând aroma unică pe care o creaseră împreună. O sărută cu nesaț și își trecu palma peste pântecul ei, oprindu-și degetele în buclele ondulate dintre picioarele ei. Era umedă și fierbinte, pregătită să primească tot ce avea el să-i ofere.

Își trecu mâna în sus, pe coapsa ei, în timp ce-i sărută gâtul.

– O, Doamne, te rog, nu te opri, gemu ea.

El își rezemă fața în curbura gâtului ei, îi sărută zona de sub ureche și-i șopti răgușit:

– Ai avut fantezii legate de asta?

– Mai mult decât vei ști vreodată.

– De unde ai știut la ce să te gândești?

Capul ei se mișca dintr-o parte în cealaltă, ca și cum ar fi fost pierdută în extaz.

– Presupun că din instinct. Chiar trebuie să vorbim?

Chicotind încet, o îmbrățișă și se rostogoli pe spate, trăgând-o după el. Ea scoase un strigăt chițăit în timp ce ateriză peste el, cu picioarele de-o parte și de alta a coapselor sale, și îl privi cu părul ei minunat și des căzând ca o cortină în jurul lor. El își trecu degetele prin șuvițele aurii, îi trase capul în jos și o sărută nerăbdător și înfometat pe gură.

Îi plăcea felul în care i se oferea Catherine, faptul că nu se prefăcea că ar fi timidă. Nu se rușina de goliciunea ei. Cumva, nu era deloc surprins de atitudinea ei. Scumpa și curajoasa lui Catherine era acum în pat cu el, la fel cum fusese în camera din spate de la cazinoul lui Dodger, când îl bătuse la cărți, la fel cum fusese și pe aleea aceea, luptându-se ca să-l salveze, la fel cum fusese și în biblioteca lui, în miez de noapte, făcându-i o propunere îndrăzneață, pentru a-și apăra prietena.

Nu cunoscuse niciodată pe nimeni ca ea, pe nimeni care să-l fascineze așa cum reușea ea. Nu dorise pe nimeni atât de mult.

Dezlipindu-și gura de pe a lui și respirând greu, se uită în jos la el.

– Putem să o facem așa?

El zâmbi larg.

– Putem să o facem oricum vrem noi.

Ea își trecu degetele peste pieptul lui. El îi cuprinse sânii, bucurându-se de greutatea pe care o aveau în palmele lui. Îi plăcea totul la corpul ei.

Își ridică puțin coapsele și îl cuprinse în palmă. El gemu de nerăbdare.

– Te doare? îl întrebă ea.

– Dumnezeule, nu.

Se lăsă să alunece în jos, învăluindu-l în miezul umed și mătăsos al feminității sale. Aproape că se eliberă atunci, pe loc. În schimb, își încleștă maxilarul și se luptă să se controleze. Își trecu palmele peste spatele ei mic, apoi din noi pe sâni, și începu să-i mângâie.

Ea își lăsă capul pe spate și oftă. Apoi începu să se legene deasupra lui ca și cum ar fi fost singurul lucru care îi mai ținea în viață. Luke simțea că avea să moară dacă își mai ținea mult timp sub control trupul – dar nu avea de gând să cedeze decât după

ce ajungea ea în culmea pasiunii. Doar că se simțea atât de bine, iar dorința ei îi ardea sângele din vene.

Ea se legăna peste el, gemând din ce în ce mai tare. El se mișca în sus, în timp ce ea se lăsa peste el. Își înfipse degetele în umerii lui, iar el îi țintui coapsele cu degetele sale – nici unul nu voia să-i dea drumul celuilalt. El nu mai avusese niciodată o experiență atât de intensă. Trebuia să se abțină, pentru ea, pentru ea...

Dar nu mai reuși să-și stăpânească trupul. Se încordă sub ea, iar geamătul lui sălbatic aproape că acoperi strigătul ei de satisfacție. Ea își arcui spatele și pe chipul ei se întipărise o expresie de uimire și pasiune. Trupul lui se cutremură, în timp ce al ei fu cuprins de plăcere.

Apoi, ea se lăsă moale și căzu pe pieptul lui, istovită. Nu era sigur de unde mai avea putere să o cuprindă cu brațele, dar mai mult voia să o țină în brațe decât să se întrebe asta. Se gândea că ar fi putut rămâne acolo pentru totdeauna. Dacă ar fi murit în clipa asta, ar fi murit fericit.

Niciodată în viața lui nu mai avusese un asemenea sentiment de mulțumire și bucurie. Își zisese că încă o partidă de dragoste cu ea avea să fie suficientă. Dar, în timp ce o ținea în brațe și îi asculta respirația, se temea că nu avea să se satur niciodată de ea.

Capitolul 18

Ieșiră din casă în primele ore ale dimineții. El căra un coș de picnic, iar ea ducea o pătură. Purta o rochie de servitoare pe care i-o găsise el în camerele angajaților, pentru că ea își adusese foarte puține haine. Veșmântul era foarte lejer și lui Catherine îi plăcea mult mai mult decât rochiile ei obișnuite. Fu surprinsă că se simțea atât de relaxată, în ciuda faptului că știa ce-i așteptă.

În dimineața aceea, după încă o partidă de amor, Claybourne încercase s-o convingă să plece în sat și să-l aștepte acolo, dar ea era cea care îi adusese în situația asta. Nu avea de gând să dea înapoi acum. Luke considera că mai putea dura o zi sau două – poate

chiar mai mult – înainte să apară Avendale. Catherine nu era sigură că ticălosul avea să se arate. Dar era încântată de ideea de-a avea parte de un picnic împreună cu Claybourne.

Se plimbară ceva timp până ajunseră la un lac. În timp de Claybourne întinse pătura, ea îl întrebă:

– Sunt peşti aici?

El se opri locului, se uită la ea şi apoi la apă.

– Cred că da.

– Ai pescuit vreodată în lacul ăsta?

Luke închise ochii şi scutură din cap.

– Nu cred. Nu.

– Te doare capul?

El deschise ochii şi-i zâmbi.

– Doar puţin. O să-mi treacă.

– Mă întreb de ce te doare.

– Pe mulţi oameni îi doare capul. Nu e nimic deosebit.

– Eu nu am dureri de cap.

– Atunci, eşti foarte norocoasă.

Îi luă mâna şi o ajută să se aşeze pe pătură. Ea se uită împrejur.

– Eşti sigur că n-ar trebui să fim mai atenţi?

– Vom fi mai atenţi din seara asta, plus că am oameni care supraveghează drumurile. Dar, pentru încă puţină vreme, haide să ne prefacem că totul este bine în lume.

Turnă câte un pahar de vin pentru amândoi şi luă o bucată de brânză din coş. Ea sorbi din vin.

– Vrei să auzi ceva prostesc?

El se aplecă spre ea şi o sărută rapid.

– Nu te-am considerat niciodată prostuţă.

– E posibil să fie doar părerea mea, dar nu cred că Frannie ar considera că este greşit ce s-a întâmplat între noi.

Luke îşi încordă maxilarul.

– Nu am de gând să-i spun.

– Nu, nici nu mă aşteptam să o faci. Era vorba despre ceva ce mi-a spus ea.

El îşi miji ochii.

– Ce anume?

– Când i-am spus că nu voiam să fii singur, ea m-a încurajat să vin cu tine. Mi-a spus chiar că n-ar trebui să te las singur pe timpul nopții. Cred că îmi dădea permisiunea să păcătuiesc. Acum că rostise cuvintele cu voce tare, ideea părea chiar şi mai prostească decât atunci când se gândise prima dată la ea. Sună ridicol, nu-i aşa? Dacă ai fi al meu, în mod sigur nu i-aş da altei femei... Se opri şi se uită împrejur. Îmi sap o groapă cam mare, nu-i aşa?

– Ai mustrări de conştiință legat de noaptea trecută? o întrebă el.

– În mod straniu, nu. Tu?

– Ştiu că ar trebui, dar nici eu nu am. Bănuiesc că este din cauză că Frannie nu consideră cu adevărat că sunt al ei... cel puțin nu încă. Încep să-mi dau seama că nu sunt altceva decât unul dintre băieții lui Feagan, şi că tu ai avut dreptate. Trebuie să-mi petrec mai mult timp cu ea. Mă tem că sentimentele noastre sunt bazate numai pe ce am trăit în copilărie, nu ca adulți.

O, da, groapa pe care şi-o săpase era îngrozitor de mare acum, destul de mare cât să se îngroape în ea. Îşi dorea să-şi fi ținut gândurile secrete, numai pentru ea.

– Dacă ți-aş pune întrebări despre copilăria ta, mi-ai spune că nu e o discuție potrivită pentru un picnic?

El făcu o grimasă. Îi plăcea să-l vadă fericit, ca şi cum n-ar fi avut nici o grijă pe lume. Îşi închipuia că avea atât de puține momente de liniște, că se bucura nespus de ficare clipă fericită pe care o trăia alături de ea. Luke se întinse într-o parte, se propti în cot şi o privi atent pentru un moment, înainte s-o întrebe:

– Ce vrei să afli?

Catherine aproape sări în sus de bucurie... La naiba! Nu se putea gândi la nici o întrebare, sau cel puțin nici o întrebare care să nu-i strice buna dispoziție. Dar ea voia să afle atât de multe.

– Tu l-ai omorât pe Geoffrey Langdon?

El roti paharul cu vin, sorbi şi apoi dădu din cap.

– Cum?

– L-am înjunghiat.

– Cum de-au ştiut că ai fost tu?

– A existat un martor.

– Ai de gând să mă laşi să-ţi pun toate întrebările? De ce nu-mi povesteşti pur şi simplu întâmplarea?

El îşi termină paharul cu vin şi-şi turnă altul.

– Nu e o poveste frumoasă, Catherine.

Catherine se întinse şi-şi trecu un deget peste cicatricea lui.

– Nimic din ce mi-ai spune nu mă poate face să-mi schimb părerea despre tine.

– Dar nu este doar povestea mea.

– Te rog. Ştiu că l-ai omorât pentru Frannie, aşa că ştiu că i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Îmi pot închipui despre ce e vorba.

– Dar mă îndoiesc că-ţi poţi imagina cât de violent a fost totul. Luă altă înghiţitură de vin, ca şi cum ar fi avut nevoie de ea ca să-şi adune curajul. Unii bărbaţi preferă fecioarele. Aşa, există mai puţine şanse să se îmbolnăvească de sifilis. Fetele tinere sunt de obicei fecioare. Uneori, o fată tânără de pe străzi e luată împotriva voinţei sale şi dusă într-un bordel, unde este legată de un pat, ca să-i poată fi luată mai uşor virginitatea.

Catherine era îngrozită.

– Şi asta i s-a întâmplat şi lui Frannie?

El scutură din cap.

– Geoffrey Langdon a dezlegat-o pentru că lui îi plăceau fetele care se luptau, iar Frannie, draga de ea, s-a luptat. Noi ştiam unde este... eu, Jack şi Jim... dar am ajuns acolo prea târziu. Era rănită şi sângera. Eu am dus-o înapoi până la Feagan. Nu a plâns niciodată. Întotdeauna mi-am zis că ar fi trebuit să plângă. Dar ea nu a plâns.

Catherine îşi dorea să nu-i fi cerut detalii, dar faptul că le aflase o ajuta să-l înţeleagă cu mult mai bine. Şi nu doar pe el, ci şi relaţia lui cu ceilalţi. Legătura puternică dintre ei.

– Cum ai aflat cine era bărbatul?

– Când Frannie s-a înzdrăvenit, eu şi Jack am dus-o înapoi la bordel. Ne-am ascuns pe stradă şi i-am urmărit pe cei care veneau şi plecau. Jack ştia ce urma să fac, dar Frannie credea că aveam doar să-i dăm o bătaie. Când mi l-a arătat cu degetul, am făcut ceea ce plănuisem să fac. Am traversat strada şi l-am înjunghiat înainte să poată deschide uşa. Din păcate, deja bătuse la uşă şi matroana a venit să deschidă. Ea m-a văzut. A ţipat. Şi, după voia

sorții, un blestemat de polițist era chiar după colț. Eu nici măcar nu am încercat să fug. Jim a descoperit mai târziu că Langdon vizita bordelul în fiecare noapte de miercuri, pentru o fecioară. Dar păcatele lui nu erau la fel de grele ca ale mele. El era un moștenitor, așadar infracțiunea mea era mult mai mare.

– A meritat ce i-ai făcut.

El îi zâmbi amar.

– Și eu am crezut asta. Acum îmi cunoști trecutul sordid. Când bătrânul conte a venit la Scotland Yard ca să-l tragă la răspundere pe băiatul care îi omorâse fiul, a hotărât că eram nepotul lui.

– De ce?

– Datorită ochilor. Ochii gri sunt o trăsătură de familie.

– L-am cunoscut pe Marcus Langdon. Și el are ochi gri.

– Da.

– Dar sigur e ceva mai mult de-atât.

– Bătrânul mi-a pus întrebări. „Îți amintești un bărbat înalt cu părul negru?" „O, da, domnule, mi-l amintesc." „Tatăl tău?" „O, da, domnule. Mă ținea de mână." Luke scutură din cap. A făcut ca totul să fie atât de ușor pentru mine.

– Tu nu-ți aminteai nimic din toate astea?

– Sigur că nu.

Începu să-și maseze fruntea.

– Te doare capul?

– Da, cred că e din cauza florilor de aici. Au un parfum foarte puternic.

– Vino și pune-ți capul în poala mea.

El nu ezită să se mute mai aproape de ea și să-și rezeme capul pe coapsa ei. Catherine începu să-i maseze tâmplele. El gemu încet.

– Aproape că merită să am durerile astea de cap, dacă urmează să am parte de atingerile tale tandre.

– Sunt îngrijorată din cauza acestor dureri de cap.

– Le am de ani întregi, Catherine. Vin și pleacă. Nu sunt importante. Dacă ar fi fost, sigur aș fi murit până acum.

Ea zâmbi în jos la chipul lui aspru și se opri o clipă ca să-i mângâie nasul cu degetul.

– Ce ai pățit la nas?

– Am intrat într-o bătaie. În închisoare, nu separă copiii de adulți în timp ce așteptăm să fim judecați, așa că eram la mila unor ticăloși mai mari și a celor mai oribile scursuri ale societății. Unii chiar merită să ajungă în închisoare, dar asta nu e o discuție potrivită pentru un picnic. Povestește-mi despre fratele tău.

– Sterling?

– Mai ai altul?

Aplecându-se, îl sărută pe vârful nasului și apoi se întoarse să-i maseze tâmplele.

– Ți-am spus. El și tata au avut o ceartă, dar nu știu despre ce a fost vorba.

– Cum se mai simte tatăl tău?

– Nu e bine. Slăbește și devine mai palid pe zi ce trece. Nu poate să vorbească, nu poate să-mi spună ce vrea. Am vrut să-l duc în grădină puțin, dar doctorul nu crede că i-ar face bine.

– Cred că, dacă ar putea să aleagă între a-și petrece ultimele zile într-un pat sau în grădină, un englez ar alege întotdeauna grădina.

– Crezi că n-ar trebui să iau în seamă sfatul doctorului?

– Cred că ar trebui să faci ce știi, în inima ta, că e mai bine.

Catherine îl sărută.

– Îți mulțumesc pentru asta.

El se ridică, se întoarse și o sărută înfometat, culcând-o la pământ. Avea gust de vin. Catherine nu credea că avea să mai guste vreodată vin roșu fără să se gândească la el.

Își trecu degetele prin buclele lui dese. Se întrebă cum era în copilărie, cât de răvășit trebuie să fi fost părul lui în timp ce alerga prin mlaștinile mohorâte și întunecate. I se părea că poate auzi marea în depărtare și își zise că, dacă ar fi mers mai departe, în cele din urmă ar fi ajuns la stâncile care dădeau spre mare. Se retrase.

– Există portrete cu tine când erai copil?

– Nu.

Uneori îi era greu să afle informații de la el, nu pentru că era încăpățânat – deși era, cu siguranță –, ci pentru că, atunci când se uita la el îl vedea pe contele de Claybourne. În schimb, când el se privea în oglindă, vedea un impostor.

– Există portrete cu nepotul contelui... înainte să apari tu în viața lui?

El îi zâmbi îngăduitor.

– Încerci să descoperi în mine ceva ce pur și simplu nu există.

– Deci este un portret.

– În camera la care bătrânul conte se referea cu apelativul de Salonul Contesei.

– Mi-l arăți și mie?

– Catherine...

– Te rog. Nu încerc să dovedesc că ești Claybourne. Sincer. Dar bătrânul conte trebuie să fi văzut ceva în tine, așa că portretul acela va fi cel mai bun mod în care să văd cum arătai în copilărie.

– De ce-ai vrea...

Ea îi puse un deget pe buze.

– Chiar îți cer atât de mult?

El ridică dintr-o sprânceană, moment în care ea zâmbi și dădu ochii peste cap.

– Bine. Presupun că da.

El o sărută pe frunte, pe nas, pe bărbie.

– Dar nu-mi ceri nimic din ce n-aș fi dispus să-ți ofer.

Îi plăcea latura asta a lui, când nu era chiar atât de întunecat și căzut pe gânduri, când o tachina, când o făcea să se simtă incredibil de fericită să fie cu el.

Se rostogoli de pe ea și o ajută să se ridice în picioare. Începură să strângă picnicul.

Vântul se porni să bată mai puternic, foșnind frunzele din copaci. Ea se uită spre drumul din depărtare și o presimțire de rău augur o făcu să se înfioare. Nu știa dacă o deranja ideea că-l va vedea pe adevăratul conte de Claybourne, așa cum fusese în copilărie, sau ceva mai rău de-atât.

Luke nu mai fusese decât o singură dată în camera lui, și atunci fusese lovit de o durere îngrozitoare de cap. Bătrânul conte îl dusese acolo ca să-i arate portretul și să-i explice cum murise soția lui în camera aceea, cum murise de durere din cauză că-și pierduse primul născut și nepotul. În cameră persista un parfum puternic de flori – fără îndoială, era prezența contesei –, și Luke considerase că aceasta era motivul pentru care avea dureri de cap.

Dar camera mirosea a ulei de mobilă şi, cu toate astea, tot începu să-l doară capul în timp ce o urmărea pe Catherine trecându-şi degetele peste chipurile pictate, fără să atingă, practic, tabloul. Făcu un pas înapoi.

– Par să fie foarte fericiţi.

– Şi bătrânul conte credea că sunt.

Ea se întoarse cu faţa spre el.

– Te-ai gândit vreodată să-ţi laşi mustaţă?

– Ca bărbatul din tablou? Nu.

Orice ar fi făcut, tot nu ar fi arătat ca bărbatul din portret.

– Eu pot să văd nişte asemănări...

– Catherine.

– Ştiu că nu crezi că eşti Claybourne, dar există asemănări. Părul, ochii... cred că până şi bărbia.

El clătină din cap.

– Câţi ani aveai – avea el – când s-a făcut portretul ăsta?

– Şase. A fost terminat cu puţin timp înainte să fie ucişi.

– De ce ar fi vrut cineva să-i omoare? vru ea să ştie.

Luke nu avea nici un răspuns pentru asta.

– Cel mai probabil, ca să fie tâlhăriţi.

– Dar băiatul, ce s-a întâmplat cu el?

Luke scutură din cap.

– A fost vândut. Pus pe o corabie. Poate că a murit în altă parte. N-avem de unde să ştim.

– Mi se pare foarte straniu. Şi, de asemenea, mi se pare foarte posibil ca tu să fii...

– Catherine, după cum spui şi tu, erau foarte fericiţi. De ce nu mi-aş aminti asta? De ce nu mai am nici o amintire cu el sau cu ea? Tu erai mică atunci când a murit mama ta. Nici tu nu-ţi aminteşti de ea?

Oftând, Catherine îşi mută privirea spre podea.

– Îmi amintesc de ea. Ca prin ceaţă. Îl privi în ochi. Cred că înţeleg ce vrei să spui.

– Bine. Îşi trecu mâinile prin păr, apăsându-şi pielea capului şi încercând să alunge durerea care începuse şi nu mai cedase de când se aflau acolo. Trebuie să mă ocup de nişte treburi.

– Sunt liberă să mă plimb prin casă?

– Eşti liberă să faci tot ce vrei, deşi nu te-aş sfătui să pleci. Avendale poate veni în orice clipă.

– Nu voi părăsi casa.

El făcu un pas mai aproape de ea şi-i mângâie buzele cu degetul. Voia să o ducă în dormitor, voia să-şi petreacă fiecare clipă care le mai rămăsese aici făcând dragoste cu ea. Dar adevărul era că nu mai ştia cum să descrie relaţia lor.

Ea îi ceruse să petreacă o noapte în braţele lui. Fusese suficient pentru ea? În mod sigur, pentru el nu fusese, dar era greşit din partea lui să caute să obţină mai mult, când el nu-i putea oferi veşnicia. Era greşit, în condiţiile în care Frannie... Depuse un sărut scurt pe buzele ei.

– Ne vedem la cină.

Apoi ieşi cu paşi mari din cameră, rugându-se ca Avendale să apară curând, înainte ca dorinţa pentru Catherine să-l înnebunească.

Aproape de apus, ploaia începu din nou. Vântul bătea prin mlaştini şi tunetele bubuiau.

Luke stătea la fereastra bibliotecii, cu şoldul rezemat de pervaz, privind afară în întuneric, la pământul iluminat din când în când de câte un fulger.

Catherine stătea pe un scaun din apropiere, cu o carte în poală. Citise acelaşi pasaj de trei ori deja şi tot nu înţelegea prea bine ce voia să spună Jane Austen. Nu era o problemă complicată. Pur şi simplu nu se putea concentra.

– M-am gândit la ceva ce mi-ai spus odată, spuse Claybourne încet.

Catherine primi bucuroasă şansa de-a purta o discuţie şi închise cartea.

– Ce anume?

Claybourne se uita la ceva de dincolo de fereastră.

– Ai spus că primul conte de Claybourne a câştigat dreptul de-a lăsa moştenire proprietăţile şi titlul copiilor săi.

– Îmi aduc aminte puţin...

El se întoarse de la fereastră.

– Când ne vom întoarce la Londra, voi ieşi în faţa Camerei Lorzilor şi voi renunţa la titlul de conte.

Catherine se ridică încet în picioare, ca și cum rămăsese fără aer în plămâni.

– De ce ai face așa ceva?

– Pentru că am obosit să trăiesc în minciună. Pentru că a existat o vreme în care nu am apreciat pe deplin ceea ce primisem – am văzut numai viața mea, nu și moștenirea din spatele titlului. Toate astea îi aparțin lui Marcus Langdon, și voi avea grijă să le primească.

Ea își dădu seama că planul lui avea să întâmpine atâtea probleme și greutăți, că de-abia știa de unde să înceapă.

– O să te spânzure.

– Mă îndoiesc. Martorii crimei mele au murit acum câțiva ani. Ce dovezi au? În plus, dacă se ajunge la asta, îmi pot permite să angajez cel mai inteligent avocat din toată Anglia să mă apere.

– Dar Marcus Langdon... el nu e ca tine.

El zâmbi în barbă.

– Da, tocmai asta e ideea.

Ea făcu un pas mai aproape de el.

– Nu, vreau să spun că nu îl văd în rolul de conte de Claybourne. Tu pari atât de potrivit pentru rolul acesta.

– Și despre asta e vorba, Catherine. Am jucat un rol. În toți anii ăștia, n-am făcut altceva decât să joc un rol.

Dar ea știa că motivele lui erau mult mai complexe. Faptul că fusese conte de Claybourne îl împiedica să obțină singurul lucru pe care îl dorea cu adevărat: pe Frannie.

Mai făcu un pas și simți că o ustură ochii din cauza lacrimilor. Întinse mâna și-i atinse obrazul.

– Ești un om deosebit, Lucian Langdon. Frannie este incredibil de norocoasă că o iubești.

– Nu fac asta pentru Frannie. Tu ești motivul. Când mă văd în ochii tăi, nu vreau să-mi zăresc imaginea pătată de minciună și, atâta timp cât sunt conte de Claybourne, nu merit nici o femeie.

– Nu cunosc nici un bărbat care să fie mai merituos decât tine. Se ridică pe vârfuri și îl sărută, uimită de cât de mult îl iubea. Voia să facă mai mult decât să-l sărute. Voia să-i arate că nu reușise doar să-i revendice trupul, ci și inima și sufletul.

Se întrebă cât timp mai aveau la dispoziție până când avea să-și facă apariția diavolul acela. Se retrase.

– Când crezi că o să vină?

Văzu o urmă de regret în ochii lui și știu că înțelege ce anume îl întreba și ce anume voia.

– Din clipă în clipă.

– Cât vom aștepta până ne vom da seama că nu vine?

– O să vină.

– Cum poți fi atât de sigur?

El îi zâmbi îngăduitor, lucru care ar fi enervat-o înainte să-l cunoască atât de bine cât să știe că nu râdea de ea, ci mai degrabă de curiozitatea ei, ba că era chiar și un pic impresionat că îi păsa.

– Am jucat de multe ori cărți cu el. Știu cum gândește.

– Când ai jucat cărți cu mine, m-ai judecat greșit.

Zâmbetul îi fugi de pe chip.

– Doar nu se pricepe atât de bine să ascundă felul de om care este.

– Știai că-și bate soția?

El scutură din cap.

– Nu, dar urăște să piardă. Și, mai ales, urăște să piardă în fața mea. O să vină aici ca să-și ia soția. N-am nici o îndoială în privința asta.

– Ce vei face când va veni?

– N-o să-l omor, dacă asta te întrebi. Îi luă mâna, o sărută și apoi începu să-i mângâie cicatricea de pe palmă. Nu e ușor să trăiești cu moartea unui om pe conștiință, chiar dacă știi că a meritat să moară. Îi vezi chipul atunci când închizi ochii și vrei să dormi – și sunt momente când nu dormi, pentru că nu vrei să-i vezi fața.

– Atunci, cum te vei asigura că o va lăsa în pace pe Winnie?

– O să mă asigur că înțelege că ea se află sub protecția mea, și că dacă o mai atinge vreodată o să-l omor. Fără remușcări. Fără regret. Fără milă.

Catherine simți un fior rece pe șira spinării, care îi ridică părul de pe ceafă. Încuviință.

– Arma lui e intimidarea, spuse el încet. De obicei nu-i nevoie decât să-l înfrunți, ca să-l faci să renunțe.

Cu mâna liberă, Catherine îi mângâie părul de pe frunte.

– Şi dacă te ameninţă?

El îi sărută palma.

– Am îngerul meu păzitor.

Uşa bibliotecii se deschise şi intră valetul.

– Milord, ducele de Avendale a venit în vizită.

– Vezi, spuse Claybourne, zâmbind. E civilizat. Se uită la servitor. O să-l primesc. Şi să nu fim deranjaţi sub nici o formă. Nu-mi pasă ce auzi sau crezi că auzi că se petrece în camera asta. De fapt, odată ce l-ai adus aici, dă-le liber servitorilor pentru restul serii.

– Da, milord.

Claybourne îi dădu drumul, se duse la birou şi se rezemă de el, îşi încrucişă braţele pe piept şi întâlni privirea lui Catherine.

– Presupun că n-o să pleci cât timp discut cu el...

– Nu te las să-l înfrunţi singur.

– Să nu te amesteci în discuţie.

Ea deschise gura ca să vorbească...

– Vorbesc serios, Catherine. O să fie ca un joc de cărţi foarte dificil şi am de gând să merg foarte mult pe cacialma.

Ea încuviinţă şi auzi sunetul unor paşi foarte hotărâţi. Stomacul i se făcu ghem. Merse într-o parte, lângă rafturi, destul de departe cât să nu-i deranjeze, dar suficient de aproape ca să-şi poată oferi ajutorul.

Avendale intră ca o furtună şi, de îndată ce trecu pragul, valetul închise uşa în urma sa. Catherine putea simţi mânia care emana în valuri din prezenţa sa. Şi era foarte conştientă că Luke părea complet neafectat.

Fuseseră aprinse foarte multe lămpi, de parcă Luke ar fi vrut să-l vadă bine pe adversarul său, ori Avendale să-l vadă bine pe el. Din păcate, asta îl făcu pe Avendale să o vadă foarte bine şi pe ea.

Rânji în direcţia ei.

– Ar fi trebuit să ştiu că tu eşti de vină pentru parodia asta.

– Vei vorbi cu mine, nu cu Lady Catherine, spuse Claybourne pe un ton ferm, cu atitudinea unui bărbat care nu cunoştea ce este teama.

Avendale îşi mută atenţia spre Claybourne.

– Nu mă aflu printre cei de rangul meu, ca să mă prefac că sunt politicos, aşa că permite-mi să vorbesc direct. Tu nu eşti nimic.

Nu eşti contele de drept şi nu te voi recunoaşte ca fiind conte. Eu am venit aici după soţia şi moştenitorul meu. Mi-i vei aduce şi o vei face chiar acum.

– Mai întâi vreau să-mi răspunzi la câteva întrebări.

– Nu răspund în faţa ta.

– De ce ai pus să fie urmărită Lady Catherine?

– Unde este soţia mea?

– Răspunde-mi la întrebare şi-şi voi răspunde şi eu.

Avendale se uită la Catherine, fără să se sinchisească să-şi ascundă dezgustul la adresa ei. Catherine nu ştia dacă aşa fusese dintotdeauna, sau numai un sentiment recent.

– Are o influenţă proastă asupra soţiei mele, aşa că m-am gândit să fiu cu ochii pe ea.

– Şi motivul pentru care ai pus să mă omoare?

– Pentru că nu te plac, slugă neruşinată! Eşti o pacoste în lumea aristocraţiei! Acum adu-mi-i pe soţia şi pe fiul meu!

– E cam greu să-ţi fac pe plac, când ei nu se află aici.

– Minţi!

– N-am mai mințit de când aveam paisprezece ani. Caută prin casă, caută prin fiecare cameră, prin fiecare colţişor şi firidă. Nu-i vei găsi aici, pentru că n-au plecat niciodată din Londra.

– Crezi că-i poţi ţine departe de mine?

– Da, dacă aşa îi apăr de tine. Noi doi o să ajungem la o înţelegere...

Avendale îşi lăsă capul pe spate şi strigă, cu palmele strânse în pumni. Când se uită din nou la Claybourne, mânia pe care o adusese cu el în cameră se înzecise.

– N-o să-ţi permit să mai iei altceva ce-i aparţine de drept altcuiva!

Lovi cu pumnul într-o parte, dărâmând o lampă, lovi în partea cealaltă şi trimise altă lampă spre draperii. Înainte ca vreunul din ei să poată reacţiona, se aruncă asupra lui Claybourne.

Lampa de pe birou lovi podeaua şi se sparse, împrăştiind în jur petrol şi foc. Catherine smulse o pernă de pe un scaun şi porni spre flăcări, ca să le stingă... Însă, dintr-odată, în faţa ei apăru o pereche de ochi întunecaţi, cu o privire dementă. Fără nici o avertizare. Simţi o durere orbitoare traversându-i capul, de la maxilar

până la ceafă, şi mai multă durere în timp ce se lovi cu capul de ceva. De podea, îşi dădu ea seama. Simţi că o trage cineva de braţ, auzi un urlet şi mâna care o ţinuse dispăru.

Chinuindu-se să deschidă ochii, îi văzu pe Claybourne şi Avendale luptându-se prin cameră, cu flăcările dansând în jurul lor ca şi cum ar fi fost o încăpere sinistră a iadului. Flăcări. Foc. Trebuia să se ridice. Trebuia să plece după ajutor.

Se chinui să se ridice în genunchi. Camera se învârtea în jurul ei. Se târî până la birou şi se ridică în picioare. Cât timp zăcuse pe podea? Strigă după ajutor, dar flăcările deja încercuiau camera, blocându-i drumul spre uşă şi spre ferestre. Se gândi să sară peste ele, dar mai mult ca sigur i-ar fi luat foc fustele. Vârî mâinile pe sub marginea fustei cu gândul să-şi scoată juponul ca să aibă ceva cu care să lovească în foc, şi se uită la Claybourne. Acesta îl ţintuise pe Avendale de podea. Îl lovi, o dată, de două ori...

Avendale prinse puteri şi-l aruncă pe Claybourne de pe el. Se sparse altceva. Altă lampă. Catherine îşi scoase juponul şi începu să lovească flăcările care alergau în sus pe rafturi, înghiţind cărţile, hârtiile, lemnul... Doamne sfinte, exista vreo cameră mai nepotrivită în care să izbucnească un incendiu? Flăcările se avântau sus, şi mai sus. Şi erau fierbinţi, atât de fierbinţi. Fumul gri, care se ridica în rotocoale, îi îngreuna vederea. O usturau ochii. O dureau plămânii.

Auzi un mormăit şi se uită peste umăr, în spate. Avendale îl aruncase pe Claybourne cu spatele pe birou şi îl lovea cu pumnii. Catherine puse mâna pe o statuetă din apropiere. Tuşind şi chinuindu-se să respire, se împletici spre ei... Avendale se întoarse cu spatele la Claybourne şi, cu o sclipire diavolească în ochi, o lovi din nou. Ea se împiedică şi căzu încă o dată pe spate, pe podea. Uitase cât de mult îi plăcea să lovească femeile.

Urlând, Claybourne se aruncă asupra lui Avendale şi-l puse jos. Avendale se lovi cu capul de marginea unei măsuţe şi rămase locului, nemişcat. Claybourne se aplecă asupra lui şi-şi lipi urechea de pieptul său.

– Trăieşte.

– N-avem cum să ieşim, n-avem unde să ne ascundem, strigă Catherine.

De-abia atunci păru să-şi dea seama şi Claybourne de situaţia periculoasă în care se aflau.

– Pe aici, îi ordonă el. Îl ridică pe Avendale şi-l puse pe umărul lui, apoi se ridică în picioare şi se apropie de cămin cu paşi mari.

– Ce naiba crezi că o să facem? strigă Catherine. Să ne căţărăm pe horn?

– Nu. O să coborâm. Ia o lampă.

Ar fi fost uimită dacă mai exista vreo lampă întreagă, dar văzu una pe o măsuţă mică, într-un colţ. O înşfăcă şi-l urmări cu privirea în timp ce el se mişca în jurul căminului – împinse ceva, apăsă, trase, nu putea vedea prea bine din cauza fumului... În cele din urmă, în cameră răsună un zgomot scrâşnit, în timp ce unul dintre rafturile mari glisă înainte, scoţând la iveală un pasaj în spatele peretelui.

Se sparse ceva. Catherine simţea că începe să-i fiarbă sângele în vene.

– Haide! Repede! Îi apăsă mâna pe ceafă şi o împinse în holul întunecat. Lampa lumină o serie de trepte. Coboară, îi ordonă el.

– Unde duce asta?

– Nu... Să fiu al naibii dacă ştiu! Ştiu doar că vom fi în siguranţă. Mergi!

Ea ţâşni în jos pe scări. Acolo era răcoare, iar aerul, deşi umed, era mult mai respirabil. La capătul scărilor găsi un tunel.

– Mergi mai departe! îi ordonă el.

Ea se feri de pânzele de păianjeni şi i se păru că aude un şoarece chiţăind – dar era preferabil să înfrunte în şoarece, decât focul. Ajunse la o răscruce şi se opri brusc.

– Ia-o la dreapta, spuse Claybourne.

Ea se uită în urmă, la el.

– Unde duce celălalt?

– Înapoi în casă.

– Eu sigur nu vreau să mă întorc acolo.

O luă în direcţia pe care i-o indicase el. După o vreme, începu să audă zgomotul oceanului şi să simtă aerul sărat. Ieşi în întuneric, pe plajă. Nori negri se îngrămădeau în faţa lunii, şi, cu toate astea, lumina ei tot sclipea pe marea din apropiere. Oare familia îşi câştigase averea pe de urma tâlhăriilor?

Claybourne îl aruncă pe Avendale pe mal, apoi se împletici până ajunse la un bolovan. Se aşeză pe el şi se uită lung la valurile care se avântau înainte şi-i loveau ghetele înainte să se întoarcă înapoi în mare. Cădea o ploaie uşoară, dar asta era ultima dintre grijile sale. Catherine îngenunche înaintea lui, ridicând lampa ca să-i vadă chipul.

– Luke?

– Catherine, de unde am ştiut? De unde am ştiut de pasajul acela?

– Nu înţeleg.

El scutură din cap.

– Nu ştiam că e acolo. Nu ştiam că e acolo.

– Cum să nu ştii? Probabil că ţi l-a arătat cineva.

– Nu, nu mi l-a arătat nimeni, niciodată.

– Bătrânul conte?

– Nu.

Părea atât de sigur pe el.

– Dar te-ai dus la fix. Ştiai ce trebuie să faci.

– Doar după ce ai spus că nu avem unde să ne ascundem. Până atunci – îşi apăsă încheieturile mâinilor de frunte – Doamne sfinte, capul meu! Simt că o să-mi crape în două! Respirând din greu, îşi lăsă capul pe spate.

– Va trebui să mă gândesc la asta mai târziu. Acum, trebuie să ne hotărâm ce facem cu Avendale. Şi să ne asigurăm că servitorii sunt în siguranţă.

Se ridică în picioare şi căzu în genunchi. Ea se lăsă să cadă lângă el.

– Luke, mă sperii!

El îşi ridică privirea spre ea şi-i cuprinse obrazul în palmă.

– Fata mea curajoasă!

Se aplecă spre ea şi o sărută. Când se retrase, ea îl întrebă:

– Ce ne facem cu Avendale?

– Găsim o cale să-l omorâm – fără ca nici unul din noi să fie trimis la închisoare pentru asta.

– Dacă asta aveai de gând, de ce nu l-ai lăsat în foc?

– Pentru că vreau ca moartea lui să servească unui scop. Şi am nevoie de el în viaţă ca să se întâmple asta.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Ai încredere în mine?

– Îmi pun viața în mâinile tale.

Dintr-odată, ajunse în brațele lui, tremurând și plângând, simțindu-se atât de prostuță... Dar erau în viață. Claybourne era în viață, și asta era tot ce conta.

Capitolul 19

Folosind bucăți din juponul lui Catherine, Luke îl legă și-i puse căluș lui Avendale. Asta după ce îl lovi cu poftă în maxilar, atunci când începu să se miște. Luke nu avea de gând să fie blând sau iertător. Nu îl ajuta nici faptul că începuse să aibă o durere îngrozitoare de cap. De fapt, îl invidia pe Avendale că era inconștient.

Cu mare greutate, reuși să-l pună pe ticălos pe umărul său. Având-o pe Catherine alături, începu să-și croiască drum înapoi spre casă. Nu exista potecă, dar terenul nu era prea abrupt.

Deși ploaia devenise mai deasă, pe Luke nu îl deranja. Cu puțin noroc, avea să ajute la stingerea focului.

– Dacă încă ar mai arde casa, nu crezi că am vedea focul de la depărtare? întrebă Catherine.

– Ba da. Fără îndoială că servitorii și pompierii din sat se ocupă deja de incendiu.

– Te doare capul, nu-i așa?

– O să fiu bine.

– Ce o să faci cu Avendale în noaptea asta?

– Dacă încă mai există casa, o să-l pun în pivnița de vinuri. Are o ușă cu zăvor, care poate fi ferecată.

– Și apoi?

– Noi doi ne vom duce înapoi la Londra. Eu o să mă întorc după Avendale după ce voi face toate aranjamentele. Până atunci, cei mai de încredere servitori ai mei îl vor hrăni și-l vor ține închis.

– Ce fel de aranjamente?

El gemu şi scutură din cap.

– Nu pot gândi clar acum, Catherine.

Ea îl luă de braţ, ca şi cum ar fi vrut să-l potolească.

– Ai dureri foarte mari.

– Niciodată nu a fost atât de rău.

De-abia reuşea să pună un picior înaintea celuilalt. Era încă uimit de faptul că ştiuse unde se afla pasajul secret, dar dacă se concentra la asta durerea de cap i se înrăutăţea, şi simţea că, dacă ar fi continuat aşa, până la urmă şi-ar fi pierdut cunoştinţa. În schimb, îşi concentră toată atenţia asupra mâinii lui Catherine, care se odihnea pe braţul lui. Se gândi la trupul ei mătăsos, întins sub al lui, şi durerea mai scăzu în intensitate. Se străduí să-şi aducă aminte cât de minunat fusese când o pătrunsese. Durerea din cap cedă şi mai mult, dar se mută în altă parte. Era mai bine să se concentreze pur şi simplu pe mers.

În cele din urmă, ajunseră la conac. Acesta părea neatins, până să-l ocolească şi să ajungă la aripa unde fusese biblioteca. O parte din zid se prăbuşise şi nu mai rămăsese nimic în afară de ruine arse.

– Milord! Valetul lui se grăbi spre ei. Ne temeam de ce-i mai rău.

Claybourne îl lăsă pe Avendale să cadă de pământ.

– Ce pagube avem?

– Suntem norocoşi. Numai aripa asta a suferit daune reale. Cealaltă aripă şi partea centrală a conacului sunt neatinse şi pot fi locuite.

– Bine. Luke păşi peste ceea ce mai rămăsese din peretele de lângă căminul unde începuse totul. Uşa secretă fusese arsă. O gaură imensă scotea la iveală scările care duceau în jos, în coridor. Ştiai de existenţa acestui pasaj?

– Nu, milord, spuse valetul. Îmi pare său. Unde ajunge?

– La mare. Întreabă-i şi pe ceilalţi servitori.

– Poftim?

Luke îşi apăsă degetele pe frunte.

– Întreabă-i pe servitori dacă ştie vreunul de pasajul acesta. Trebuie să ştiu cine anume mi-a povestit despre el.

– Da, milord, răspunse valetul şi plecă grăbit.

Luke se uită în jurul lui. Bătrânul conte îşi iubise atât de mult cărţile, şi acum erau distruse. Luke simţi o furie iraţională pentru distrugerea aceasta inutilă. Mirosul de arsură era greţos.

Îi atrase atenţia un zgomot şi se întoarse tocmai la timp ca s-o vadă pe Catherine împiedicându-se. Se întinse spre ea şi o prinse, ca să nu cadă.

– S-au pierdut atâtea, murmură ea, şi el simţi tristeţea din glasul ei.

– Ar fi putut fi mult mai rău. O să am grijă ca Marcus Langdon să aibă banii necesari pentru a reconstrui totul aşa cum a fost odinioară.

– Poate că nu eşti tu contele de Claybourne, dar se vede că îţi pasă de locul acesta.

Nu putea nega faptul că ajunsese să ţină la casa aceasta. Avea să-i fie mult mai greu decât îşi închipuise să renunţe la ea, dar tocmai pentru că ajunsese să ţină la ea, era hotărât să o vadă revenind în posesia celui căruia îi aparţinea de drept. Odată cu hotărârea lui aveau să se schimbe multe lucruri – inclusiv faptul că Frannie nu va mai avea nici o scuză să nu se mărite cu el.

Cineva înfipsese torţe înalte în pământ. Flăcările lor luminau chipul lui Catherine, şi Luke văzu murdăria şi praful care îl acopereau. Nu, nu era numai murdărie. Se forma şi o vânătaie acolo unde o lovise Avendale. Doar şi pentru asta, lui Luke îi veni să-l omoare. Îi atinse obrazul cu blândeţe. În mod straniu, se gândi la bărbatul care va avea onoarea să-i atingă obrazul la bătrâneţe. Spera că acel bărbat avea să aprecieze faptul că puterea şi frumuseţea ai nu aveau să piară niciodată.

– Se pare că putem sta în camerele noastre. Aş avea nevoie de o baie caldă.

Ea îi zâmbi. El fu uimit că, după toate prin câte trecuseră, ea încă mai putea zâmbi.

– Mi-ar plăcea asta foarte mult, spuse ea.

Şi Luke îşi dădu seama că ea îi oferea permisiunea să mai stea încă o noapte cu ea.

În timp ce apa clipocea în jurul ei, Catherine se gândi că avea să fie întotdeauna o răsfăţată când venea vorba de baie. Era pur şi simplu o senzaţie delicioasă să stea scufundată în apă caldă

şi să se rezeme de un bărbat, mai ales dacă bărbatul acela era Claybourne. Din fericire, cada era mare. Legenda spunea că fusese construită special pentru bărbaţii din familie, pentru că erau înalţi şi nu le plăcea să stea înghesuiţi. Ea bănuia şi că nu le plăcea să facă baie singuri.

Îl închiseseră pe Avendale în pivniţă, unde era păzit de doi oameni. Anumite părţi ale bibliotecii încă mai fumegau, dar cei câţiva servitori pe care nu-i trimisese în sat la venire erau cu ochii-n patru şi stingeau orice mic foc care izbucnea. Era ciudat să aibă, dintr-odată, atât de puţine griji, şi, cu toate astea, Catherine se bucura de linişte. Ea nu-şi dorea altceva decât ca Luke să nu mai sufere.

El nu se plângea, dar fruntea încruntată şi maxilarul încleştat vorbeau despre durerea pe care o simţea. Nu reuşise să găsească nici un servitor care să fi ştiut despre pasajul secret. Era îngrijorat de faptul că numai el ştiuse, dar Catherine era convinsă că bătrânul conte i-l arătase cândva, iar el pur şi simplu uitase. Era singura explicaţie logică.

El o mângâia pe braţ în timp ce ea îşi trecea degetele peste pieptul lui. Îşi dorea să-i poată spăla cicatricile, să facă să dispară amintirea vieţii aspre pe care o dusese, însă tocmai viaţa aceasta îl transformase în bărbatul care rămânea puternic în faţa altora. Chiar dacă nu era lord, tot rămânea un bărbat demn de admiraţie.

Un pic egoistă, Catherine îşi dorea să poată să întârzie plecarea, pentru că odată ce porneau pe drumul de întoarcere spre Londra, totul între ei avea să se schimbe, avea să ajungă la final. Cu altruism, era nerăbdătoare să îi vadă pe Winnie şi pe tatăl ei. Ştia că erau bine îngrijiţi, dar lucrul acesta nu o făcea să le ducă dorul mai puţin, şi voia să facă tot ce-i stătea în putinţă ca viaţa lor să devină mai uşoară.

– La ce te gândeşti? îl întrebă pe Claybourne.

– Încerc să nu mă gândesc.

Se ridică puţin, şi apa pleoscăi în jurul ei. Şi pentru că nu găsi destul loc să se aşeze lângă el, se văzu nevoită să se urce călare pe el. Corpul lui reacţionă imediat. Luke gemu şi zâmbi, apoi îşi deschise ochii.

– Cred că ai găsit un medicament pentru durerile mele de cap. Trimiți durerea în altă parte.

– Nu cred că ți-a trecut atât de repede.

– Nu de tot, nu, dar n-o să las durerea să mă oprească să obțin ceea ce-mi doresc.

Ea îi aruncă un zâmbet seducător.

– Și ce anume îți dorești?

Ochii lui se întunecară.

– Pe tine.

Își trecu degetele prin părul ei umed și o trase mai aproape. Ea se ridică în așa fel încât să-l poată săruta. Pasiunea nestăvilită cu care o sărută o făcu să se înfioare până în vârful degetelor. El se lăsă pe spate, luă săpunul și începu să o spele pe tot corpul, întorcându-se iar și iar la sânii ei, ca și cum ar fi fost centrul ființei sale, locul din care porneau și în care se întorceau toate drumurile. O privea cu bucurie și plăcere.

Întinzându-se la rândul ei după săpun, îi imită gesturile, bucurându-se de pielea lui fină și mătăsoasă. Își lăsă capul pe spate și gemu din cauza senzațiilor incredibile pe care le simțea la atingerea lui sau atunci când el o atingea. Apoi, el își încleștă palmele pe coapsele ei și o ridică.

– Dacă apa asta n-ar fi atât de murdară, te-aș lua chiar aici, spuse el și se dădu într-o parte pentru ca apoi să o așeze în picioare. Erau înconjurați de găleți cu apă. El ridică una și o turnă peste ea, înlăturând săpunul și orice urmă de murdărie care mai rămăsese. Apoi încă o găleată. Și făcu la fel pentru el.

– Stai, îi ordonă el, ieșind din cadă.

– Nu sunt un câine, ca să ascult de comenzi.

El râse în barbă, puse mâna pe un prosop și începu să se șteargă cu mișcări energice.

– Chiar trebuie să fii mereu atât de dificilă?

– Nu te porți de parcă m-ai considera o persoană dificilă.

Aruncă prosopul și o ridică în brațe.

– Găsesc că ești adorabilă.

O duse până la patul lui, unde o uscă cu gesturi foarte delicate, apoi aruncă prosopul deoparte. O pătrunse cu o mișcare rapidă, apoi rămase nemișcat.

– Când am văzut că te-a lovit, când ai căzut... rosti el, răguşit de emoţie.

– Nu te gândi la asta, îl îndemnă ea.

– De ce trebuie să fii atât de al naibii de curajoasă? o întrebă el şi-i sărută gâtul, urechea, bărbia.

Se întrebă dacă ar mai fi dorit-o în cazul în care nu ar fi fost, dar nu avu curajul necesar ca să-l întrebe, aşa că, poate nu era atât de curajoasă pe cât o considera el.

– Nu mai vorbi, şopti ea şi-l sărută pe tâmple.

Făcură dragoste încet, ca şi cum ar fi fost conştienţi că avea să fie ultima dată, bucurându-se de fiecare mişcare, transformând fiecare atingere într-o amintire. Nu era nici o grabă. Era bucuria faptului că scăpaseră vii din incendiu, o sărbătoare a supravieţuirii şi, poate, un rămas-bun.

Când ajunseră pe culmile plăcerii, ea tremură în braţele lui şi el se cutremură într-ale ei. Respirând din greu, o sărută apăsat pe tâmplă înainte să se rostogolească de pe ea şi să o tragă în braţele lui. Ghemuită lângă el, Catherine căzu într-un somn profund.

– Mami!

– Şşş, dragule, şşş, trebuie să facem linişte. Facem un joc. O să ne ascundem de tati.

– Frică.

– Şşş. Nu te teme, dragule. Şşş. Mami n-o să lase să ţi se întâmple nimic. O să ne distrăm. Vezi manivela fermecată? Este micul nostru secret.

Catherine se trezi în auzul unui geamăt chinuitor. La început crezuse că este tunetul, dar apoi îşi dădu seama că se afla singură în pat şi că cineva respira greu undeva în cameră. Se întinse spre noptieră şi mări flacăra lămpii.

Lumina alungă umbrele şi-l aduse la iveală pe Claybourne, îngenunchind gol pe podea, legănându-se înainte şi înapoi, cu braţele înfăşurate în jurul mijlocului ca şi cum ar fi îndurat dureri îngrozitoare. Catherine se dădu jos din pat în grabă şi se lăsă pe jos, lângă el.

– Luke, Luke, ce s-a întâmplat?

El își ridică fața, și ea văzu lacrimile care îi curgeau pe obraji.

– Îmi amintesc, șuieră el. Sfinte Dumnezeule, îmi amintesc!

Incapabilă să-i oprească suferința, îi atinse umerii și fața.

– Ce îți amintești?

Ea îl auzi cum înghite în sec și apoi se cutremură sub atingerea ei.

– Părinții mei. Ah, câtă durere!

– Capul?

– Nu, inima! A fost unchiul meu.

– Luke, dragule, nu înțeleg.

– M-au dus la grădina zoologică. Erau atât de multe animale. Un leu. O girafă. Și un cal cu dungi. Nu mai voiam să plec. Dar se întuneca și începeau să fie din ce în ce mai puțini oameni – fuseseră atât de mulți, că trăsura era parcată departe. Eu am obosit de atâta mers pe jos. Tata m-a ridicat pe umerii lui. Și atunci băiatul...

Continuă, dar ea tot nu înțelegea. Ce anume spunea?

– Ce este cu băiatul? întrebă ea.

– Un derbedeu de pe stradă. A spus că mama lui era pe moarte, pe o alee, și că avea nevoie de ajutor. Tata m-a dat jos de pe umeri și a fugit după băiat. Mama m-a prins de mână și a pornit în grabă după ei. Dar tata avea picioare atât de lungi și ale mele erau așa de scurte, că nu am putut ține pasul cu ei. Când am dat colțul, l-am văzut pe tata cum era atacat de oameni... arătau de parcă ar fi fost animale sălbatice. Aveau bâte și cuțite. Iar unchiul meu stătea pe trotuar și râdea, ca și cum ar fi fost gluma lui preferată. Mama a țipat să fug și așa am făcut. Dar eram totuși suficient de aproape ca să o aud cum a strigat când au atacat-o.

Catherine îi cuprinse capul în palme.

– Îmi pare atât de rău, Luke, dar nu înțeleg ce vrei să-mi spui, nu înțeleg ce înseamnă toate astea.

Simți un junghi în inimă când îi văzu dezolarea din privire.

– Înseamnă că sunt Claybourne. Am știu de pasajul secret pentru că eu și mama obișnuiam să ne jucăm un joc – ne ascundeam de tata, dar el era mereu acolo, așteptându-ne la intrare. Îi zâmbi într-un fel în care îi sfâșie inima. O ridica în brațe și râdeau. Apoi ne jucam în mare de parcă n-aveam nici o grijă pe lume.

Trase o gură de aer şi-şi şterse lacrimile.

– De ce ar fi vrut unchiul tău să-i omoare?

– De ce? Pentru titlu şi toate care veneau odată cu el.

Ea se lăsă pe călcâie.

– Şi ţi-ai amintit totul acum?

– Doar fragmente din trecut. Îmi amintesc de pasajul secret, de grădina zoologică, de alee. Îmi amintesc de unchiul meu şi de chipul lui hidos. Şi îmi amintesc că am alergat ca un laş.

– Erai un copil.

El îşi frecă faţa cu palmele.

– Nu i-am putut salva.

– Nici nu se aşteptau să o faci. Darul cel mai mare pe care l-au primit a fost că te-ai salvat tu.

– De ce nu mi-am putut aminti nimic?

– De ce ai fi vrut? A fost îngrozitor.

El o privi în ochi.

– Tânjeam să aflu adevărul despre trecutul meu, şi acum nu vreau nimic mai mult decât să-l uit.

Îşi lipi gura de a ei, ca şi cum ea ar fi avut puterea să-i redea inocenţa pe care o pierduse. Pentru că, deşi crescuse pe stradă şi văzuse de cât rău erau în stare oamenii, pentru Catherine era clar că, până în noaptea asta, el nu ştiuse de câtă răutate fusese capabil un membru al familiei sale. Îşi ucisese unchiul, iar unchiul lui îi omorâse părinţii. Înşelătorie, ură, trădare, lăcomie... În sânul familiei Claybourne existaseră toate semineţele pentru scandal şi distrugere. Viaţa lui pe străzi – în ciuda crimelor pe care le comisese – fusese mai cinstită, iar aceia lângă care locuise fuseseră mai de încredere.

Cumva, reuşiseră să ajungă înapoi în patul lui, cu gurile unite, cu picioarele şi braţele împletite. El voia să uite ceea ce, din punctul ei de vedere, era important să-şi amintească. Cu toate astea, nu avea să-i refuze câteva clipe de alinare. Dacă ar fi putut, i-ar fi oferit o viaţă întreagă de alinare în braţele ei.

Gura lui era fierbinte, disperată, nerăbdătoare. Era mai mult decât pregătită pentru el când o pătrunse ca un om posedat, care fugea de trecutul lui, un om incapabil să-şi vadă viitorul. O poseda cu furie, în grabă. Iar ea îl primea la fel de nerăbdătoare,

cu degetele încleştate în posteriorul lui ferm, legănându-se odată cu el. Mişcările lui puternice făceau ca tăblia patului să se lovească pe perete, iar trupul ei era invadat de valuri de plăcere. Era o adevărată nebunie, dar ei nu-i păsa. Nu voia decât să se piardă unul în celălalt.

Se aşteptase ca fiecare dată în care erau împreună să fie ultima – şi fiecare dată era ca un dar: o uniune în care primeau şi ofereau. Erau egali. Dacă i-ar fi putut oferi mai mult, ar fi făcut-o. În schimb, plutea pe valurile plăcerii până ajungea în vârf, acolo unde îi striga numele, conştientă că şi el îi gemea numele şi că se cutremura înfiorat cu faţa îngropată în curbura umărului ei.

Îl ţinu strâns în braţe până ajunseră să respire mai încet, bucurându-se de greutatea trupului său. Voise să ştie cum era să facă dragoste cu el. Acum trebuia să găsească puterea să renunţe la el, să îl dea alteia, să i-l dea lui Frannie.

Simţi o usturime în ochi, fără îndoială lacrimile pe care avea să le verse pentru că ea nu avea să fie acolo să împartă cu el bucuria şi grijile. Că nu avea să-i poarte copiii în pântecul său. Că nu avea să fie ea cea care să stea alături de el atunci când urma să-şi pună amprenta asupra lumii. Şi nu avea nici o îndoială că el era un bărbat capabil să lase în urmă o moştenire uimitoare. Caracterul lui fusese călit în focurile iadului, iar bărbatul care ieşise de acolo – aşa cum avea să afle întreaga Londră, în curând – era unul demn de luat în considerare.

Se lăsase întunericul când trăsura ajunse, în cele din urmă, la Londra. Catherine încă mai era îmbrăcată în hainele unei servitoare, şi nici Luke nu arăta mai bine. Ştia că mai întâi ar fi trebuit să se ducă acasă, să se facă prezentabil, dar trebuia să se ocupe de o problemă, urgent. Îi spusese vizitiului unde să meargă şi, pe măsură ce recunoscu clădirile care îl anunţau că se apropie de destinaţie, simţi cum mânia începe să pună stăpânire pe el.

– Nu mergem acasă? întrebă Catherine.

Trăsura se opri.

– Rămâi aici! îi ordonă Luke.

Deschise uşa şi sări afară din trăsură înainte ca lacheul să-l poată ajuta. Intră hotărât, cu paşi mari în cazinoul lui Dodger.

Îl văzu imediat pe Jack. Cel cunoscut sub numele de Dodger se întoarse cu spatele la masa de joc şi afişă un zâmbet sclipitor.

– Ah, iată-te! Ai aranjat lucrurile...

Luke îl lovi cu pumnul în faţă şi-l trimise rostogolindu-se pe podea, răsturnând o masă între timp. Domnii prezenţi icniră şocaţi, iar doamnele care încercau să-i ademenească în camerele lor de la etaj ţipară.

– Ridică-te! îi ceru Luke.

Jack îşi şterse sângele de la gură şi îşi privi podul palmei înainte să se uite în sus la Luke.

– Nu sunt prea sigur...

– Haide! Sus!

Jack se împinse în braţe până se ridică în picioare, iar Luke îl lovi în stomac. Jack se împletici înapoi pe picioare şi Luke începu să-i toarne pumni în bărbie, dându-i capul pe spate şi trimiţându-l pe podea, cu picioarele desfăcute.

– Luke! strigă Frannie de undeva din spatele lui. Ce faci?

Ea îngenunche lângă Jack şi se uită în sus la Luke, cu groază în ochi.

– Este în regulă, Frannie, spuse Jack. Sunt sigur că are un motiv bun ca să-l lovească pe tipul care i-a salvat fundul de mai multe ori.

Luke făcu un pas înainte, privind cu satisfacţie cum Jack tresare speriat.

– M-ai găsit ascunzându-mă în spatele gunoiului, pe aleea aia, pentru că m-ai urmărit! Tu m-ai urmărit din locul în care au fost atacaţi părinţii mei! În toţi anii ăştia, tu ai ştiut adevărul! Ştiai că sunt nepotul bătrânului conte, dar ai păstrat tăcerea pentru că, altfel, ar fi ieşit la iveală faptul că ai jucat un rol în uciderea părinţilor mei! Ştiai prin ce chinuri trec şi, cu toate astea, m-ai lăsat să sufăr din cauza îndoielilor! Ar trebui să te omor, nenorocitule!

Jack arăta ca şi cum i-ar fi căzut un văl de pe ochi. Luke văzu adevărul în privirea lui, văzu faptul că ceea ce-şi amintise el era exact ceea ce se întâmplase.

– Te rog, fă-o! izbucni Jack. Te rog chiar! M-am rugat să mor încă din noaptea în care am ajuns la închisoare şi m-am oferit

ticăloşilor ălora ca să te cruţe pe tine! Aşa că fă-o! L-ai omorât pe unchiul tău. Omoară-ţi şi prietenul! Te provoc, fir-ar să fie!

Dintr-odată, Luke îşi dădu seama să avea bastonul în mână şi că sabia era trasă afară din teacă. Nu-şi amintise să o fi luat cu el, dar acum avea să-i fie de folos. Făcu alt pas înainte, dar simţi că o mână îi strânge braţul şi se uită în spate...

Catherine. Cu lacrimi în ochii ei albaştri.

– Nu eşti un criminal.

– Mi-am omorât unchiul! Să nu existe nici un dubiu în privinţa asta!

– Pentru că a furat inocenţa unei fetiţe. Dar tu nu eşti un criminal!

Arătă spre Jack.

– El ne-a condus pe aleea aia! El a fost derbedeul care a spus că maică-sa era pe moarte. El e cel care...

– Nu te voi lăsa să renunţi şi la ultima bucată de suflet pe care o mai ai. Voi sta în faţa ta dacă trebuie!

Dar era suficient că-i stătea alături. Luke se uită înapoi la Jack.

– Cât te-a plătit?

Jack făcu ochii mari.

– Ticălosule! Răspunde-mi!

Spre uimirea lui, Jack nu-şi mută privirea, ruşinat.

– Şase penny.

Luke închise ochii strâns.

– Nu ştiam ce pusese la cale, spuse Jack încet. Trebuie să mă crezi, Luke, când îţi spun că nu ştiam!

Luke deschise ochii. Fusese orbit de furie şi de-abia acum începuse să vadă lucrurile normal în preajma lui. Chesney şi Milner se uitau la el cu gurile deschise. Şi alţi lorzi şi domni fără rang – viciul îi făcea egali. Frannie se uita în sus la el ca şi cum nu-l cunoştea.

– Tu ştiai ce făcuse? o întrebă Luke pierdut.

Ea scutură încet din cap.

Catherine se ţinea de braţul lui ca şi cum numai ea ar fi avut puterea să-l oprească din a face un gest nechibzuit şi categoric. Catherine, îmbrăcată în hainele unei servitoare, cu părul

răvăşit. Catherine care nu rămăsese în trăsură, aşa cum îi ordonase. Catherine, în mijlocul unui cazinou.

Ce fusese în capul lui, de hotărâse să vină mai întâi aici? Ce fusese în capul ei, de îl urmase înăuntru? Exista vreo şansă să nu o recunoască nimeni? Simţea nevoia să facă ceva, să spună ceva, să pună un binemeritat punct acestui moment. Dar nu mai era nimic în el, nimic în afară de durere şi pierdere. Ultimii douăzeci şi cinci de ani din viaţa lui fuseseră plini de minciuni. Iar adevărul nu-i adusese nici un pic de alinare.

Catherine era îngrozită de cât de tăcut rămăsese Luke în trăsură. Ieşise din cazinou fără să mai spună vreun cuvânt. Ea se aşezase lângă el şi-l prinsese de mână, o mână atât de rece că parcă ar fi fost a unui mort.

– Nu ar trebui să fii singur în noaptea asta, spuse ea.

– Sunt cine se presupune că sunt şi, dintr-odată şi fără nici un motiv, simt că nu merit nimic. Toţi anii aceştia am fost un impostor, dar nu în sensul în care credeam eu.

– Nu ai fost un impostor.

– Credeam că sunt un escroc în rolul unui lord. În schimb, eram un lord care juca rolul unui escroc. Credeam că eram unul de-al lor, credeam că eram unul dintre copiii lui Feagan. Credeam că ne lega strada.

Catherine simţea că i se rupe inima văzându-l.

– Şi aşa a fost. Pentru o vreme, aşa a fost.

El o privi cu o tandreţe pe care ea se temuse că o pierduse pentru totdeauna.

– Crezi că există vreo şansă ca unul dintre nobilii din noaptea asta de la Dodger să nu te fi recunoscut?

Ea oftă.

– Poate că există o şansă mică.

– N-ar fi trebuit să încerci să mă opreşti, Catherine. Nu merită să plăteşti cu reputaţia ta scandalul care va izbucni.

– Să vedem... Tata e în pragul morţii, iar fratele meu călătoreşte prin lume. Nu am soţ şi nici copii. Doar pe mine mă interesează reputaţia mea, iar tu însemni mult mai mult pentru mine!

El îi cuprinse chipul în palme şi-şi trecu buzele peste ale ei. După cum ar fi trebuit să se întâmple, pasiunea dintre ei se mai

răcise. Când toate astea aveau să fie în trecut, urma să se întoarcă din nou la brațul lui Frannie. Nu avea nici o îndoială în privința asta.

– Trebuie să te ducem acasă, spuse el încet. Iar eu trebuie să mă hotărăsc ce să fac cu Avendale. Până ce totul avea să fie aranjat, îl lăsaseră închis în pivnița de pe proprietatea lui. Luke oftă profund. N-aș fi crezut niciodată că amintirile o să-mi aducă mai multe probleme decât uitarea.

Capitolul 20

Catherine urcă încet, istovită, scările care duceau spre dormitorul ei. Voia neapărat să-l vadă pe tatăl ei, dar nu voia să meargă la el îmbrăcată ca o servitoare, ca și cum și-a fi petrecut ultimele zile în desfrâu. Ceea ce se și întâmplase, însă nu asta conta. El nu trebuia să afle nimic.

Jenny îi pregăti baia, iar Catherine se scufundă în apa fierbinte. O durea corpul și se simțea îngrozitor. Și astea era vestea cea bună. Deși nu mai avea nici o fărâmă de reputație, avea să se ocupe mai târziu de problema asta. Pe moment, principala ei grijă era Claybourne. Nu voia să-l știe singur în noaptea asta.

Dar era atât de obosită, că de-abia mai putea respira. Când termină baia, Jenny începu să o șteargă.

– Vă ajut să vă pregătiți pentru culcare?

– Nu, vreau să-i fac o vizită tatei și, cum nu m-a văzut de câteva zile, cred că va fi potrivită o rochie simplă.

Când păși pe hol, spre dormitorul lui, se simți iar în pielea ei. Infirmiera se ridică atunci când Catherine intră în cameră.

– Cum se simte? întrebă Catherine.

– Bine, milady.

Nu putea vorbi coerent, nu se putea mișca singur. Trebuia să fie hrănit și spălat – cum naiba să fie bine? Dar ridică o mână slăbită și tremurândă, și Catherine ar fi putut jura că în ochii lui de un albastru spălăcit se ivise o sclipire prin care îi ura bun venit.

Se aşeză pe un scaun de lângă pat, îi luă mâna şi depuse un sărut pe degetele lui. Apoi îşi trecu degetele prin părul lui rar şi argintiu.

– Ţi-a fost dor de mine?

El încuviinţă abia vizibil.

– Mâine, dacă e soare, o să ieşim în grădină. Ştiu din surse sigure că soarele n-o să-ţi facă rău. De fapt, e posibil să te înzdrăvenească. Simţi cum o ustură ochii din cauza lacrimilor. O, tată, am făcut un lucru îngrozitor de prostesc. M-am îndrăgostit de un bărbat, dar el iubeşte pe altcineva. Lucrul ciudat este că, oricât de mult m-ar durea, nu vreau decât să-l ştiu fericit. Şi dacă ea îl face fericit, atunci vreau să fie împreună.

El îi strânse mâna. Ea se aşeză un pic mai sus şi-şi lipi capul de pieptul lui, apoi îi simţi mâna pe păr.

– Cred că ţi-ar plăcea de el.

Auzi un murmur încet în pieptul lui.

– Ştiu că nu crezi că e suficient de bun pentru mine, dar tu crezi că nu există vreun bărbat suficient de bun pentru mine.

Se ridică.

– Tată, Avendale o bătea pe Winnie. Eu şi câţiva prieteni am ascuns-o, ca să nu o găsească. Dar vreau să mă duc să o văd în seara asta. Nu vreau să-ţi faci griji. Cred că mă păzeşte un inspector de la Scotland Yard, aşa că voi fi în siguranţă. Iar mâine vom ieşi în grădină şi nu mă voi opri până nu voi termina povestea lui Oliver.

Se aplecă înainte, sărută fruntea tatălui ei şi-i şopti cuvintele pe care nu reuşise să i le spună niciodată lui Claybourne:

– Te iubesc din toată inima.

Portretul tatălui său nu se schimbase, dar lui i se părea altfel. Sau poate doar el se schimbase. Sau poate era din cauză că se uita la el prin aburii băuturii, cu prima sticlă de whisky golită, iar a doua atârnându-i printre degete. Va trebui să-şi găsească alt furnizor.

Cât de ciudat arătau acum lucrurile! Lucruri care odinioară păreau străine îi erau acum familiare. După ce se întorsese acasă, se plimbă prin fiecare cameră, se uită la lucruri din altă perspectivă,

prin ochii contelui de Claybourne. Își aminti cum, copil fiind, îl înspăimânta capul de leu de pe vătrai. Își aminti cum călărea un cal de lemn în camera lui.

De obicei, când se uita la portret destul de mult, analizând trăsăturile, începea să-l doară capul. Dar nu și în noaptea asta. În noaptea asta nu exista nimic, în afară de băutura care îi fierbea în sânge. Și până și asta era ceva neobișnuit. De obicei, căuta să uite. În noaptea asta nu voia decât liniște.

Îl durea mâna cu care îl lovise pe Jack. Îl durea și inima, pentru că Frannie îi luase apărarea lui Jack. De ce considerase de la sine înțeles că avea să fie de partea lui? Totuși, reacția lui Frannie era normală. Luke intrase ca un nebun și, spre deosebire de Catherine, Frannie nu știa tot ce-și amintise el. Nu fusese martoră la durerea pe care i-o aduseseră amintirile.

Luke trăise în camera aceea mică, mizerabilă și nenorocită, împreună cu Feagan și banda lui de hoți copii și se simțise în siguranță. Împărțiseră hainele, mâncarea, paturile. Ei îl învățaseră cum să nu fie prins. Ei îl învățaseră cum să se ascundă. Și, mai mult decât orice, la început, el voia să se ascundă. Să se ascundă de unchiul lui, de strigătele în agonie ale tatălui său, de țipetele mamei sale, care implora milă. Când intrase pe ușa lui Feagan, o făcuse de bunăvoie, dorind – având nevoie – să lase în urmă cealaltă viață înspăimântătoare.

Nimic nu era mai înfricoșător decât să știe că un om pentru care desenase o imagine cu un lac, un om care îi dăruise un căluț sculptat în lemn, care îl învelise în pat o dată, când fusese în vizită, și-l sărutase pe creștetul capului, care se distrase alături de tatăl lui și dansase cu mama lui... putea sta deoparte, râzând, în timp ce alții îi omorau familia. Dar unchiul lui făcea parte din toate acele amintiri.

Luke auzi ușa deschizându-se și niște pași ușori. Se întoarse în scaun și se uită înapoi, spre ușă. Se detestă pentru bucuria pe care o simți la vederea lui Catherine. Ura mai ales sentimentul de ușurare care îl cuprinse fiindcă ea era acolo, cu el. Îl făcea să se simtă slab, pentru că avea atât de multă nevoie de ea. Trebuia să iasă din viața lui și, ca să facă asta, el trebuia să se ocupe de Avendale.

Luke înghiți câteva guri de whisky şi se aşeză la loc pe scaun.

– N-ar trebui să fii aici.

Ea îngenunche alături de el pe podea şi-şi puse mâinile pe genunchii lui.

– I-am spus tatei că mă duc să o văd pe Winnie, dar nu m-am dus. I-am spus minciuna asta, deşi ştiam prea bine să aveam să vin aici. N-am vrut să fii singur în noaptea asta.

– Catherine...

– Sunt aici doar ca prietenă. Îşi întoarse faţa spre portret şi-şi rezemă obrazul pe coapsa lui. Acum pot să observ cu uşurinţă asemănările.

– Îmi amintesc atât de puţine lucruri despre el.

– Cred că ar fi fost mândru de bărbatul care a ajuns fiul lui.

Luke râse încet.

– De unde ai atâta încredere în mine, Catherine?

– Din faptul că am ajuns să te cunosc.

Rămase cu el, exact aşa cum îi promisese. În patul lui. Fără să facă altceva decât să-l ţină în braţe şi să-l lase şi pe el să o ţină în braţe. Ceva mai mult decât prietenia, dar mai puţin decât o relaţie între iubiţi. Dar le aducea alinare. Şi, deşi Luke nu dormi, nici nu căzu pradă amintirilor. În schimb, îşi concentră atenţia asupra momentului, când ea se afla în patul lui: felul în care o simţea, parfumul ei, zgomotul respiraţiei ei.

O conduse acasă înainte de răsăritul soarelui, cu promisiunea că se va ocupa urgent de problema ei. Apoi se întoarse acasă pentru micul dejun şi să citească ziarul. Descoperi cu mulţumire că nu se anunţa pe prima pagină că Lady Catherine Mabry fusese văzută într-un cazinou şi fu chiar şi mai recunoscător să descopere că nu exista nici o informaţie despre întâmplarea din noaptea trecută. Totuşi, avea să se afle. Sigur avea să se afle.

Era deja dimineaţa târziu când Luke ajunse la reşedinţa lui Marcus Langdon. Era îmbrăcat în cel mai frumos costum al său şi ştia, fără nici o urmă de îndoială, că arăta ca un lord, ceea ce şi era.

Valetul îi spuse că stăpânul şi mama lui se aflau în salon. Acolo îi şi găsi. Marcus citea o carte. Mama lui era concentrată deasupra unei broderii. Ce viaţă aspră duceau! Doamna Langdon lăsă jos

lucrul de mână, în mod evident dezgustată de faptul că Luke își făcuse apariția în sanctuarul ei. Marcus închise cartea. Luke își drese glasul. Era mai greu decât ar fi crezut.

– Vreau să știți că mi-am amintit. Dacă veți continua acțiunea la Curte, vă veți irosi banii, pentru că eu sunt contele de Claybourne!

– Cât de convenabil să-ți amintești acum, când îți e amenințat titlul! sări Lady Langdon. Dar asta nu ne va opri. Fiul meu este moștenitorul de drept!

– Nu, doamnă, nu este. Soțul dumitale i-a omorât pe părinții mei!

Ea icni și deveni palidă la față.

– Asta e o minciună!

– Aș vrea eu! Am un martor. Jack. Avea să-l târască pe Jack în instanță dacă era nevoie, ca să depună mărturie pentru ceea ce făcuse. Dar nu am de gând să aduc și mai multă rușine asupra acestei familii. O crimă în familie este suficient și, cum eu nu am negat niciodată fapta, nu văd de ce ar trebui să provoc un scandal, aducând la iveală ceea ce soțul dumitale – unchiul meu, fratele tatei – a pus la cale.

– Ai fost crescut să minți, să înșeli, să ucizi și să furi, să iei ceea ce nu-ți aparține...

– Ai pierdut un colier de argint care avea trei pietre roșii.

Ea încremeni.

– Ce știi despre prețioasa mea bijuterie? Era un cadou de la Geoffrey, din ziua în care ne-am căsătorit.

Luke se uită la Marcus, care rămăsese cu gura deschisă și cu o privire șocată, care anunța faptul că-și amintea de bijuterie. Știa ce avea să urmeze. Ei doi erau singurii care știau.

– Ne citeai *Ivanhoe,* mătușă Clara, spuse Luke încet, continuând în grabă, înainte ca ea să-l certe pentru apelativul familiar. Eu și Marcus am luat colierul...

– Nu e adevărat, spuse Marcus, ridicându-se în picioare. Doar eu l-am luat. Tu aveai doar șase ani, eu aveam opt. Se uită la mama lui. Am pus pietrele în săbiile noastre de lemn, dar după ce tata s-a înfuriat atât de tare și i-a interogat pe toți servitorii despre

bijuteria lipsă, am aruncat dovada a ceea ce făcuserăm. M-a bătut de mai multe ori. Voiam doar să scap de bătaie.

– Şi ce dovedeşte asta? întrebă mama lui.

Marcus se uită la Luke.

– E dovada că el e vărul meu. Nu am spus nimănui ce am făcut atunci.

– Nici eu, mărturisi Luke. De fapt, nici nu mi-am amintit, până ieri.

Îşi întoarse atenţia spre doamna Langdon. Ea părea să fie în stare de şoc. Şi nu o putea blama.

– N-am de gând să dezvălui adevărata faţă a soţului dumitale, dar dacă insistaţi să-mi luaţi ceea ce mi se cuvine de drept, se va afla totul. Nu voi renunţa atât de uşor la ceea ce s-a luptat tatăl meu să păstreze, la ceea ce mi-a încredinţat bunicul meu.

Marcus îşi drese vocea.

– O să vorbesc cu avocatul în după-amiaza asta, ca să retragă cererea noastră de la Curte.

Luke dădu din cap.

– Foarte bine.

Dădu să plece.

– Claybourne?

Privi înapoi la Marcus.

– Putem vorbi între patru ochi?

– Desigur.

– Doar nu îl crezi! strigă doamna Langdon.

– Vorbim când mă întorc, mamă. Îl urmă pe Luke pe hol şi îl privi lung, de parcă s-ar fi uitat la el pentru prima dată. Chiar eşti tu! Cred că ştiam, cred că am ştiut dintotdeauna...

– Eu nu ştiam, recunoscu Luke.

– Voi vorbi cu mama. Va accepta.

– Îţi mulţumesc. Au fost nişte ani grei. Aş vrea să lăsăm toate problemele în urmă.

Marcus îşi linse buzele şi privirea îi ţâşni spre hol, de parcă s-ar fi aşteptat la vreun pericol.

– Tocmai despre asta am vrut să vorbesc cu tine. Ai spus că ai fost atacat într-o noapte.

– Da.

– A fost mâna lui Avendale.

Luke ştia asta, dar de unde aflase Marcus? Luke făcu ochii mari, din ce în ce mai bănuitor.

– Avendale? Ce te face să crezi asta?

– Se pare că a pierdut o sumă foarte mare de bani din cauza ta. Are probleme financiare şi e destul de furios din pricina asta.

– Şi tu de unde ai aflat?

– M-a abordat şi mi-a spus că m-ar ajuta să-mi recapăt titlul dacă îi promiteam să-i plătesc suma pe care i-o furaseşi, odată ce aveam să devin moştenitorul.

– Să te ajute să câştigi titlul, omorându-mă pe mine?

– Nu ştiam că asta era parte din planul lui. I-am spus că vreau să fac totul legal, prin intervenţia Curţii. Am crezut că a înţeles, dar am aflat prea târziu că e destul de nebun.

– Şi nu ai crezut de cuviinţă că ar trebui să ştiu şi eu asta, când am venit data trecută?

– Îmi era ruşine că mă încurcasem cu el. Şi, sincer să fiu, eram speriat. Îmi dăduse de înţeles că mai omorâse şi înainte, şi nu mă îndoiesc că spusese adevărul.

– Apreciez sinceritatea ta.

– Dacă mai contează, eu am crezut mereu că eşti un băiat bun – bine, în afară de faptul că l-ai omorât pe tata, desigur.

– A violat cu sălbăticie o fetiţă de doisprezece ani. Acesta este motivul pentru care l-am omorât. Şi, deşi până de curând nu-mi aminteam nimic despre uciderea părinţilor mei, poate că o parte din mine l-a recunoscut – pentru că nu am ezitat deloc atunci când am făcut dreptate.

– Nu întotdeauna îţi poţi da seama cum este un om, doar după înfăţişare.

Luke puse o mână pe umărul lui Marcus.

– Nu cred că eşti ca tatăl tău.

– Îţi mulţumesc pentru asta. Ar fi mai bine să mă întorc la mama. Deşi nu pare, cred că suportă destul de greu toate veştile astea.

După ce îl văzu pe vărul lui dispărând în salon, Luke îşi întoarse gândurile la problema reprezentată de Avendale. Avea să-i facă foarte mare plăcere să se debaraseze de el.

Capitolul 21

La miezul nopții.
La mine în bibliotecă.

L

Trei dintre ei primiră biletul. Fusese o vreme când ar fi ajuns la toți patru.

Intrară în biblioteca lui Luke la fel de tăcuți ca moartea, după ce fiecare pătrunse în locuința lui pe calea preferată. Bill intrase prin bucătărie. Jim se urcase într-un copac și intrase pe fereastra din dormitor. Frannie preferase să intre pe ușa care dădea spre terasă.

Și Catherine se afla acolo. Ea intrase pe ușa din față, ca și cum nu mai avea de ce să ascundă ceea ce făceau. Dar Luke știa adevărul. Aveau să ducă adevărul cu ei în mormânt.

Se așezară pe scaune dispuse în cerc.

– Să începem, spuse Luke.

– N-ar trebui să-l așteptăm și pe Jack? Întrebă Bill.

– El nu e invitat.

Bill se uită la ceilalți, așteptându-se să protesteze cineva, să-l apere pe Jack și, atunci când nimeni nu o făcu, se potoli. Dintre ei toți, el era vindecătorul. El voia întotdeauna să repare lucrurile, să le îndrepte. Dar unele lucruri, odată distruse, nu mai puteau fi la fel.

– După cum bine știți, am aranjat o confruntare cu Avendale la Heatherwood. În momentul de față, el este închis în pivnița conacului meu. Omul este un pericol. Pentru soția lui, pentru fiul lui, pentru Catherine și pentru mine. Dacă ar fi vorba doar de mine, aș renunța și m-aș ocupa de el față în față, dar nu vreau să risc siguranța celorlalți.

În mod special, nu voia să riște viața lui Catherine.

– Așadar, care-i planul? întrebă Jim.

– Dacă vreunul dintre voi are îndoieli, ar trebui să vorbească acum.

Rămaseră toți pe loc. La această dovadă de încredere din partea lor, Luke simți o emoție fluturându-i în piept și își drese glasul. Se părea că Jim nu fusese singurul care l-ar fi urmat în iad, fără să întrebe de ce anume făceau călătoria asta.

– Vă mulțumesc. Trase o gură de aer și i se adresă lui Bill. Avem nevoie de un cadavru. Un bărbat îngropat de curând ar fi cea mai bună variantă. Va trebui să fie îmbrăcat cu hainele astea și să poarte astea două inele. Am scris un bilet care spune exact pe ce degete trebuie să se afle fiecare inel.

Luke luă bocceluța cu haine care se afla lângă scaunul lui și i-o întinse lui Bill. Înainte să plece de la Heatherwood, luase hainele și bijuteriile lui Avendale. Bill le luă fără nici o ezitare.

– A trecut multă vreme de când am jefuit morminte, dar asta e o meserie pe care, odată ce-ai învățat-o, n-o mai uiți niciodată.

– După ce l-ai îmbrăcat, vreau să fie ars în așa fel încât să nu mai poată fi identificat.

Bill încuviință.

– O să mă ocup de asta.

– Poți să te consolezi cu faptul că locul lui final de odihnă va fi cu adevărat grandios. Luke se întoarse spre Jim. Caut pe cineva care este trimis pe viață într-o colonie penală. Nu contează vârsta, atâta timp cât documentele pot fi schimbate cât să aparțină unui bărbat de treizeci și patru de ani.

Jim dădu din cap cu severitate.

– Un băiat de paisprezece ani a fost condamnat de curând să fie dus în Tasmania. Cred că a fost pe viață, pentru că a furat din buzunare.

– Fir-ar să fie, ar fi putut fi oricare din noi! spuse Bill. Din ce buzunare a furat? Din ale prințului Albert?

– La asta m-am gândit și eu – dacă n-am fi avut parte de învățăturile lui Feagan, acolo am fi ajuns și noi. Jim se uită la Frannie. Poți să faci un paisprezece să arate ca un treizeci și patru?

Ea zâmbi încrezătoare.

– Cu ochii închiși.

– O să-ți aduc actele lui.

– De asemenea, trebuie să-i găsim băiatului o slujbă respectabilă, îi spuse Luke.

Ea îl privi ciudat, înainte să încuviințeze. Probabil din cauză că asta ar fi fost însărcinarea obișnuită a lui Jack. El ar fi trebuit să se ocupe ca băiatul să fie dus undeva, în siguranță.

– Mă ocup de asta, spuse Frannie.

Luke se uită la Catherine, care stătea lângă el. Voia să o prindă de mână, dar părea un gest nepotrivit acum, când Frannie se afla și ea acolo.

– Acum vine partea cea mai grea.

Respirând profund, ea dădu din cap.

– Orice ar fi, o voi face.

– N-am crezut niciodată că vei da înapoi. Totuși, știa că avea să fie greu pentru ea. Luke oftă. Va trebui să o informezi pe ducesa de Avendale că soțul ei a murit în incendiul de la Heatherwood, un incendiu care a pornit când un tăciune aprins a sărit din cămin fără să fie observat de nimeni, până nu a fost prea târziu.

– Dar nu așa s-au petrecut lucrurile.

– Tocmai de asta am zis că partea ta este cea mai dificilă. Va trebui să o minți, Catherine, va trebui să-i minți pe toți. Odată ce ne vom îndeplini cu toții partea, va fi ca și cum ce i-ai spus va fi adevărat. O să-i arătăm un trup atât de ars încât să nu poată fi identificat, care va purta hainele și inelele lui Avendale. Și nu va trebui să-l mai vadă vreodată.

– Nu înțeleg de ce nu pot să-i spun adevărul.

– Pentru că e mai bine să știe cât mai puține. Noi încălcăm niște legi aici, Catherine. Suntem toți în pericol. Și, deși e posibil să păstreze și ea secretul în ptivința asta, să nu uităm că a fost soțul ei. În timp, e posibil să uite cum a fost căsătoria lor, sau poate că se hotărăște că era mai bine să fie măritată cu o bestie, decât să fie văduvă. Poate va încerca să-l aducă înapoi. Ar fi fost mult mai ușor dacă l-aș fi lăsat în foc, dar nu am făcut-o, așa că va trebui să profităm de situație cum putem mai bine și să nu lăsăm nici o îndoială că ducele de Avendale e mort, pentru ca fiul lui să-l poată moșteni.

– Dar nu ar trebui măcar să le spunem cum a început incendiul cu adevărat? Lucrurile pe care le-a spus, pe care le-a făcut...

– Fiul lui va creşte ştiind ce a făcut tatăl lui, Catherine. Şi va fi mult mai uşor să nu afle ce fel de om era. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe vărul meu.

Încuviinţând, îşi ridică puţin bărbia, în semn că era hotărâtă.

– Voi face mai mult decât să vorbesc cu Winnie şi Whit. Îi voi ajuta să organizeze înmormântarea. Se uită la Bill. Şi va fi ceva foarte măreţ.

– Foarte bine. Luke se uită la cercul său de prieteni. Are cineva vreo întrebare?

– Da, eu, interveni Catherine.

Luke ridică din sprânceană.

– Ţie ce sarcină îţi revine?

– Cea mai bună dintre toate. Am onoarea de-a aranja transportul lui Avendale la corabia care-l va duce spre viaţa lui cea nouă, într-o parte de lume foarte îndepărtată.

Catherine insistă să meargă cu el. Luke ştiuse că aşa avea să facă.

Ceaţa deasă şi grea te îngheţa până la oase. Corabia mare scârţâia şi gemea în dană, ca şi cum ar fi fost nerăbdătoare să ridice ancora, dar trebuia să aştepte ca musafirii ei să urce la bord cu inelele de fier pe care le aveau la picioare zăngănind în liniştea de dinainte de răsărit.

– Cum a primit ducesa vestea morţii soţului ei? întrebă Luke.

– De fapt, a plâns. Nu mă aşteptasem la asta, comentă ea şi se uită în sus la el. Nu pari surprins.

El scutură din cap.

– Oamenii se tem de singurătate. Preferă să trăiască alături de un om neplăcut decât să trăiască singuri.

– Nu ştiu dacă asta e suficient. Mi se pare că a scăpat destul de uşor, după toate câte a făcut.

– El e un bărbat obişnuit să-i lege cineva eşarfa de la gât. Acum va sta în genunchi şi va spăla puntea. Va avea băşici la mâini, tălpile i se vor aspri şi bănuiesc că, până la finalul călătoriei, va fi biciuit de mai multe ori. Nu ştiu dacă există iad după moarte, dar ştiu că există iad aici pe pământ. Doar am trăit în anticamera lui. Nu e un loc plăcut. Avendale va blestema ziua în care s-a născut.

Va fi pedepsit, Catherine. În fiecare zi, pentru tot restul vieții sale. Deși a reușit să facă și un pic de bine în viața lui, acum că a schimbat locul cu Thomas Lark, oferindu-i băiatului șansa unui viitor mai bun.

– Un băiat. Mi se pare atât de puțin, când știu că mai există atâția alții.

– Nu-i putem salva pe toți, Catherine, așa că ne bucurăm să-i salvăm pe câțiva.

Priviră cum două sute treizeci de prizonieri urcară pe podul de lemn și apoi pe puntea corabiei.

– Uite-l, acolo e, spuse Luke încet. Cel cu haină gri, cu umărul lovit.

– Credeam că o să opună rezistență.

– Bill mi-a dat să-i torn ceva pe gât, ca să-l fac blând ca un mieluțel.

– Totuși, sunt uimită că nu-și strigă numele și titlul.

– Ar fi cam greu s-o facă, având în vedere că are maxilarul rupt.

Ea se uită iute la el. Luke ridică din umeri.

– Nu voia să coopereze.

Rămaseră până când și ultimul prizonier își ocupă locul pe punte, și apoi până când corabia ridică pânzele. Luke o auzi pe Catherine respirând ușurată.

– Nu-mi vine să cred că s-a terminat.

– Păi să crezi!

Soarele era dincolo de orizont când trăsura lui Claybourne se opri pe aleea din spatele casei lui Catherine.

Claybourne. Nu credea că se obișnuise deja cu faptul că era adevăratul conte, dar nu avea nici o îndoială că avea să se întâmple în timp. El era adevăratul conte. Ea voia să-l ajute, să-l încurajeze, să stea alături de el când își ocupa locul de drept în rândurile aristocrației, dar ea nu era femeia pe care o dorea el. Catherine știa asta. Acceptase situația aceasta chiar dinainte să intre în dormitorul lui de la Heatherwood. Din acea noapte nu mai vorbiseră despre lucruri personale. Și așa și trebuiau să fie lucrurile.

Ușa trăsurii se deschise. Claybourne ieși, apoi îi întinse mâna. Ea își puse mâna într-a lui pentru ultima oară și-i simți

degetele strângându-se peste ale ei. Pentru ultima oară, Catherine păşi afară din trăsură şi simţi parfumul lui unic, bărbătesc. Pentru ultima oară, se plimbară unul lângă celălalt până la poartă, fără să rostească vreun cuvânt, ca şi cum ar fi avut multe să-şi spună, dar prea puţin timp la dispoziţie.

Ea îşi drese glasul.

– Voi organiza un ceai pentru Frannie, ca să încep să o introduc în societate.

El dădu din cap. Ea înghiţi în sec.

– Aşadar, suntem de acord că nu vor mai exista lecţii nocturne.

El încuviinţă şi ea îi întinse mâna.

– Atunci, îţi mulţumesc, milord. Înţelegerea noastră a fost... agreabilă...

Luke îi prinse mâna şi o trase în braţele lui, sărutând-o aproape cu sălbăticie, de parcă despărţirea ar fi fost la fel de dureroasă pentru el cum era şi pentru ea. Catherine îşi petrecu braţele după gâtul lui, fără să-şi dea seama. Nu voia să-i dea drumul. Nu voia să existe altă femeie în patul lui, în viaţa lui, în inima lui.

Aproape îi venea să spună că ar fi făcut orice, orice dorea el, numai să o aleagă pe ea. Dar îl iubea prea mult ca să-l împiedice să-şi îndeplinească visul – şi Frannie, nu ea, era parte din visul acela.

El puse capăt sărutului şi făcu un pas înapoi, respirând din greu în liniştea de dinainte de răsărit.

– Aranjamentul nostru a ajuns la final. Nu trebuie să mai faci nimic.

Se răsuci pe călcâie şi porni cu paşi mari spre trăsură. Ea rămase acolo, în timp ce vizitiul pocni din bici şi trăsura porni cu o hurducătură. Deschise poarta şi intră doar când nu o mai văzu. După ce o închise în urma ei, fu copleşită de pierderea acestei iubiri, căzu pe iarba rece şi plânse.

„Nu trebuie să mai faci nimic."

Aici greşea Luke. Trebuia să mai facă un lucru: să supravieţuiască acum, când avea inima frântă.

Capitolul 22

Era o zi perfectă pentru a ieşi în grădină, şi Catherine profită de asta. Ceruse ca tatăl ei să fie adus jos şi instalat comod într-un fotoliu, iar ea se aşeză pe un scaun lângă el.

Trecuse aproape o lună de la răsăritul în care stătuse alături de Claybourne şi-l văzuseră pe Avendale urcându-se la bordul unei corăbii a cărei destinaţie era, cu siguranţă, iadul. Ar fi trebuit să doarmă bine, ştiind că Winnie şi Whit erau în siguranţă pentru totdeauna. Dar nu sentimentul de vinovăţie o oprea să doarmă liniştită. Îşi făcea griji pentru tatăl ei, a cărui stare de sănătate se înrăutăţea rapid. Şi suferea şi pentru că tânjea ca Luke să fie acolo, ca să-i mai uşureze greutatea care îi atârna pe umeri.

Catherine răsfoia ziarele în fiecare dimineaţă în căutarea articolului care să anunţe logodna lui Claybourne cu domnişoara Frannie Darling, dar deocamdată nu văzuse nimic. Nu conta. Avea să se întâmple, şi atunci avea să fie ca un cuţit care îi străpungea inima.

Într-o dimineaţă îi spusese tatălui ei povestea contelui de Claybourne. El păru să fie la fel de entuziasmat ca şi de povestea lui Oliver Twist. Deşi părea atât de slăbit, ea bănuia că ştia foarte bine că Luke era bărbatul de care ea fusese într-atât de prostuţă încât să se îndrăgostească. Dar nu vedea mustrare în ochii lui.

Scopul vieţii ei se restrânsese acum la tatăl ei şi se bucura de compania lui cât mai mult posibil în ceea ce ea era sigură că aveau să fie ultimele lui zile. Îi scrisese fratelui ei, implorându-l să se întoarcă acasă. Dumnezeu ştia dacă scrisoarea avea să ajungă la el la timp.

Citi ultimele cuvinte din *Oliver Twist* şi închise foarte uşor cartea. Îl zâmbi tatălui ei.

– Prin urmare, Oliver şi-a găsit o casă. Mă bucur pentru asta.

El clipi încet. Ea îşi trecu degetele prin părul lui.

– Cu toate astea, mi-e milă de Artful Dodger. Îmi pare rău că a fost trimis departe. Am auzit că e o viaţă foarte aspră, deşi bănuiesc că unii o merită.

Privirea lui se mută undeva dincolo de ea, și în ochi i se citi bucurie. Ea se uită peste umăr, în aceeași direcție, aproape așteptându-se să-l vadă acolo pe Sterling. În schimb, văzu un minunat crin alb.

– Oare de unde a apărut? Nu știam că grădinarul a plantat crini. E cam târziu ca să mai înflorească vreunul. Își întoarse atenția înapoi la tatăl ei. Vrei să îl culeg pentru tine, să ți-l aduc mai aproape ca să te poți bucura mai bine de el? Știu că sunt preferații tăi.

El încuviință foarte ușor. Ea se ridică, se aplecă spre el și-l sărută pe obraz.

– Te iubesc, tată. Mă întorc imediat.

Merse până la masa unde își ținea foarfeca de grădină. Tăia deseori flori pentru tatăl ei. Într-un fel, ura faptul că trebuia să taie crinul, știind că avea să se ofilească în curând, dar era dispusă să facă orice pentru a aduce bucurie pe chipul tatălui ei.

– Cred că este cel mai frumos crin pe care l-am văzut vreodată, spuse ea, întorcându-se la el.

Inima i se opri în gât și în ochi i se adunară lacrimi. Își dădu seama chiar și de la distanță. Și rămase să se întrebe dacă îi atrăsese atenția crinul sau ceva de natură și mai divină.

Se duse înapoi la el, îl sărută din nou pe obraz și îngenunche lângă el.

– Dacă aș fi știut că aveai să pleci, nu te-aș fi lăsat să faci singur acest ultim pas. Odihnește-te în pace, tată. Călătoria ta s-a încheiat și am sentimentul că a mea de-abia începe.

Luke crezuse că știa tot ce se întâmplă în Londra, dar din noaptea în care se dusese la cazinou și îl înfruntase pe Jack, se părea că afla din ce în ce mai multe.

Fitzsimmons trebui să cumpere un castron mai mare pentru masa din holul de la intrare, unul suficient de mare cât să încapă în el toate invitațiile pe care le primea, dintr-odată, Luke: la baluri, dineuri și recitaluri – de parcă lui i-ar fi păsat dacă fiica unui om putea să cânte sau nu la pianoforte. Acum oamenii îl recunoșteau pe stradă. Atunci când se întâmpla să se afle într-un magazin, căutând vreun cadou pentru Frannie, femeile îi cereau părerea despre cumpărăturile lor.

Şi îi spuneau ultimele bârfe. Astfel aflase că Lady Catherine Mabry îşi petrecuse ultima lună în doliu după tatăl ei. De asemenea, în numai câteva ore, mai află şi că titlul de duce fusese moştenit de fratele ei cel nestatornic.

Faptul că nu o vizitase pe Catherine fusese unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată, dar nu voia să-i rişte şi mai mult reputaţia. Se bârfea că Lady Catherine Mabry fusese văzută în cazinoul lui Dodger. Circulau şi zvonuri contradictorii – că nu fusese ea, ci ultima amantă a lui Claybourne, o femeie pentru care avea atât de puţin respect, că o îmbrăcase ca pe o servitoare. Luke nu comentase niciodată pe tema asta, în speranţa că, în timp, ambele zvonuri aveau să dispară.

Marcus îl asigurase că aceasta era cea mai bună tactică. Dumnezeu ştia că familia lor trecuse prin atâtea scandaluri, că omul era aproape un specialist în moduri de-a minimaliza răul făcut de ele.

Cu toate astea, Luke nu putea ignora moartea tatălui ei. În seara aceea, când ajunse acasă la ea, draperiile erau trase. Valetul îl conduse în salon, acolo unde era depus coşciugul. Catherine stătea pe un scaun, în apropierea lui. Mai erau câţiva oameni în preajmă. Recunoscu câţiva lorzi, iar despre ceilalţi presupuse că erau membri ai familiei, veniţi să-şi aducă omagiul. Catherine era îmbrăcată în negru şi era trasă la faţă. Părea că slăbise.

Luke îşi dădu seama cât de dificilă trebuie că fusese ultima lună pentru ea şi se blestemă pentru faptul că ţinea mai mult la părerea societăţii decât la ea. În încercarea de-a o proteja, nu făcuse altceva decât să o dezamăgească. Nu simţise niciodată un regret mai profund decât acum.

În timp ce se apropia de ea, Catherine se ridică şi el îi cuprinse mâinile într-ale lui.

– Milord Claybourne, e atât de amabil din partea ta că ai venit.

– Condoleanţe pentru pierderea suferită. Ştiu că ai fost foarte ataşată de tatăl tău.

Ochii ei se umplură cu lacrimi.

– A murit în grădina lui, înconjurat de florile pe care le iubea atât de mult.

– Presupun că tu ai fost floarea pe care a iubit-o cel mai mult.

Ea râse scurt şi-şi acoperi repede gura în timp ce oamenii din jur îi aruncară priviri uimite.

– Milord, nu ştiam că eşti un poet.

– Atunci când situaţia o cere, mă pot comporta ca atare.

O privi în ochi mai mult decât se cuvenea. Nu voia să plece, dar ştia că eticheta îi cerea asta.

– Sincer, Lord Claybourne, îţi mulţumesc că ai venit. Prezenţa ta aici înseamnă mai mult decât vei şti vreodată.

– Aş vrea să pot face mai multe.

Ea zâmbi uşor. Probabil că văzuse ceva, pentru că-şi mută atenţia în altă parte. Făcu ochii mari şi deveni palidă, ca şi cum ar fi văzut fantoma tatălui ei. Îşi smulse mâinile dintr-ale lui Luke şi se îndepărtă de el.

– Sterling?

Luke se întoarse şi văzu un bărbat îmbrăcat impecabil, cu ochi albaştri şi o privire la fel de aspră ca pietrele din apropiere. Părul şi barba deasă erau blond-închis, iar nuanţa bronzată a pielii sale sugera că era un bărbat obişnuit să-şi petreacă multă vreme în aer liber.

Dintr-odată, cu colţul ochiului, Luke o văzu pe Catherine dându-şi capul pe spate şi ochii peste cap... În timp ce trupul ei se lăsă moale, o prinse şi o ridică în braţe.

Bărbatul făcu un pas înainte.

– Sunt fratele ei. O iau eu.

– Nu cred. Arată-mi doar unde este camera ei.

– Domnule, asta nu se cuvine.

– Puţin îmi pasă!

Luke îşi croi drum pe lângă el. În hol găsi un servitor pe care îl trimise să-l aducă pe Bill, şi pe altul căruia îi ordonă să-i arate care este camera lui Catherine. Îţi simţea picioarele atât de slăbite, că nu era sigur că avea să ajungă până sus.

După toate săptămânile în care se chinuise să-i salveze reputaţia, tot el reuşisă să strice totul în numai câteva secunde. Dar asta nu conta. Tot ce conta era Catherine.

*

Catherine crezuse că ar fi trebuit să se simtă stânjenită să fie examinată de altcineva decât de medicul ei, dar doctorul Graves avea un talent straniu de-a o liniști.

Într-o clipă pornise spre Sterling, și în cealaltă se trezise în patul ei, uitându-se la baldachin. Acum se odihnea pe patul acela, în rochia în care o ajutase Jenny să se schimbe.

– Lord Claybourne insistă să fiți examinată, îi spusese Jenny.

Ca și cum Claybourne avea autoritatea să facă o astfel de cerere. O, simțea compasiune pentru Frannie. Fără îndoială, femeia avea să-și dea seama că era un chin să trăiască alături de el... În timp ce lui Catherine îi era greu să trăiască fără el.

– Ei bine? întrebă Catherine, urmărindu-l pe doctorul Graves în timp ce-și punea instrumentele înapoi în geantă.

– Ai leșinat, lucru obișnuit atunci când oamenii trec printr-o perioadă de suferință.

– Și nici sosirea neașteptată a fratelui meu, după atâția ani, nu m-a ajutat, adăugă ea.

– Desigur, dar bănuiesc că leșinul e legat de starea ta.

Catherine înghiți în sec.

– Starea mea?

– Ești însărcinată.

Închizând ochii, își lipi mâna de abdomen. Apoi deschise ochii și-l privi direct.

– Mă temeam de asta, zise ea. Nu, nu e adevărat. Mai degrabă, speram că așa este.

El se rezemă de stâlpul patului cu brațele încrucișate peste piept, în calitate de prieten, nu de medic.

– O să-i spui?

– Vorbești de parcă ai ști cine este tatăl.

– Am bănuielile mele. Ar vrea să știe.

– Nu e nevoie să afle.

– Nu crezi că o să audă?

O, sigur că o să audă. Claybourne știa tot ce era legat de aristocrație.

– Nu până se însoară. Voi face tot ce-mi stă în putință ca să-mi ascund starea până se va însura.

El dădu din cap şi se îndreptă de spate.

– Prea bine atunci.

– Promite-mi că nu-i vei spune.

– Nu-i voi spune. Deşi probabil că o să-mi tragă un pumn când va afla. Jack a aflat pe pielea lui că Luke nu reacţionează bine atunci când descoperă că alţii au secrete faţă de el.

– Domnul Dodger ascunde un secret destul de important.

– Şi nu crezi că şi ăsta este la fel de important?

– Nu-i voi strica fericirea alături de Frannie.

– Cum doreşti.

La câteva clipe după ce o lăsă singură, Catherine îşi dori să-l poată chema înapoi. Se părea că Sterling insistase ca Luke să-l creadă pe doctorul Graves – că leşinase din cauza tristeţii – şi refuzase să-l lase pe Claybourne să intre în dormitorul ei. Ea ştiuse dintotdeauna că absenţa lui Sterling îi permisese să se bucure de o libertate pe care altfel nu ar fi avut-o. Pur şi simplu nu-şi dăduse seama cât de liberă fusese.

– A fost un adevărat spectacol, spuse Sterling, aşezându-se lângă patul lui Catherine.

Doctorul Graves insistase să rămână acolo cel puţin până a doua zi dimineaţă.

– După toţi anii ăştia, primele cuvinte pe care mi se adresezi sunt o mustrare? întrebă ea, jignită, rănită şi furioasă.

– Mă tem că o meriţi, Catherine. Am auzit că ai fost zărită în cazinoul lui Dodger. Că ai dansat cu Claybourne, că te-ai plimbat prin grădină cu el. Şi acum asta? Să te ducă până în dormitorul tău, ca şi cum ar fi fost obişnuit să te dezonoreze oricând are chef? Reputaţia ta este distrusă.

– Vrei să spui că tu nu ai făcut nici o greşeală în timp ce umblai aiurea prin lume?

– Nici un bărbat nu te va lua de soţie.

– Lucru care mă bucură, pentru că nu am de gând să mă mărit cu nimeni.

– O să te măriţi. Mă voi ocupa eu de asta. Va fi prima mea acţiune ca duce de Greystone, să-ţi găsesc un soţ aşa cum se cuvine.

– Eu nu vreau un soţ aşa cum se cuvine.

Ea voia unul ieşit din comun: pe Claybourne. Şi dacă nu-l putea avea pe el, atunci nu voia altul.

– Nu-mi pasă ce vrei. Aici eu sunt stăpânul.

– Nu mai eşti tânărul care erai atunci când ai plecat de-aici. Ce s-a întâmplat cu tine?

– Nu suntem aici ca să vorbim despre mine. Discutăm despre tine şi despre comportamentul tău groaznic.

Dacă nu s-ar fi simţit atât de slăbită din nou, ar fi sărit din pat şi l-ar fi lovit. În schimb, se forţă să rămână calmă şi se rezemă de perne.

– Tata a murit.

– Ştiu foarte bine asta.

– Şi cu toate astea, nu vrei să ne alinăm durerea împreună?

– Fiecare suferim în felul nostru.

– Tu suferi, Sterling?

El nu spuse nimic, doar îşi încleştă maxilarul.

– Unde ai fost în toţi anii ăştia? întrebă ea.

– Asta nu e treaba ta.

– Cum de ai reuşit să auzi toate zvonurile astea, într-o perioadă atât de scurtă? De cât timp eşti în Londra?

Dintr-odată, el păru să şovăie.

– De ceva vreme.

– Şi nu ai venit să-l vezi pe tata?

– Între noi au existat multe lucruri pe care tu nu le-ai înţelege, Catherine, şi nici unul dintre ele nu te priveşte.

– Dar eşti fratele meu.

– Tocmai de asta o să mă ocup să te văd măritată.

Ea puse mâna pe o pernă din apropiere şi o aruncă spre el.

– N-o să mă mărit cu un bărbat ales de tine.

– Atunci, ai şase luni să alegi singură, înainte să o fac eu pentru tine.

Ieşi cu paşi mari din cameră, fără să mai arunce o privire în urmă. Catherine se aruncă înapoi pe pat şi îl blestemă. Cine naiba era bărbatul ăsta? Părea de neconceput să fie fratele ei cel blând şi generos.

Capitolul 23

– Dar ce haine triste porți de dimineață, observă Winnie.

Catherine stătea în grădina lui Winnie, amândouă îmbrăcate în negru pentru că se potrivea cu ultimul lor statut social, una – văduvă, iar cealaltă jelind pierderea tatălui ei.

– Deşi eşti în doliu, pari destul de veselă, spuse Catherine.

Winnie zâmbi timid.

– Am vorbit de câteva ori cu doctorul Graves şi mă gândesc să strâng bani ca să construiesc un spital.

– O, ar fi minunat, şi ți-ar da ceva cu care să-ți ocupi timpul.

– La asta mă gândeam şi eu. Este destul de amabil, deşi este un om de rând, iar eu nu cred că mă voi mărita din nou. Cred că ai avut dreptate. E minunat să fiu independentă, să fac ce vreau, fără să fiu trasă în jos de un soț.

Totul suna foarte bine în teorie, dar în practică, Catherine îşi petrecea mult prea mult timp gândindu-se la Claybourne. Ca şi cum ar fi ştiut că prietena ei se gândea la altceva, Winnie spuse:

– Am aflat din surse sigure că domnul Marcus Langdon şi-a retras de la Curte cererea de restituire a proprietăților.

– Nu ar fi câştigat. Claybourne este moştenitorul de drept.

– Aşa spun oamenii. Am auzit că a primit oferte să ocupe diferite funcții. Şi se zvoneşte că domnul Langdon a fost văzut de câteva ori în compania lui Claybourne, râzând ca şi cum ar fi fost prieteni. Nu e o întorsătură ciudată de situație?

– Claybourne poate fi destul de fermecător dacă vrea. Şi, la urma urmei, sunt veri.

– Am mai auzit că domnul Langdon se ocupă de afacerile lui Claybourne, şi că venitul pe care îl primeşte pentru serviciile sale e mai mare de cinci mii pe an.

Da, Catherine ştia că Luke putea fi atât de generos.

– Pentru o văduvă care n-ar trebui să se plimbe peste tot, eşti la curent cu toate bârfele, spuse ea pe un ton mucalit.

– Din când în când, primesc vizite. Lady Charlotte a trecut pe-aici chiar ieri. Presupune că va fi logodită înainte de terminarea sezonului.

– Credeam că vrea un soț cu titlu.

– Îndrăznesc să spun că se va resemna cu unul bogat.

Catherine râse ușor, bucurându-se imens de compania lui Winnie. Era aproape la fel de plină de viață precum fusese în tinerețe, când ea și Catherine își făcuseră debutul în societate.

– Fratele tău s-a acomodat cu titlul de duce? întrebă Winnie.

– O, da. Deși uitasem cât de serios poate fi. Încă nu m-a iertat pentru bârfele scandaloase pe care le-am iscat, deci e cam greu de trăit cu el în preajmă.

– Îmi imaginez.

– Poți? Ea se aplecă peste masă și o prinse pe Winnie de mână. Atunci vei înțelege și că nu pot rămâne aici.

– Ce vrei să spui?

– M-am hotărât să plec în America.

– În vacanță?

– Nu, pentru tot restul vieții.

Winnie păru îngrozită.

– Nu, nu poți. Ce voi face aici fără tine?

– Ești mai puternică decât crezi, Winnie, și vei ajunge să-ți dai seama de asta mai repede dacă eu nu voi mai fi aici.

– Dar America... este atât de departe. Ce vei face acolo?

– Nu sunt sigură. Cred că va trebui să-mi găsesc un fel de slujbă. Deși tata mi-a lăsat o sumă mică de bani care nu face parte din succesiune. Dacă îi investesc și duc o viață modestă, cred că voi reuși să mă descurc.

– Rămâi aici! Poți locui cu mine. Două femei singure...

– Nu pot, Winnie.

– De ce nu?

Existau atât de multe motive. Însă doar unul conta cu adevărat. O strânse pe Winnie de mână.

– Sunt însărcinată.

Winnie făcu ochii mari și rămase cu gura căscată.

– Nu, Doamne sfinte! Catherine, nu ești măritată!

– Știu foarte bine, crede-mă.

Cu toate astea îi zâmbi, pentru că nu-şi putea stăpâni bucuria şi entuziasmul.

– Cine este tatăl? O, Dumnezeule, nu e Claybourne, nu? O, el e!

Winnie punea întrebări şi răspundea singură la ele, fără să-i dea lui Catherine şansa să răspundă.

– Şi ticălosul nu vrea să se însoare cu tine?

– El nu ştie, şi chiar dacă ar şti, iubeşte pe altcineva.

– Nu contează pe cine iubeşte! El a adus ruşinea asta asupra ta...

– Mie nu îmi e ruşine, Winnie. Îmi doresc copilul ăsta. Îl vreau cu disperare.

– Dar va fi un bastard.

Ea scutură repede din cap.

– Nu trebuie să ştie nimeni. Voi purta verigheta mamei. Le voi spune oamenilor să sunt văduvă, că soţul meu a murit în mod tragic într-un accident de tren. Dumnezeu ştie că au fost destule în ultima vreme.

– Se pare că te-ai gândit la toate.

În fiecare noapte în care zăcuse singură în patul ei, tânjind să-l aibă pe Claybourne alături, plănuise tot ce trebuia să facă pentru a-şi proteja fiul, pentru a-i oferi o viaţă mai blândă decât cea pe care o trăise tatăl lui. Nu avea absolut nici o îndoială că urma să aibă un fiu.

Învăţase foarte multe lucruri în noaptea aceea, în biblioteca lui Claybourne, când o primiseră în cercul lor de renegaţi, în timp ce plănuiau cum să aranjeze moartea lui Avendale. Acum ştia unde trebuia să meargă dacă avea nevoie de documente false. Era sigură că putea face rost de un certificat fals de căsătorie, precum şi de unul de deces. Dădu din cap.

– Da, m-am gândit destul de mult, şi nu mă voi răzgândi.

– Eu n-aş putea avea niciodată curajul tău.

– O, Winnie, nu sunt atât de sigură că e vorba de curaj, cât de dragoste.

Dragostea pe care o simţea pentru copil, dar şi pentru tatăl acestuia.

*

Luke nu o mai văzuse pe Frannie din noaptea în care stabiliseră să-l trimită pe Avendale departe. Era ciudat că se gândise atât de rar la Frannie, dar atât de des la Catherine. Bill îl asigurase că ea se simțea bine, dar el tot mai era îngrijorat de ceea ce se întâmplase. După toate prin câte trecuse, de ce ar leșina la vederea fratelui ei? Întoarcerea lui părea lipsită de importanță comparativ cu ocaziile în care fusese în pericol să-și piardă viața.

Gândul acesta îl deruta, îi ocupa mintea în timp ce stătea lângă orfelinat, așteptând sosirea lui Frannie. Clădirea era terminată. Ea îi trimisese un bilet și îi ceruse să se întâlnească acolo. Voia să-l ducă într-un tur al orfelinatului. Luke presupuse că momentul acesta avea să fie ocazia perfectă să o ceară din nou în căsătorie. Pentru Frannie, orfelinatul era un vis împlinit, iar visul lui cel mai drag fusese să se căsătorească cu ea. I se părea normal să o ceară aici.

Zări birja și o urmări până se opri lângă clădire. Vizitiul o ajută pe Frannie să coboare. Luke porni către ei și plăti călătoria. Nici unul din ei nu vorbi până ce birja nu se îndepărtă.

– Arăți minunat, spuse Luke.

Și chiar așa era. Emana fericire și bucurie. Sub îndrumarea lui Catherine, devenise mai încrezătoare în propriile forțe, căpătase suficient curaj ca să devină soția lui.

– Mulțumesc, răspunse ea încet. Nu ai mai venit la Dodger.

– Am fost ocupat.

Ea îi aruncă o privire care spunea că știa să recunoască o minciună atunci când o auzea.

– Cine suntem noi, ca să judecăm ce am face pentru a supraviețui? întrebă ea. Jack știa că avea să te piardă ca prieten dacă ai fi aflat adevărul, iar prietenia ta însemna mai mult decât orice pentru el. Nu-ți poți închipui cât de mult suferă zilele-astea.

– Îl iubești, Frannie?

Ea păru uimită.

– Îi iubesc pe toți băieții lui Feagan.

El nu se îndoia de acest lucru. Fusese ca o mamă pentru ei toți, deși era cea mai mică dintre toți.

– Ştii ce înseamnă să trăieşti ca noi, să ai atât de puţin, spuse ea. Toţi avem secrete, nici unul dintre nou nu este complet sincer cu ceilalţi.

– Nici măcar tu?

– Mai ales eu. Dar Jack...

Se plictisise să vorbească despre Jack şi să o audă cum îl apără.

– Frannie, în cele din urmă îl voi ierta. Dar nu încă.

Ea dădu din cap.

– Bine, atunci. Ai vrea să vezi orfelinatul?

– Foarte mult.

Puse mâna pe braţul lui şi îl conduse în clădire. Intrarea dădea într-o cameră mare, cu scări care duceau sus, la celelalte etaje.

– Copiii vor dormi în camerele de sus. Avem trei etaje cu camere. Ea îi strânse braţul. Îţi poţi închipui cât de mulţi copii vom putea îngriji?

– Bănuiesc că destul de mulţi.

Existau trei săli de clasă, o sală de mese şi o cameră de lectură. Toate erau construite foarte bine. Rezistente. Fără ca ea să ştie, Luke îl plătise pe constructor mult mai mult decât plănuise ea iniţial să investească, pentru ca lucrurile să fie bine făcute.

Îl conduse prin bucătărie şi apoi în grădina mărginită de un gard.

– Aici se vor juca copiii, explică ea. Vor fi în siguranţă.

– Când crezi că vei începe să aduci copiii aici?

– Imediat ce voi avea mobilier.

– Comandă tot ce doreşti. Voi plăti eu pentru tot.

– Ai făcut atât de mult...

– Frannie, te rog, fă-o.

– Eşti prea bun cu mine, Luke. Mereu îmi dai totul. Întinse mâna şi-i mângâie maxilarul. Tu ai fost întotdeauna cel mai bun dintre noi.

– Nu este adevărat. Am fost doar foarte diferit. Părinţii mei m-au învăţat să disting binele de rău. Nu a fost niciodată un joc.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui.

– Tu ai avut mereu un loc special în inima mea. Am ştiut de la început că o să mă protejezi întotdeauna. Aveai ceva deosebit.

El îi luă mâna şi o ţinu între palmele sale.

– Te ador, Frannie. Ştii asta. Dintotdeauna.

Ea îi zâmbi în felul acela care îi încălzea sufletul, dar nu era un zâmbet care să-l îngenuncheze. Era în stare de crimă pentru ca Frannie să-şi păstreze mereu zâmbetul acela pe chip. Dar era dispus să moară pentru ca draga lui Catherine să zâmbească în continuare.

– Dar o iubeşti pe Catherine, spuse Frannie încet.

Era ca şi cum ar fi primit o palmă, dar în acelaşi timp fu copleşit de un sentiment de uşurare. Da, fusese cadrul perfect în care să-i ceară mâna lui Frannie, dar el ştiuse că nu avea să profite de asta.

– De unde ştiai?

– Dacă ai vedea felul în care o priveşti... Îţi controlezi întotdeauna atât de bine emoţiile, dar cu ea, dragostea pe care o simţi pentru ea, e ceva ce nu poate fi ascuns. Dacă un bărbat s-ar uita vreodată la mine aşa cum te uiţi tu la ea, îndrăznesc să spun că m-aş mărita cu el – chiar dacă ar fi rege.

El îi luă mâna şi-i sărută degetele.

– Iartă-mă, Frannie, dar după toate săptămânile astea în care ţi-am cerut să înveţi tot ce trebuie să ştii ca să-mi devii soţie, nu mă pot căsători cu tine.

– Am ştiut dintotdeauna că nu vei putea. Sau că nu ar trebui. Şi eu te ador, dar ca pe un frate.

– Nu am vrut să mă îndrăgostesc de ea. Dar ai dreptate. M-am îndrăgostit. Mă sperie faptul că o iubesc atât de mult.

– Cred că o sperie şi pe ea. Ea ştie ce simţi?

– Nu, Dumnezeule, nu. Dacă mă respinge? Nu ştiu cum aş putea trăi.

– Eşti un laş.

Chicotind, Luke îi strânse mâna. De câte ori nu-i spusese şi Catherine acelaşi lucru?

– Când vine vorba de inimă, da.

– Nu va aştepta la nesfârşit, Luke.

– Ştiu, dar mă tem că nu o merit.

– Dacă aş fi o femeie frumoasă, aş lua asta ca pe o insultă. Te considerai demn de mine.

El rânji.

– Nu am vrut să sune astfel. Ştii că m-am chinuit un an întreg, înainte să-ţi cer mâna pentru prima dată?

– Nu aştepta la fel de mult ca să o ceri pe ea. Dacă o vrei cu adevărat, nu mai aştepta nici o zi.

Catherine intră şovăind pe uşa din faţă, încercată de sentimente contradictorii. Era entuziasmată de faptul că avea să călătorească până în America, dar era tristă că pleca din Anglia. Cumpărase biletele chiar în dimineaţa aceasta. Avea să plece din Liverpool şi să sosească la New York în câteva săptămâni. Odată ajunsă acolo, urma să caute o casă. Se părea că mulţi englezi începuseră să emigreze în America. Nu avea să fie singură şi se puteau ajuta reciproc.

Îşi scoase pălăria şi mănuşile şi-şi puse geanta – cu preţiosul ei bilet înăuntru şi cu documentele pe care i le pregătise Frannie – pe masa din holul de la intrare.

– A, aici erai, spuse Sterling, intrând cu paşi mari în hol. Ai un vizitator. Te aşteaptă în bibliotecă.

– Cine este?

– Claybourne.

Inima lui Catherine se lovi de pereţii pieptului.

– Ce caută aici?

– Se pare că vrea să te vadă. E aici de două ore, aşteptându-te. Pe unde ai fost?

– Nu-ţi datorez explicaţii pentru tot ce fac. Începu să meagă, şi Sterling i se alătură. Ea se opri şi se întoarse cu faţa spre el. Şi nici nu am nevoie să mă însoţeşti când vorbesc cu Claybourne.

– O femeie nu trebuie să fie singură în cameră cu un gentleman.

– Sterling, în timp ce tu erai plecat în călătoriile tale, eu am petrecut mult timp singură, în compania lui Claybourne. Nu am nevoie să mă supraveghezi. Te asigur că nu ai de ce să-ţi faci griji. O să se comporte ca un gentleman.

El se uită spre uşa la care aştepta lacheul şi înapoi la ea.

– Catherine, ştiu că nu am fost cel mai bun frate, dar acum sunt hotărât să-mi iau şi mai în serios responsabilităţile.

Dacă devenea mai serios de-atât, avea să se trezească închisă într-un turn.

– Nu e nevoie. Sunt foarte capabilă să-mi port singură de grijă. Aşa că, te rog, nu ne deranja.

Îl lăsă să stea acolo şi trecu pragul uşii în timp ce lacheul îi deschise. Îşi aminti de prima noapte, în biblioteca lui Claybourne, doar că acum el stătea lângă fereastră, iar camera era plină de căldura soarelui, nu de răceala umbrelor nopţii.

– Milord Claybourne, cât de amabil din partea ta să vii în vizită.

– Catherine, eşti atât de formală după tot ce a fost între noi?

Tonul lui nu era batjocoritor, ci mai degrabă seducător. Gândul la ceea ce fusese între ei fu suficient ca să-i înfierbânte sângele în vene şi se temu că avea să leşine iarăşi. El arăta atât de frumos, îmbrăcat cu haine elegante. Era ispititor de frumos. Inima ei se opri în loc văzându-l atât de aproape de ea şi îi venea să-şi întindă mâinile spre el. Avea să-i fie îngrozitor de dor de el... dar avea să preţuiască întotdeauna clipele minunate pe care le petrecuseră împreună.

– Ce face Frannie? întrebă ea, şi cuvintele îi ieşiră în grabă pe gură, în speranţa că avea să-l facă să plece înainte să cedeze.

Deşi o văzuse pe Frannie chiar în acea dimineaţă, ştia că avea să bănuiască ceva dacă nu întreba despre ea.

– E bine. De fapt, am fost la ea în dimineaţa asta.

– I-ai cerut, în sfârşit, mâna?

El scutură încet din cap.

– I-am cerut scuze.

– Pentru ce? Doar nu i-ai spus ce s-a întâmplat între noi...

– Nu. Traversă camera până la ea cu mersul lui ca de animal de pradă. I-am cerut scuze pentru că am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să o conving să devină soţia mea, că aş fi făcut orice ca să devină soţia mea, pentru ca apoi să-mi dau seama că nu mă pot însura cu ea... că trebuie să mă căsătoresc cu tine.

Inima ei o luă la goană.

– De ce? Înainte ca el să-i poată răspunde, înţelese adevărul. Blestemaţi să fie! Ţi-au spus, nu-i aşa? Nu am vrut asta. Nu am vrut...

– Ce? Cine? Despre ce vorbeşti?

– Doctorul Graves şi Winnie. Ei au fost de la început împotriva planurilor mele. Dar nu e cinstit faţă de tine, doar pentru că sunt însărcinată...

– Poftim?

Claybourne îi cuprinse braţul, o trase aproape şi se aplecă deasupra ei cu furie. Catherine se gândi că poate la fel se simţise şi David când îl înfruntase pe Goliat.

– O, Doamne sfinte, nu ţi-au spus!

– Eşti însărcinată? întrebă el de parcă de-abia atunci ar fi înţeles pe deplin cuvintele ei.

Privirea îi alunecă spre abdomenul ei, dar starea ei nu era încă vizibilă. Apoi îşi răsfiră degetele peste pântecul ei, cu veneraţie. O privi în ochi.

– De ce nu mi-ai spus? Din cauza acelei prime nopţi, în bibliotecă, atunci când ţi-am spus că nu voi face o femeie respectabilă din tine chiar dacă rămâi însărcinată?

– Nu, nu. Întinse mâinile şi, cu lacrimi în ochi, îi cuprinse chipul drag între palmele ei, susţinându-i privirea, pentru ca el să nu aibă nici o îndoială că-i spunea adevărul. Nu ţi-am spus pentru că ştiam că ai fi făcut lucrul corect şi astfel ţi-ai fi sacrificat visul. Te-ai fi însurat cu mine şi ai fi renunţat la Frannie, femeia pe care o iubeşti mai mult decât viaţa. Iar eu te iubesc mult prea mult...

Dintr-odată se trezi lipită de el. Gura lui o devora pe a ei, mâinile lui se jucau în părul ei, împrăştiind acele de păr în timp ce şuviţele cădeau grele în jurul ei. În cele din urmă, îşi smulse buzele de pe gura ei.

– Te iubesc. O ador pe Frannie, dar pe tine te iubesc cu disperare, Catherine. Eşti curajoasă, îndrăzneaţă şi mă provoci la fiecare pas. Eşti dispusă să rişti totul pentru cei pe care îi iubeşti. Dorinţa ta de-a te sacrifica nu cunoaşte limite. Nu te merit, dar dacă te măriţi cu mine, voi avea grijă să nu regreţi niciodată.

Declaraţia lui inimoasă o făcu să plângă cu adevărat.

– Eşti cel mai vrednic bărbat pe care îl cunosc. Ai un strop de diavol în tine, dar şi un pic de înger, şi eşti tot ce mi-aş putea dori la un bărbat, la un soţ. Răspunsul este da. Cu mare bucurie.

El o sărută iarăşi, şi ea simţi focul care ardea între ei. Se întrebă dacă l-ar fi putut strecura în dormitorul ei, ca să-i poată răspunde pe măsură.

Uşa se deschise brusc. Catherine se uită liniştită peste umăr şi-l văzu acolo pe Sterling, stând cu braţele încrucişate peste piept, cu o expresie ameninţătoare.

– Catherine, m-ai asigurat că ticălosul ăsta nu va profita de situaţie. Te asigur, domnule, că după asta urmează o nuntă.

Catherine se uită la Claybourne. El îi zâmbi.

– Cât mai curând posibil, promise Luke.

Capitolul 24

Era târziu, cu mult după miezul nopţii, când Luke păşi pe familiarul culoar din spatele cazinoului lui Jack. El şi prietenii săi jucaseră cărţi, băuseră şi se iertaseră. Într-un fel, era un domeniu al lui Feagan – doar că mai elegant, mai curat şi mai frumos mirositor.

Luke se opri la uşa deschisă care ducea în sanctuarul lui Jack şi nu fu deloc surprins să îl găsească acolo, în spatele biroului, citind registrele – nu ca să o verifice pe Frannie, ci ca să se bucure de sumele câştigate. Dintre ei toţi, Jack era cel care iubea banii.

Luke îşi drese glasul. Jack îşi ridică privirea şi, pentru o clipită, înainte să-şi ascundă sentimentele, Luke avu impresia că vede bucurie în ochii lui.

– N-ai mai trecut pe aici de o vreme, spuse Jack, rezemându-se cu insolenţă de spătarul scaunului.

– N-aveam chef să fiu aici.

– Cred că nu te pot învinovăţi pentru asta. Şi ce te aduce în noaptea asta?

– I-am cerut mâna lui Lady Catherine Mabry. Mi-a acordat onoarea de-a deveni soţul ei.

Ochii lui Jack se măriră puțin, înainte să își stăpânească iarăși gândurile. Nu-i stătea în fire să-și exprime sentimentele, și acum o făcuse – de două ori.

– Credeam că o iubești pe Frannie.

– O iubesc. Dar pe Catherine o iubesc și mai mult. Și în alt fel.

Ajunsese să-și dea seama că ceea ce simțise pentru Frannie era dragostea unui băiat pentru o fată, dar că sentimentele pentru Catherine erau mult mai mature. Când se gândea să se culce cu Frannie, nu simțea niciodată pasiune, probabil pentru că nu concepuse niciodată, cu adevărat, că aveau să facă altceva decât să doarmă unul în brațele celuilalt, așa cum făceau în copilărie. Dar când venea vorba de Catherine, de-abia rezista cincisprezece minute fără să se gândească să se culce cu ea – și rareori se gândea la dormit.

Dar astea erau concluzii despre care nu mai putea vorbi cu Jack. Acum exista o parte din inima și sufletul lui pe care nu credea că le mai putea împărtăși cu vechiul lui prieten.

– La naiba! mormăi Jack.

Luke ridică dintr-o sprânceană.

– Asta pare o reacție ciudată, chiar și pentru tine.

– Trebuie să-i construiesc un spital lui Bill. Am pus un pariu... Scutură din cap. Nu contează. Felicitări! Bem pentru asta?

Se ridică în picioare și dădu să ia sticla...

– Nu.

Jack îl privi.

– Nu prea mai beau în ultima vreme.

– Eu, da. Jack turnă whisky în pahar, apoi îl ridică în aer. Pentru sănătatea și fericirea voastră!

Goli conținutul paharului dintr-o singură înghițitură.

Luke își aminti că Jack fusese cel care îi dăduse să bea pentru prima oară whisky, rom și gin. Jack îl învățase cum să trișeze la cărți, cum să fure din buzunare fără să fie prins. Atunci când era un băiețel mic și speriat, care se ascundea pe străduțe, Jack îl asigurase că totul avea să fie bine, că nu avea să lase pe nimeni să-i facă vreun rău. În ciuda defectelor sale, care erau multe, Jack nu renunțase niciodată la el. Niciodată.

– Am venit să te rog să-mi stai alături, spuse Luke încet, când mă voi însura cu Catherine, peste două săptămâni.

Jack îl luă peste picior.

– Tu eşti lord. Ar trebui să-l rogi pe Chesney sau pe Milner.

– Nu sunt prieten cu Chesney sau cu Milner. Nu mi-aş da viaţa pentru ei, şi nici ei pentru mine.

Jack îi evită privirea şi, în cele din urmă, vorbi cu glas răguşit:

– Ar fi cea mai mare onoare din viaţa mea dacă aş sta alături de tine.

– Tu ai stat întotdeauna alături de mine, Jack.

Jack se uită la el, apoi încuviinţă brusc.

– Suntem o pereche pe cinste, nu?

– Uneori cred că suntem mult prea aroganţi.

– Asta e din cauză că eram atât de pricepuţi şi de inteligenţi. Jack chicoti încet. Ei bine, mai puţin atunci când am fost prinşi, desigur.

Luke păşi în cameră.

– Cred că o să beau paharul ăla acum.

Jack turnă câte un pahar pentru fiecare. Când Luke îl ridică pe al lui, îl ciocni de paharul lui Jack.

– Pentru Feagan, care ne-a învăţat cum să supravieţuim pe străzi.

– Şi pentru bunicul tău, spuse Jack pe un ton serios, pentru că a încercat să ne transforme pe toţi în gentlemeni şi că, din păcate, cu unii dintre noi a dat greş.

Luke simţi acel nod familiar şi dureros în piept, undeva aproape de inimă, în timp ce se gândea la bătrânul conte. Îşi ridică paharul în semn de respect.

– Pentru bunicul meu!

În ziua nunţii ploua, dar lui Catherine nu-i păsa. Era atât de fericită şi de veselă, că putea să plouă pentru tot restul vieţii lor, şi pentru ea tot senin ar fi fost. Deoarece ea şi Sterling încă mai jeleau moartea tatălui lor, iar Winnie purta doliu după moartea lui Avendale, şi eticheta interzicea ca văduvele să participe la nunţi, Catherine insistase să aibă o ceremonie mică şi intimă, într-o capelă.

Claybourne nu-i putea refuza nimic, şi nu lăsa pe nimeni să o facă. Ea se bucurase întotdeauna de independenţă, şi acum se bucura la gândul că el nu avea să încerce niciodată să-i îngrădească libertatea. Din contră, bănuia că şi lui îi plăcea aşa.

În ciuda vremii, participară şi câţiva dintre membrii nobilimii – mai mult din curiozitate decât din alte motive. Marcus Langdon se afla acolo, dar mama lui lipsea. Frannie era domnişoara de onoare a lui Catherine, pentru că Winnie nu putea renunţa la doliu. Jack era cavalerul de onoare al lui Luke. Era fericită că se împăcaseră, deşi Luke o făcuse după multe insistenţe. Dar cel mai mult fu surprinsă de momentul în care preotul îl întrebă pe Luke:

–Tu, Lucian Oliver Langdon, cel de-al cincilea conte de Claybourne...

Oliver. Privindu-l în ochi în timp ce-şi rostea jurămintele, Catherine se întrebă cât de multe asemănări existau între copilăria lui şi povestea pe care i-o citise de curând tatălui ei. Părea puţin probabil, dar nu imposibil. Însă acesta era un mister de rezolvat în altă zi.

Astăzi se îmbăta cu iubirea pe care o vedea oglindită în ochii lui. Erau ferestrele unui suflet pe care îl putea vedea atât de limpede, un suflet care fusese odinioară întunecat, dar care acum strălucea luminos cu promisiunea unui viitor împreună. Era uimită de cât de mult îl iubea, de cât de mult o iubea el.

Trecuseră prin iad împreună. Ştia că, indiferent ce piedici aveau să întâlnească în viaţă, urmau să le întâmpine şi să le depăşească împreună, şi că nu aveau să fie niciodată înfrânţi de probleme.

Mai târziu în acea noapte, Catherine stătea la măsuţa ei de toaletă. Purta doar o rochie din caşmir alb, pe care erau brodaţi trandafiri roz. Îşi peria părul, ascultând zgomotele pe care le făcea soţul ei în camera alăturată, în timp ce se pregătea de culcare. Soţul ei. Aproape că-i venea să izbucnească în râs. Singurul om din viaţa ei pe care nu s-ar fi gândit că-l va avea, pe care nu ar fi crezut că l-ar fi dorit. Singurul fără de care ştia că nu mai putea trăi. Avea să-l preţuiască mereu. Avea să-l ţină întotdeauna aproape.

Uşa care lega dormitorul lui de al ei se deschise cu un zgomot mic, şi el intră în cameră, cu o sclipire nerăbdătoare în ochii lui

gri, care străluceau ca bijuteriile coroanei. Catherine se ridică şi se întoarse cu faţa spre el. De data asta, venise el la ea, şi gândul o făcu să simtă o plăcere nemaiîntâlnită.

Nu se oprise încă din mers când întinse mâinile şi-i cuprinse chipul, apoi îi înclină faţa spre el, lipindu-şi buzele de ale ei. Nu mai fuseseră împreună de câteva săptămâni, şi trupul ei deja se topea de dorinţă pentru el. Îi mângâie gâtul şi se retrase. Începu să-i descheie nasturii rochiei.

– Sunt hotărât să te pun pe genunchi pentru că nu mi-ai spus că eşti însărcinată imediat ce ai aflat.

Ea se uită la el cu o expresie obraznică.

– Chiar sper s-o faci.

Râsul lui vesel răsună în cameră. Zâmbetul lui era mai larg ca de obicei, iar Catherine nu putea decât să spere că era primul dintre multe altele.

– Te iubesc, Catherine Langdon, contesă de Claybourne, cu toată inima mea şi rămăşiţele sufletului meu.

Îi împinse rochia de pe umeri până când aceasta alunecă în jos pe corpul ei. O ridică în braţe, o duse până la pat şi o aşeză pe cearşafuri.

– Întoarce-te pe burtă.

Ea se uită la el încruntată.

– De ce?

– Nu vreau să risc să te pun pe genunchi în starea ta delicată, însă am de gând să te sărut la fundul gol.

Şi o sărută. Îi frământă pielea. Îi sărută zona din spatele genunchilor, coapsele. Îşi mişcă buzele pe spatele ei. Era minunat. Atât de minunat. Şi deloc cinstit. Nu era cinstit, pentru că, din poziţia în care se afla, Catherine nu-l putea atinge.

Se rostogoli pe spate, îşi prinse braţele pe după gâtul lui şi-l trase spre ea. Crezuse că o să se sature de asta, de atingerea lui, de felul în care îl atingea ea. Era ca şi cum ar fi ştiut mereu totul unul despre celălalt, deşi descopereau ceva nou în fiecare clipă.

El era foarte sensibil la gâdilat la subsuori, şi-i îndepărta iute degetele. Zona ei sensibilă era în partea interioară a coapselor şi râdea ori de câte ori el îşi trecea degetele pe pielea catifelată. Se tachinau unul pe celălalt şi se aduceau aproape de momentul

acela în care lumea dispărea şi nu mai rămânea nimic altceva decât ei doi. Însă atunci se opreau şi începeau de la capăt dansul seducţiei.

Catherine simţea că va înnebuni de dorinţă. Începu să-l îndemne să se grăbească.

–Acum, gemu ea. Acum. Am nevoie de tine acum.

El se ridică deasupra ei şi o pătrunse. Erau pregătiţi unul pentru celălalt. Se împingeau şi se legănau la unison... până ajunseră pe culmile plăcerii. Acolo unde nu mai exista altceva. Acolo unde nu mai existau decât ei doi.

Epilog

Din *Jurnalul lui Lucian Langdon, conte de Claybourne*

Se spune că părinții mei au fost uciși pe străzile Londrei de o ceată de tâlhari.

Eu știu că nu a fost așa. Au fost omorâți de fratele tatei, de unchiul meu. Și destinul, prin căile sale misterioase, mi l-a aruncat în brațe, ca să-și primească pedeapsa.

Încet, amintirile au început să iasă la iveală din negura uitării, acolo unde le-am alungat pentru atât de mult timp.

Îmi amintesc cum stăteam cu tata lângă lac. Era mult mai înalt decât mine. Părea un uriaș în ochii mei. Cu toate astea, întotdeauna m-a făcut să mă simt în siguranță, și acum mă străduiesc și eu să le ofer același sentiment copiilor mei.

Și bătrânul conte. Acum știu că era bunicul meu, și mă gândesc la el cu din ce în ce mai multă afecțiune. Regret că nu am fost sigur de locul pe care trebuia să-l ocup alături de el, cât a fost în viață – îmi pare și mai rău că îmi știa defectele. Cu toate astea, știu că nu s-a îndoit niciodată de mine, și voi face tot ce-mi stă în putere ca să mă asigur că încrederea pe care mi-a acordat-o a fost îndreptățită.

Când eram mic, mă ridica în poala lui, mă strângea în brațe și-mi povestea despre strămoșii mei. Și în diminețile însorite, cu mânuța mea cuibărită în palma lui uriașă, ne plimbam prin lande, unde mă învăța să adun flori, ca să i le dau mamei.

Mama. Acum o văd atât de clar cu ochii minții. Avea cel mai blând zâmbet. Îmi amintesc că mă învelea noaptea și-mi șoptea că voi deveni un conte extraordinar.

Soția mea mă asigură că așa este, că am îndeplinit predicțiile mamei mele, însă ea este părtinitoare. Mă iubește în ciuda defectelor mele. Sau poate tocmai datorită lor.

Prietenia mea cu Jack rămâne o relație tensionată. Vreau să cred că a fost păcălit, dar el a fost întotdeauna mult prea inteligent ca să pice în cursa cuiva. Prin urmare, am mai adăugat încă un subiect despre care nu discutăm între noi. Uneori am impresia că ne vom certa din cauza trecutului, dar atunci nu trebuie decât să mă uit la soția mea, ca să găsesc puterea de-a merge mai departe. Sunt hotărât să fiu demn de ea, iar asta înseamnă să fiu mult mai puternic și mai bun decât intenționasem vreodată să fiu.

Ne întâlnim cu Frannie din când în când – din păcate nu atât de des pe cât am dori. În cele din urmă s-a măritat, dar asta e o poveste pe care trebuie să o spună ea.

Draga Frannie, scumpa Frannie.

Ea va rămâne pentru totdeauna dragostea mea din tinerețe, cea pentru care mi-am vândut sufletul diavolului. Însă Catherine, iubita mea Catherine, va fi mereu în inima mea, cea care nu l-a lăsat pe diavol să pună stăpânire pe mine.